

บทที่ 3

งานวรรณกรรมสตรีและงานเขียนสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชาย

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเริ่มทำการศึกษาจากการทบทวนความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรีและตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย เพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพลของงานเขียนแนวสตรีนิยมที่มีต่อนักเขียนสตรีในประเทศไทยและเพื่อให้ทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาในงานเขียนผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการใช้ภาษาในงานของนักเขียนหญิง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

3.1 งานวรรณกรรมสตรีในต่างประเทศ

3.1.1 ความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรีในต่างประเทศ

3.1.2 งานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในต่างประเทศ

3.2 งานวรรณกรรมสตรีในประเทศไทย

3.2.1 ความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรีในประเทศไทย

3.2.2 งานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย

3.2.3 งานวรรณกรรมสตรีร่วมสมัยเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย

3.3 รูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์

3.1 งานวรรณกรรมสตรีในต่างประเทศ

3.1.1 ความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรีในต่างประเทศ

วรรณกรรมสตรี คือ วรรณกรรมที่เขียนโดยสตรีเพื่อสตรีและเกี่ยวกับสตรี หากวรรณกรรมชิ้นใดมีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับสตรีมีตัวละครนำเป็นสตรี พูดถึงปัญหาของสตรีรวมไปถึงสิทธิสตรี เพื่อเปลี่ยนแปลงสถานภาพที่เสียเปรียบของสตรี วรรณกรรมชิ้นนั้นถือว่าเป็นวรรณกรรมสตรี

อังเกอลิกา เมคเทล (Angelika Mechtel) นักเขียนสตรีเยอรมัน กล่าวถึงวรรณกรรมสตรีว่า “เราเขียนเรื่องจากสตรีถึงสตรี เพราะเราเชื่อแน่ว่าไม่มีใครในสังคมนี้จะเข้าใจตัวเราเองได้ดีไปกว่าตัวเรา” (อ้างใน ศิริรัตน์, 2538 : 9)

ซิกซู เขียนถึงลักษณะของวรรณกรรมสตรีเพื่อยืนยันความต่างในการเขียนระหว่างสตรีและบุรุษว่า “ลักษณะที่แตกต่างอย่างเด่นชัดในวรรณกรรมสตรีเกิดขึ้นเมื่อเราอ่านวรรณกรรมชิ้นนั้น วรรณกรรมสตรีถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เสียงเป็นดนตรีเป็นเสียงก้องกังวาล วรรณกรรมสตรีเกิดขึ้น

เพื่อจะต่อสู้กับภาษาของผู้ชายเพื่อปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้นจากเรื่องซ้ำซากจำเจทั้งหลาย”¹

สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดงานวรรณกรรมสตรีโดยไม่มีวรรณกรรมบุรุษ เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เพราะวรรณกรรมทั้งหลายเป็นวรรณกรรมอันเป็นผลผลิตจากสังคม ที่นิยมยกย่องและมอบความเป็นใหญ่ให้แก่บุรุษเพศอยู่แล้ว วรรณกรรมสตรีจึงเป็นเครื่องมือและเป็นสื่อกลางในขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรี เพื่ออธิบายและเผยแพร่ความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการแบ่งชนชั้นโดยอาศัยเพศเป็นหลัก ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงและชายความคิดเกี่ยวกับการก่อตั้งองค์กรสตรี สโมสรสตรีการรวมตัวกันของสตรีเพื่อประโยชน์ร่วมกันในสังคม การประท้วงสังคมที่กดขี่เพศหญิงการต่อต้านไม่ให้ประเพณีการเอารัดเอาเปรียบสตรีเพศดำเนินต่อไป รวมไปถึงการค้นหาความเป็นตัวของตัวเอง ลักษณะเฉพาะของสตรีเพศเพื่ออธิบายคำว่า “สตรี” และการถูกกดขี่ของสตรี²

งานวรรณกรรมสตรีจึงเป็นเรื่องของการเคลื่อนไหวของสตรีที่เขียนหนังสือ เป็นกระบวนการที่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน เมื่อสตรีอ่านวรรณกรรมสตรีเธอจะพบเรื่องราวของตัวเองที่ถูกละเลยโดยนักเขียนสตรี เธอได้ตระหนักว่าเรื่อง “ส่วนตัว” ของเธอนั้น ไม่ได้เป็นปัญหาเฉพาะของตัวเองหากแต่เป็นปัญหาร่วมของสตรีทุกคน ดังที่มีคำกล่าวของขบวนการเพื่อสิทธิสตรีในทศวรรษที่ 60 ซึ่งกล่าวว่า “The personal is politic” หรือ “เรื่องส่วนตัวคือการเมือง” จึงเป็นคำขวัญประจำของวรรณกรรมสตรี อันหมายถึงการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของสตรีให้สตรีและบุรุษคนอื่นๆ เข้าใจความทุกข์ในใจปัญหาในชีวิตคู่ของสตรีจะไม่ใช่ปัญหาส่วนตัวของสตรีเพียงคนเดียว ชีวิตในด้านที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่สุดหรือแม้แต่เรื่องเพศ การถูกกดขี่เอารัดเอาเปรียบจากเพศตรงข้ามและการถูกข่มขืนจะกลายเป็นปัญหาร่วมในชีวิตความเป็นสตรี ซึ่งบุรุษควรตระหนักในปัญหานี้ ทั้งบุรุษและสตรีต้องหาหนทางขจัดความเหลื่อมล้ำทางเพศดังกล่าวเพราะเรื่องส่วนตัวเรื่องใกล้ตัวเรื่องในครอบครัวเป็นเรื่องเริ่มต้นของทุกๆ เรื่องในสังคม

สุกัญญา หาญตระกูล แปลและอธิบายคำขวัญของขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีว่าเป็น “ปัญหาความรุนแรงที่ผู้ชายทำกับเธอ (ผู้หญิง) มิใช่เป็นเพราะเธอโชคร้ายหรือเพราะความบกพร่องของเธอหรือว่าเป็นปัญหา “ส่วนตัว” ทว่ามีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับรูปแบบ “สังคม” ที่เป็นอยู่” (อ้างใน ศิริรัตน์, 2538 : 15)

¹ Helene Cixous. Die Weiblichkeit in der Schrift (Berlin, 1980), p.85-86, อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันและวรรณกรรมสตรีของไทย (ค.ศ.1970-1979). (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533), หน้า 42.

² Segrid Weigel. Die Stimme der Medusa (Delmen-Hiddingsel : Tende, 1987), p. 46, เรื่องเดียวกัน, หน้า 68-69.

การที่นักเขียนสตรีเริ่มหันมาเขียนเรื่องชีวิตส่วนตัวของเธอเองอย่างเปิดเผย เขียนถึงความทุกข์ทรมานการกดขี่ทางเพศการเอารัดเอาเปรียบ งานหนักภาระหน้าที่ การเขียนเป็นการระบายความรู้สึกเจ็บปวด การเขียนหนังสือคือการทำงาน ไม่ใช่การอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นการปลดปล่อยตนเอง ประกาศให้ผู้อื่นรับรู้และเป็นการจุดไฟแห่งการรวมตัวของสตรีที่ทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับเธอ ให้เข้าใจเห็นใจและรวมตัวกันเพื่อต่อต้านการเอารัดเอาเปรียบในสังคม การเขียนเรื่องส่วนตัวจึงเป็นการเมืองที่วรรณกรรมสตรีมีความผูกพันโดยตรง (ภัทรพร, 2538 : 39)

การผลิตรววรรณกรรมสตรีจึงมิใช่ความพยายามที่จะเหยียดยารักษาใช้ส่วนตัวของสตรี แต่เป็นการทำงานร่วมกันของความสำนึกในความเป็นสตรีที่จุดชนวน โดยนักเขียนสตรี เพื่อให้สตรีทั้งหลาย ได้มีสิทธิมีเสียงในสังคมที่มีบุรุษเป็นผู้ครองความเป็นใหญ่ ทั้งนี้จุดมุ่งหมายสำคัญคือการเปลี่ยนแปลงสถานภาพสตรีที่เป็นอยู่ให้ขยับไปสู่สถานภาพที่ควรจะเป็น (ศิริรัตน์, 2538 : 16)

เอลเลน ซีซุ (Helene Cixous) (อ้างในวารุณี, 2545 : 162) ได้เรียกร้องให้ผู้หญิงเขียนอย่างผู้หญิงเขียนแบบไม่ต้องคิด การเขียนแบบผู้หญิงที่เธอเสนอคือมีลักษณะแบบจดบันทึกเขียนเป็นลักษณะร่างง่าย ๆ ไม่ปะติดปะต่อ ไม่คิดในรูปแบบกฎเกณฑ์ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นการเขียนรูปแบบใหม่เท่านั้น แต่เป็นความเป็นไปได้อย่างมากของการเปลี่ยนแปลงเป็นพื้นที่ว่างที่สามารถใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการ โคนความคิดที่ดำรงอยู่ เป็นการเคลื่อนไหวขั้นต้นของการแปรเปลี่ยนมาตรฐานของสังคมและวัฒนธรรมเพราะสตรีนิยมได้พยายามริเริ่มวาทกรรมใหม่เกี่ยวกับความเป็นหญิง วาทกรรมที่ต่อต้านความเป็นเจ้าโลกของผู้ชายวาทกรรมที่ใช้ความขัดแย้งของวาทกรรมต่าง ๆ ที่ครองโลกเหล่านั้นเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง

สำหรับการเคลื่อนไหวในวงการวรรณกรรมนั้น ในช่วงแรกของทศวรรษที่ 70 ในขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีมีความพยายามที่จะเสาะแสวงหาความเป็นสตรี ลักษณะเฉพาะของสตรีความต้องการของเหล่านักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี ประการหนึ่งคือการได้เรียนรู้ประสบการณ์จากสตรีด้วยกัน สิ่งที่ดีที่สุดในวงกว้างคือหนังสือ ในช่วงทศวรรษที่ 70 จึงเกิดการก่อตัวของวรรณกรรมสตรีและนักประพันธ์วรรณกรรมสตรีรุ่นใหม่ขึ้น นักประพันธ์เหล่านี้มิได้ยึดอาชีพการประพันธ์เป็นอาชีพหลักแต่ได้สนองความต้องการของนักสตรีนิยม และได้เกิดการผลิตรววรรณกรรมสตรีเป็นจำนวนมากที่เกิดจากฝีมือนักประพันธ์สมัครเล่นและนักประพันธ์คลื่นลูกใหม่ วรรณกรรมสตรีในรุ่นแรก ๆ จึงมีลักษณะเป็นหนังสือบันทึกส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่ หรือหนังสืออัตชีวประวัติของบรรดาสตรีที่ได้รับความอยุติธรรมในแง่ต่างๆ เพื่อเล่าสู่กันฟังในหมู่สตรีหรือตั้งใจเขียนขึ้นเพื่อปลุกกระดมสตรีให้ลุกมองตัวเองความเป็นสตรีและการถูกกดขี่ของสตรี

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากช่วงแรกของทศวรรษที่ 70 ผ่านไปคือการเริ่มมีการพูดถึง “วรรณกรรมสตรี” กันอย่างแพร่หลาย ทั้งที่เกี่ยวกับวรรณกรรมสตรีรุ่นแรกและวรรณกรรมสตรีใน

รุ่นต่อๆ มา นักวิชาการด้านสตรีศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์ของวรรณกรรมสตรีว่าเป็นปฏิกิริยาทางจิตวิทยาที่มีสาเหตุเบื้องต้นจากขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรี ในขณะที่เดียวกันมีปัจจัยทางสังคมหลายประการที่เอื้ออำนวยให้วรรณกรรมสตรีได้มีโอกาสก่อกำเนิดขึ้นมา เช่น ขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีในประเทศอเมริกา วรรณกรรมสตรีของอเมริกันและวรรณกรรมสตรีของฝรั่งเศสด้วยสื่อต่างๆ เช่น การเสนอข่าว การแปลวรรณกรรมและการติดต่อระหว่างบุคคล

ซิลเวีย โบเวนเช่น (Silvia Bovenschen) ได้ทำการศึกษาภาพของสตรีที่ปรากฏในงานวรรณกรรม เรื่อง ดีอิมมาเกิเนียเทอ ไวบลิชไคท์ (Die imaginerte Weiblichkeit) หรือ “ความเป็นหญิงในจินตนาการ” เธอได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสตรีในความเป็นจริงและสตรีในวรรณกรรมว่ามีความแตกต่างกัน ผลของการวิจัยได้เปิดโปงภาพลวงของสตรีในวรรณกรรมอันเป็นภาพประดิษฐ์ขึ้นโดยจินตนาการของนักเขียนฝ่ายชาย “แม้ว่าภาพสตรีในวรรณกรรมจะมีปรากฏอยู่ในทุกยุคทุกสมัยแต่จะมีประโยชน์อันใดเล่าเมื่อภาพเหล่านั้นเป็น “ภาพพจน์” ที่เกิดขึ้นตามจินตนาการของบุรุษเป็นภาพที่นักเขียนเพศชายคิดขึ้นหรือสร้างจินตภาพขึ้นมาและร่วมใจกันอธิบายมนุษย์เพศหญิง และจะมีประโยชน์อันใดหากสตรีเพศไม่มีโอกาสได้สร้างภาพหรืออธิบายความเป็นสตรีของตน”

โบเวนเช่นยังได้กล่าวสรุปไว้ว่าสาเหตุหรือที่มาของการปิดปากเงียบนี้ อีกชั้นตอนหนึ่งและหนึ่งในบรรดาสาเหตุนั้นคือการที่สตรีมักถูก “เนรเทศให้ออกไปจากโลกของความเป็นจริง”³ อันหมายถึงการถูกกีดกันในสังคมการไม่ให้สิทธิและไม่สนใจในความสามารถของสตรีในสังคม

สิ่งที่นักเขียนวรรณกรรมสตรีต้องการให้เกิดขึ้นนั้น คือการสร้างภาพสตรีในวรรณกรรมให้สามารถจุดประกายไฟในสำนึกให้เกิดขึ้นในบรรดานักอ่านสตรีทั้งหลาย เฮอเรน แชรเคอ กล่าวถึงวรรณกรรมสตรีไว้ในหนังสือเรื่องผู้หญิงเขียนหนังสือ (Frauen schreiben) ของเขาว่า “ผู้หญิงเสนอภาพอันเป็นบทบาทใหม่ในวรรณคดีเยอรมัน เธอเริ่มค้นหาตัวเองเสนอภาพที่แท้จริงของเธอที่แตกต่างไปจากภาพผู้หญิงในโลกวรรณกรรมของผู้ชาย เธอรู้แจ้งเห็นจริงและสำนึกในความเป็นหญิงที่แตกต่างไปจากภาพพจน์ที่ผู้อื่นสร้างขึ้นมา เธอแยกตัวออกห่างจากการเป็นผู้ถูกกระทำในสังคมและจากการเป็นสิ่งสนองความต้องการของเพศชาย ความยากลำบาก ความกดดัน ความทุกข์ทรมานทำให้เธอเข้มแข็งขึ้นจากเพศอ่อนแอเธอแสดงความแข็งแกร่งให้ปรากฏในวรรณกรรม”⁴

ในขณะที่ Virginia Woolf นักเขียนสตรีชาวอังกฤษที่นักสตรีนิยมทั้งหลายรู้จักผลงานและยกย่อง ได้พยายามอธิบายสาเหตุของการที่สตรีไม่สามารถผลิตผลงานได้เทียบเท่าหรือเทียบเคียงกับผลงานของเชคสเปียร์ที่คนทั่วโลกชื่นชม เพราะสตรีขาดโอกาสในการศึกษาขาดปัจจัยในการผลิต

³ Silvia Bovenschen, Die imaginerte Weiblichkeit, p. 11 ,เรื่องเดียวกัน, หน้า 22.

⁴ Jurgen Serke, Frauen schreiben, p.11,เรื่องเดียวกัน, หน้า 29-30.

งานวรรณกรรมขาดเวลาว่างที่จะทำอะไรได้โดยไม่ต้องมีผู้ใดมาแนะนำ และขาดโลกส่วนตัวของเธอเอง⁵ Simone de Beauvoir นักเขียนสตรีชาวฝรั่งเศสจึงสรุปไว้ใน *The Second Sex* คัมภีร์เล่มแรกของนักสตรีนิยมว่า สตรีถูกบุรุษทำให้เชื่อว่าเพศของตนต่ำด้อยและด้อยค่ากว่าโดยกำเนิดจากประโยชน์ของเธอที่ว่า “สตรีมิได้เกิดมาเป็นสตรีแต่ถูกทำให้เป็นสตรี”

หากจะเปรียบเทียบความก้าวหน้าเรื่องสิทธิสตรีในวัฒนธรรมตะวันตก ในสังคมตะวันตกก็เช่นเดียวกัน ที่ยังสามารถพบเห็นการไม่ยอมรับในความเท่าเทียมระหว่างเพศที่ยกย่อง “ความเป็นชาย” มากกว่า “ความเป็นหญิง” เช่น นักเขียนสตรีในประเทศโลกที่สามอย่างทสลิมา นัตรีน ถูกรัฐบาลบังกลาเทศจำกัดเขตให้อยู่แต่ในบ้านพักของเธอ เหตุเพียงเพราะเธอเขียนนวนิยายเรื่อง *Lajja* (แปลว่าความละอาย) ซึ่งตั้งคำถามกับกรอบประเพณีของวัฒนธรรมมุสลิม เพื่อต่อต้านพวกหัวรุนแรงและกดขี่ทางเพศไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดก็ตาม⁶

อีกตัวอย่างหนึ่งของการยึดมั่นประเพณีดั้งเดิม ที่มอบอำนาจให้แก่บุรุษเพศกับปัญหาสถานภาพสตรีในสังคมญี่ปุ่น วรรณกรรมสตรีญี่ปุ่นร่วมสมัยที่ได้รับการยอมรับและได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุดเล่มหนึ่งคือนวนิยายเรื่อง *The Doctor's Wife* (1978) (เมียหม่อในฉบับแปลเป็นไทย) ของ Savako Ariyoshi นับเป็นตัวแทนวรรณกรรมของวัฒนธรรมตะวันออกที่ดกย้ายภาพดั้งเดิมของสตรีในสังคม ไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมของประเทศอุตสาหกรรมหรือเป็นสังคมของประเทศด้อยพัฒนาก็ตามแต่

อย่างไรก็ตามวรรณกรรมสตรี คือลักษณะการเขียนที่เต็มไปด้วยอารมณ์สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในวรรณกรรมสตรี คือการเปิดเผยและบรรยายความสัมพันธ์ทางเพศจากมุมมองของสตรีและใช้ภาษาที่มีลักษณะเป็นอัตวิสัย* โดยไม่เห็นว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องส่วนตัวอีกต่อไปและเห็นว่าการเขียนในแนวอัตวิสัยหรืออัตวิสัยหัวรุนแรงเป็นสิ่งที่ควรกระทำและควรตั้งใจกระทำ เพื่อประท้วงสิ่งซึ่งบุรุษเพศยกย่องเทิดทูนคือความมีเหตุผลหรือลักษณะภววิสัย*

สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นจากการเขียนเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ในวรรณกรรมสตรีคือการเปิดเผยและบรรยายความสัมพันธ์ทางเพศจากมุมมองของสตรี การเอ่ยถึงความเป็นเพศหญิงและร่างกายของเพศ

⁵ Ruth Shrry : *Studying women's Writing* London : Edward Arnold, 1988,p.20, อ้างใน กาญจนา แก้วเทพ และคณะ, “มิติที่ 1 อุดมการณ์ ความเชื่อ ค่านิยม สังคมวัฒนธรรม”, หน้า 95-96.

⁶ เรื่องเดียวกัน

* คำว่า “อัตวิสัย” (Subjectivity) ในที่นี้ หมายถึงลีลาการเสนอแนวและการเขียนที่เสนอมุมมองจากส่วนตัวหรือชีวิตของมนุษย์ในฐานะที่เป็นปัจเจกชน

* “ภววิสัย” (objectivity) ในที่นี้ หมายถึงแนวการเขียนที่มีได้รับอิทธิพลใดๆ จาก “ความรู้สึก” เป็นแนวที่กล่าวกันว่าเขียนตามข้อมูลที่เป็น (จริง)

หญิงจึงเป็นหัวข้อที่พูดถึงอย่างเปิดเผยรุนแรง การเขียนถึงร่างกายของสตรีเป็นวิธีการของกลุ่ม
อติวิสัยรุ่นใหม่หัวรุนแรงที่ต้องการพูดถึงภาวะความเป็นจริงทั้งหมด

เอแลน ซิกซู นักสตรีนิยมคนสำคัญอีกผู้หนึ่งกล่าวถึง “สุนทรียศาสตร์ของสตรี” ว่ามี
ลักษณะแตกต่างจากสุนทรียศาสตร์ของบุรุษ เพราะสตรีเขียนด้วยอารมณ์และเลือดเนื้อร่างกาย
วิญญาณชีวิตและจิตใจ “การเขียนไม่ได้เป็นเพียงแต่การทำให้ความรู้สึกทางเพศและความเป็นสตรี
เป็นจริง แต่การเขียนเป็นการพาสตรีไปพบกับพลังของสตรีให้เธอได้กลับเป็นเจ้าของอีกครั้งทั้ง
อารมณ์ความรู้สึกทั้งเนื้อตัวร่างกายของเธอเพื่อให้จิตใจได้สำนึกเก่าๆ พ่ายแพ้ไปและเพื่อให้จินตนาการ
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของสตรีได้แตกหน่อออกผล”⁷

อติวิสัยของสตรีในวรรณกรรม เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสตรีที่บรรยายลักษณะเฉพาะของสตรี
ในชีวิตประจำวัน ชีวิตการงาน ประสบการณ์ความรัก ชีวิตส่วนตัว ความเป็นสตรีความสำคัญของการ
เป็นสตรี คำสารภาพ ส่วนใหญ่ผู้เล่าเรื่องคือผู้ที่ดำเนินชีวิตตามแบบที่บรรยายในวรรณกรรมหรือมี
ทัศนคติตามแบบที่ปรากฏในด้านรูปแบบการนำเสนอ มักเป็นไปในรูปของบันทึกความทรงจำการ
บรรยายชีวิตตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง และในทางกลับกันจะเป็นการบรรยายชีวิตแต่หลังของ
ผู้เล่าซึ่งประสบกับเหตุการณ์สะเทือนใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือต้องการย้อนมองกลับไปสู่ออดีตและ
เริ่มต้นเล่าเรื่องจากมุมมองของผู้เล่า

วรรณกรรมบางเรื่องเป็นเพียงคำสารภาพหรือคำบรรยายอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของ
ผู้เล่าในช่วงระยะเวลาหนึ่งของชีวิต คาริน สตริก (Karin Struck) นักเขียนสตรีที่ได้รับการยอมรับ
ให้อยู่ในแนวหน้าของนักเขียนที่ผลิตวรรณกรรมสตรีเขียนไว้เมื่อปี ค.ศ. 1973 ในเรื่อง คลาสเสนลิ
เบอ (Klassenliebe) อาจถือได้ว่าเป็นวรรณกรรมสตรีเล่มแรกของทศวรรษ เธอได้กล่าวไว้ว่า “ การ
เซนเซอร์เรื่องส่วนตัวของตัวเองก็เท่ากับการตอนอวัยวะเพศ เราต้องการเปิดเผยความขัดแย้งโดย
ปราศจากความกลัว”⁸

วรรณกรรมสตรีจึงมีแนวเรื่องสะท้อนให้เห็นปัญหาเรื่องส่วนตัวในชีวิตของสตรี ซึ่งสตรี
เป็นผู้เปิดเผยให้เห็น โดยถือเอาเรื่องเฉพาะส่วนบุคคลเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องเปิดเผยในสังคมเพื่อ
การเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาพที่ดีกว่าของสตรี เพราะการได้เผชิญกับปัญหาและการได้เห็นภาพได้รับรู้
สภาพที่เป็นชีวิตประจำวัน เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของคนได้ในวรรณกรรมสตรีที่เสนอโดยสตรี
อื่นทำให้สตรีช่วยสตรีด้วยกัน เพราะวรรณกรรมสตรีได้เสนอภาพของสตรีที่ถูกสังคมจำกัดโดยการ
เลือกปฏิบัติทางเพศ วรรณกรรมสตรีจึงทำให้สตรีผู้อ่านเอาชนะการอยู่กับปัญหาของตัวเองอย่างโดด

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.

⁸ Karin Struck, Klassenliebe (Frankfurt : M : Suhrkamp, 1973), p. 174 , เรื่องเดียวกัน ,หน้า 99

เดี่ยวและพบหนทางที่จะร่วมกันกับสตรีอื่นรณรงค์ทางการเมืองหาทางแก้ไขปัญหาสถานภาพสตรีให้ เป็นไปในทางที่ควรจะเป็นวรรณกรรมสตรีที่ดูเหมือนเป็นวรรณกรรมในโลกแคบ ๆ ส่วนตัวจึงกลายเป็นวรรณกรรมหรือสื่อการเมืองเพื่อก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสังคม (ศิริรัตน์, 2538 : 19)

3.1.2 งานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในต่างประเทศ

ตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในต่างประเทศที่ผู้วิจัยนำมา นั้น เป็นงานวรรณกรรมสตรีที่นักเขียนหญิงยุคนั้นลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิสตรี อยู่ในช่วงปีค.ศ. 1930 – ค.ศ. 1970 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปิดโปงผู้ชาย แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศที่ฝ่ายหญิงเป็นผู้ถูกกระทำ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. Three Guineas (1938)

ผู้เขียน : Virginia Woolf

Virginia Woolf เป็นนักเขียนสตรีชาวอังกฤษในสมัยศตวรรษที่ 20 ซึ่งเป็นยุคที่กระแสแนวคิดเพื่อสิทธิสตรีกำลังเฟื่องฟู วูลฟ์เป็นสตรีที่ลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิสตรีไม่ใช่ด้วยวิธีการรุนแรงหรือโจมตี แต่ถ้ามีโอกาสเธอจะใช้การเปรียบเทียบระหว่างลักษณะผู้หญิงและผู้ชายในนวนิยายของเธอเสมอ ซึ่งนวนิยายของวูลฟ์ในเรื่อง Three Guineas เป็นอีกหนึ่งผลงานที่มีสำคัญเพราะสะท้อนภาพของสตรีว่า บุษย์เป็นผู้สร้างสังคมเป็นผู้กำหนด

Three Guineas เป็นนวนิยายที่มุ่งเสนอการโจมตีอำนาจและเสรีภาพอันไม่จำกัดของบุรุษเพศและเน้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจของบุรุษกับการเลือกประกอบอาชีพต่างๆ ได้อย่างอิสระ เช่น อาชีพทนายความ นักวิชาการและแพทย์ซึ่งเป็นอาชีพที่สตรีไม่ได้รับสิทธิ์ให้เข้าไปมีส่วนร่วมมากนัก วูลฟ์เรียกร้องให้มีการปฏิรูปกฎหมายการหย่าร้างในนวนิยายเรื่องนี้ เพราะสตรีไม่ได้รับการยินยอมให้หย่าจากสามีได้อย่างง่ายๆ วูลฟ์ต้องการแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะทางเพศทั้งเพศหญิงและเพศชายว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจกึ่งกลางหรือประนีประนอมต่อกันได้ วูลฟ์เชื่อว่าลักษณะเฉพาะทางเพศที่ถูกกำหนดโดยสังคมนั้นสามารถปรับเปลี่ยนได้ (ภัทรพร, 2538 : 18)

2. Bad Boy

ผู้เขียน : Olivia Goldsmith

เป็นเรื่องราวของชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกเจอแต่ผู้ชายที่ไม่ดีผ่านเข้ามาในชีวิต ทำให้ชีวิตของเธอจึงมีแต่เรื่องไม่ดีไปด้วย

Tracie มีอาชีพเป็นนักเขียน มีแฟนผู้ชายที่พบเจอมาแต่ละคนเป็นคนไม่ดีตลอดและแฟนคนปัจจุบันของเธอก็ไม่ดีเช่นกันเธอมีเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง เขาชื่อ Jonny เป็นผู้ชายที่ดีที่ไม่มีผู้หญิงคน

ไหนดสนใจ เขาจึงมาปรึกษาปัญหาเรื่องความรักกับเธอว่าทำอย่างไรถึงจะมีผู้หญิงมาชอบ เธอจึงแนะนำให้เขาเปลี่ยนนิสัยมาเป็นผู้ชายแบบที่เธอชอบซึ่งก็คือพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้ชายนั่นเอง

ขณะเดียวกันแฟนของเธอก็พยายามกลับตัวเป็นคนดี แต่เธอก็เริ่มเบื่อแฟนที่จะเริ่มเป็นคนดี เพราะเริ่มรู้สึกชอบ Jonny หลังจากที่เธอแนะนำให้เขาเปลี่ยนพฤติกรรม แต่เธอก็ต้องมานั่งเสียใจเองกับการที่ต้องคบกับผู้ชายที่นิสัยไม่ดี เขาได้ทำตามคำแนะนำที่เธอบอกจนกลายเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่ผู้หญิงคนไหนก็ต้องการ แต่เธอมานึกเสียใจที่ไม่นำไปชี้แนะเพื่อนแบบนั้นอยากได้เพื่อนคนเดิมกลับมา เพราะเธอได้หลงรักเพื่อนตนเองในที่สุดและเขาเองก็มีผู้หญิงที่ชอบอยู่แล้วจนเธอต้องออกห่างสุดท้าย Jonny ได้กลับไปเป็นคนนิสัยดีเหมือนเดิมและคบกับ Tracie ในที่สุด

3. The Yellow Wallpaper (ห้องสีเหลืองกับผู้หญิงคนนั้น)

ผู้เขียน : Charlotte Perkins Gilman ผู้แปล : จิระนันท์ พิตรปรีชา

เป็นเรื่องราวที่กลั่นออกมาจากความจริงในช่วงชีวิตหนึ่งของผู้เขียน ที่ได้บันทึกรายละเอียดของปัญหาชีวิตไว้ในใจก่อนที่จะเขียนนิยายสั้นห้องสีเหลือง ฯ ในอีก 5 ปีถัดมา

ชาร์ลอตต์ พี กิลแมน เป็นนักเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อสตรีและนักเขียนผู้เรียกร้องความเป็นธรรมในสังคมช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นนิยายขนาดสั้นที่กล่าวถึงในฐานะผลงานชิ้นเอกของวรรณกรรมเพื่อสตรียุคบุกเบิก เป็นผลพวงของการตื่นตัวของขบวนการสตรีในอเมริกาที่เริ่มรณรงค์ต่อสู้ในรูปแบบต่าง ๆ เป็นเรื่องราวธรรมชาติของชีวิตครอบครัวเข้าไปสู่แรงกดดันของสังคมที่มีต่อสตรีเธอเป็นภรรยาของชายผู้มีฐานะคนหนึ่ง แต่ด้วยสาเหตุที่เธอเองไม่เข้าใจในชีวิตประจำวันการทำงานบ้านจนกลายเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายและตึงเครียดขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากไม่มีทางระบายออก สามีเธอเป็นหมอที่แสนดี ก็พยายามรักษาอาการประสาทของเธอด้วยการพาไปเปลี่ยนบรรยากาศแถวชนบทและด้วยความรักและความหวังดีของสามีจึงบังคับให้เธอพักผ่อนตามที่เขาเห็นสมควรเท่านั้น

แต่ความอึดอัดใจในครอบครัวกลับยิ่งเพิ่มในตัวเธอมากขึ้น เพราะฝ่ายชายยังคงถูกครอบงำไว้ด้วยทัศนคติต่อสตรีแบบเก่าที่เห็นเมียเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งในบ้าน ไม่เคยสนใจเรื่องจิตใจของฝ่ายหญิงเลย เธอเห็นดเห็น้อยกับบทบาทของตัวเองจนต้องหาทางออกโดยแอบเขียนบันทึกเพื่อระบายความเครียด และการสังเกตเห็นวอลล์เปเปอร์สีเหลืองสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนใส่เข้ามาในงานว่าโครงสร้างที่น่าเกลียดน่ากลัวบนผนัง ไม่ต่างอะไรไปจากโครงสร้างของสังคมและครอบครัวที่ห่อหุ้มกักขังสตรีไว้นั่นเอง

เบื้องหลังโครงสร้างดังกล่าวผู้หญิงจะต้องคลานในตอนแรก “ฉัน” ปฏิเสธความจริงที่ว่าตัวเองก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้หญิงที่คลานพวกนั้น เธอเฝ้ามองการตีบคลานกึ่งสมเพชกึ่งเห็นใจและพยายามแสดงบทบาทเป็นผู้ปลดปล่อย (ด้วยการรื้อทลายโครงสร้างลูกกรงในแผ่นกระดาษ)แต่ผู้หญิง

ตัวคนเดียวที่มีจิตใจอันเหนียวแน่นอย่างเธอหรือจะเอาชนะความขี้ขลาดของโครงสร้างอันนั้นได้ เธอตกเป็นผู้แพ้กลายเป็นบ้าไปอย่างสมบูรณ์แบบและยังคงต้องคลานอีกต่อไป (จิระนันท์, 2532 : 61-62)

ปัจจุบันวรรณกรรมเรื่องนี้ ยังกลายเป็นหนังสืออ่านประกอบในหลักสูตรหลายวิชาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิสตรี สังคมวิทยาหรือจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยอเมริกันหลายๆ สถาบันอีกด้วย

4. Hautungen (ฮอยทุงเง่น) ค.ศ. 1975

ผู้เขียน : Verena Stefan

เรื่อง ฮอยทุงเง่น ของ เวเรน่า สเตฟาน เป็นปรากฏการณ์สำคัญของวรรณกรรมสตรีเยอรมัน มีการตีความกันว่า ฮอยทุงเง่น ว่าหมายถึงการถลกหนังลอกคราบ เปลือยกาย เป็นการเปิดโปงชีวิตเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงที่ชื่อ เวรุชก้า (Veruschka)

สเตฟาน อธิบายลักษณะวรรณกรรมเรื่อง ฮอยทุงเง่น ของเธอว่าเป็นอัตชีวประวัติ คำบรรยาย กวีนิพนธ์ ความฝันและการวิเคราะห์ เพราะเธอได้นำรูปแบบทั้งหมดที่กล่าวมาใช้รวมกันในงานของเธอ แม้ว่าเรื่องส่วนใหญ่จะออกมาในลักษณะเพศสัมพันธ์ “ส่วนตัว” ของเวรุชก้าที่มีกับเพื่อนชาย และเพื่อนหญิงของเธอ สเตฟานเข้าไปปรับบทเป็นเวรุชก้าและเริ่มต้นเล่าเรื่องโดย “ฉัน” เป็นผู้เล่าแบ่งเรื่องส่วนตัวของเธอออกเป็น 5 ตอนใหญ่ ในตอนแรกมีชื่อว่า ชัทเทินเฮาท์ (Schattenhaut) บรรยายถึงสถานภาพของผู้หญิงที่เป็นเพียง “เงา” ของผู้ชายไม่มีตัวตนปรากฏในสังคม แม้คนจะสังเกตเห็นแต่ก็เป็นความมีอยู่ของสถานภาพที่ไร้บทบาท ตอนที่สองมีชื่อว่า เอนซุกส์แอร์ชายนุง (Entzugserscheinung) เป็นการพูดถึงความพยายามที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

เวรุชก้า พยายามที่จะถอนตัวเองออกจากความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเพื่อนชาย ตอนที่สามชื่อว่า เอาสนาเมอชูซตัน (Ausnahmezustand) คือสภาพที่พิเศษออกไป เวรุชก้าทดลองมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงและพบว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ตอนที่สี่ชื่อว่า กัวบิสเฟรา (Kurbisfrau) อธิบายความเป็นสตรีว่าสตรีมีร่างกายมีเนื้อหนังมีวิญญาณและอารมณ์ไม่ใช่ท่อนกระดูก ตอนสุดท้ายชื่อ ฮอยทุงเง่น (Hautungen) เป็นการลอกหนังลอกคราบ เปลือยกายเปิดสภาพสตรีให้ปรากฏและจบลงด้วยประโยคที่มีชื่อเสียงของสเตฟานว่า “คนที่ป็นเจ้าของชีวิตฉันคือฉัน” (ศิริรัตน์, 2538 : 105-106)

5. Entmannugn (เอนมันนุง) ค.ศ. 1976

ผู้เขียน : Christs Reinig

นวนิยายเรื่อง เอนมันนุง ของคริสต้า รายนิก เป็นนวนิยายตื่นเต้นสยองขวัญไม่อาจบรรยายความต่อเนื่องของเรื่องได้ด้วยเหตุผลและเต็มไปด้วยจินตนาการคำว่าเอนมันนุงแปลได้ว่าฆ่าผู้ชาย ให้สิ้นซาก กำจัดผู้ชายตอนอวัยวะเพศชาย ชื่อเรื่องก้าวร้าวและรุนแรงแต่วิธีการเขียนนวนิยายของรายนิก

กลับกลายเป็นเรื่องที่ห่างไกลจากเรื่องบันทึกชีวิตประจำวัน หรือนวนิยายพรั้งพรรณนาความทุกข์ยากของผู้หญิง วิทยานิพนธ์ที่ก้าวไกลจากนวนิยายปกติทั่วไปและวิทยานิพนธ์ก็ดูเหมือนจะเป็นนักสตรีนิยมคนเดียวของเยอรมันที่โดดเด่นในด้านความคิดเห็น วิธีการเสนอความคิดเห็นและสำนวนภาษา

นวนิยายเรื่อง เอนมันนุง มีชื่อย่อว่าเรื่องราวของอ็อตโต้และผู้หญิงสี่คนของเขา เล่าโดยคริสต้า วิทยานิพนธ์ตัวละครเอกของเรื่องมี 5 คน ประกอบด้วยผู้ชาย 1 คน ชื่อทีรา ผู้หญิง 4 คน ทีราเป็นศาสตราจารย์ทางด้านศัลยกรรมหุ้มโสดและเพลย์บอย สร้างจินตนาการให้ตัวเองถึงสถิติอยู่ในมดลูกของแม่และเริ่มเห็นความลำบากของเพศหญิงเมื่อคุยกับเพื่อนชายด้วยกัน ดอริสผู้หญิงที่มีความเป็นชายอยู่ในตัวประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและเป็นผู้ช่วยของทีรา เมินนี่เป็นแม่บ้านของทีราที่ถูกกดขี่เธอทำงานหนักอยู่ที่บ้านเลี้ยงลูกด้วยตำราไม่มีคนปรึกษาทำกับข้าวให้สามีช่างดี ลูกชายเรียนหนังสือไม่เก่งเป็นที่อับอายของตระกูลสามี

ทีอา เห็นว่าผู้ชายรักตนเพราะเนื้อหนังมังสา ถ้าเธอขาดผิวหนังความรักคงขาดหายไปด้วย ทีอาเสนอความเห็นเรื่องผู้หญิงของเธอในระหว่างคุยกับดอริสและเมินนี่ว่า ผู้หญิงมีทางเลือกหรือเรียกว่าจุดจบสามทาง ถ้าเธอประท้วงก็จะถูกจับเข้าสถานกักกันและตัดสันดาน ถ้าเธอไม่ประท้วงเธอจะเสียสถิติก็ต้องถูกส่งเข้าโรงพยาบาลบ้าและอีกจกพวกจับขวานคอผู้ ถ้าเธอยอมต่ออารมณ์เธอก็ต้องเข้าโรงพยาบาลในตอนจบด้วยสภาพที่ยับเยินของร่างกายท่อนล่าง...

เซเนีย สาวใช้ในบ้านเห็นว่าผู้ชายมีความคิดสร้างสรรค์ผู้หญิงมีหน้าที่ออกลูก เมื่อเธอได้รับคำบอกเล่าว่านักต่อสู้เพื่อความเสมอภาคในสังคมอย่าง เฮเกล (Hegel) นำบทความของผู้หญิงมาเขียนซ้ำและได้รับชื่อเสียงทั่วโลก เธอจึงเริ่มไม่พอใจสภาพของตนและเริ่มต้นเปิดศึกแย่งที่นั่งบนรถเมล์กับผู้ชาย

นวนิยายเรื่องเอนมันนุงจบลงด้วยความตายของเซเนีย เมื่อเธอตามทีราไปดูหนังและถูกทิ้งไว้หลังจากรถเธอถูกผู้ชายยี่สิบคนข่มขืน เมื่อเธอได้สติกลับมาบ้านเธอหยิบมีดขึ้นมาปาดเส้นเลือดและเอาหัวใส่เข้าไปในเตาอบ ความตายของเซเนียทำให้ทีรารู้สึกผิดอย่างที่ไม่หือภัยไม่ได้ ดอริสจับขวานไว้ในมือและต้องการฆ่าเขาเธอถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลบ้า เมินนี่ทนสามีเธอไม่ได้และลุกขึ้นประท้วงหยิบมีดอ้อได้ไล่ฟันเขาเมื่อเขาบ่นจุกจิกเธอถูกนำตัวเข้าสถานกักกันและควบคุมความประพฤติ ทีอาเข้าโรงพยาบาลเพราะเป็นมะเร็งปากมดลูก วิทยานิพนธ์บรรยายชะตากรรมของผู้หญิงทั้งสิ้นกันว่าในที่สุดพวกเธอต้องพบกับจุดจบในสังคมที่มีชายเป็นจุดศูนย์กลางอย่างทีรา ซึ่งได้แปลงเพศของตนเป็นหญิงในที่สุด (ศิริรัตน์, 2538 : 123-128)

6. Das Geschlecht der Gedanken ค.ศ. 1977

ผู้เขียน : Jutta Heinrich

นวนิยายเรื่อง คาส เกชเลท แคร์ เกดังเค่น หรือ “เพศแห่งความนึกคิด” ของไฮนริช เป็นเรื่องความสัมพันธ์ของคนสามคน คนเล่าเรื่องคือลูกสาวชื่อ คอนนี่ เล่าเรื่องพ่อที่เธอไม่เคยเอ่ยชื่อถึง ตั้งแต่แต่งตั้งสมญาให้พ่อว่า “มา” (คือผู้มีอำนาจและโหดเหี้ยม) ส่วนแม่คือ “มด” (คือผู้ไร้อำนาจและน่าสมเพช) ตั้งแต่เลิกงานโตคอนนี่ถูกฝึกให้เป็นลูกชายเพราะพ่อต้องการมีลูกชาย แม่บอกคอนนี่ตั้งแต่แรกว่า “เพศไร้ค่าประโยชน์อย่างแม่ก็ได้แต่ทำให้กำเนิดเพศไร้ค่าประโยชน์อย่างลูก”

ทุกคืนตั้งแต่เด็กคอนนี่จะแอบมองพ่อแม่ในเวลานอนเธอเห็นพ่อขมขื่นแม่ พ่อมักจะเหยียหยันแม่ในเรื่องเพศโดยไม่คิดว่าลูกสาวจะเข้าใจ เมื่อคอนนี่โตเป็นสาวเธอเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายเธอมีความสุขเมื่อเห็นภรรยาเพื่อนบ้านต่อว่าและทุบตีสามีพ่อนำคอนนี่ไปอยู่โรงเรียนประจำของสำนักชี เธอเริ่มมีเพื่อนหญิงและชอบผู้หญิงมีความสุขกับการมีความสัมพันธ์กับเพศหญิงด้วยกัน เมื่อเพื่อนหญิงของเธอมีเพื่อนชาย คอนนี่จึงแก้แค้นด้วยการนำเรื่องคนทั้งสองไปฟ้องแม่ชี คอนนี่เรียนจบและเริ่มการทำงานที่ต้องย้ายไปตามเมืองต่าง ๆ เธอเห็นผู้คนมากขึ้นและมีความสุขมากขึ้น หากเธอสามารถแก้แค้นทำให้พวกผู้ชายทั้งหลายวุ่นวาย เมื่อเธอกลับมาเยี่ยมบ้านเพราะพ่อใกล้จะตาย เธอไม่กลัวพ่ออีกต่อไปคอนนี่หวังแม่แต่ผู้เดียว ในตอนจบของเรื่องเมื่อคอนนี่พบว่าแม่มีผู้ชายคนใหม่ เธอจึงปล่อยแม่ออกไปจากความกังวลของเธอและคิดจะเริ่มต้นชีวิตของเธอโดยไม่มีพ่ออีกต่อไป (ศิริรัตน์, 2538 : 129)

3.2 งานวรรณกรรมสตรีในประเทศไทย

3.2.1 ความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรีในประเทศไทย

แต่เดิมนั้นภาพของสตรีถูกสร้างขึ้นโดยบุรุษทั้งหมด⁹ โดยผู้หญิงในนวนิยายเรื่องแต่ง (fiction) และส่วนที่เป็นเรื่องจริงและสาระต่างๆ (non-fiction) ทำให้ได้ภาพของผู้หญิงที่สะท้อนในนวนิยายมักจะเป็นสาวมองหาสามีซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต ผู้หญิงถูกนำเสนอว่ามีบทบาทอยู่บ้าน¹⁰ แต่เดิมนั้นเราจะเห็นได้ว่าตัวละครฝ่ายหญิงมีลักษณะเป็นแบบฉบับ (typical) อย่างชัดเจน เช่น นางเอกต้องสวยดีพร้อมจิตใจงามอดทนอดกลั้น ขณะเดียวกันก็พร้อมจะให้ภัยผู้ส่านึกคิดที่

⁹ ตั้งแต่ความเชื่อเรื่องอาดัมกับอีฟ ที่อีฟตัวแทนของผู้หญิงเป็นผู้มีส่วนทำให้อาดัมรับประทานผลไม้ต้องห้ามของพระเจ้า และสตรีเป็นผู้เปิดกล่องแพนโดราแห่งความชั่วร้ายในความเชื่อของชาวกรีกโบราณ

¹⁰ ระวีวรรณ ประกอบผล. ภาพรวมของสตรีจากสื่อมวลชนในระดับสากล ใน “ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน” 2535, น.26. อ้างถึงใน สิริวิทย์ สุขกันต์, 2549 : ระบบออนไลน์

สำคัญต้องไม่ต่างพร้อยเรื่องพรหมจรรย์¹¹ ความเป็นผู้หญิงในอุดมคติที่ถูกสร้างผ่านทางวรรณกรรมต่างๆ โดยส่วนใหญ่แล้วคือการมีหน้าที่ต้องเสียสละตัวเองให้กับผู้ชาย เพื่อผู้ชายจะได้ทำตามความต้องการของเขา สิ่งที่น่ากลัวคือผู้หญิงได้รับเอามายาคติเหล่านั้นเข้ามาเป็นความเชื่อของตัวเองและทำตามมายาคติเหล่านั้น ทั้งๆ ที่มายาคติส่วนใหญ่ถูกอธิบายจากความเป็นประโยชน์ต่อผู้ชาย

ผู้หญิงถึงแม้จะมีโอกาสได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับผู้ชายและมีอาชีพนักเขียนก็ไม่สามารถเขียนเรื่องส่วนตัวที่เกี่ยวกับเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผย เนื่องจากการกระทำที่สังคมไทยไม่ยอมรับ เพราะแม้แต่จะอ่านฟังหรือแสดงความอยากรู้อย่างไรเรื่องเหล่านี้ก็จะถูกห้ามปรามอย่างเคร่งครัด เพราะเป็นเรื่องหยาบที่ผู้หญิงไม่สมควรที่จะรู้ ในเรื่องของ การเปิดเผยความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ของสตรีนั้นจะพบว่าในนวนิยายไทยมีการพูดถึงความสัมพันธ์ทางเพศโดยอ้อม ใช้คำเปรียบให้ผู้อ่านได้ติดตามอันถือเป็นเรื่องของความสุภาพในสังคมไทย หรือเป็นการบรรยายความรู้ของตัวละครให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครคิดอย่างไร¹² ซึ่งที่กล่าวมานี้เป็นแบบฉบับของตัวละครในวรรณกรรมไทยที่ผ่านมา

มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและจินตภาพของสตรีในวรรณกรรมไว้หลายเรื่องดังนี้

วิวรรธน์ สุขสำราญ (2534) ซึ่งศึกษาพัฒนาการงานเขียนของนักเขียนสตรีที่มีอิทธิพลต่อคนมากท่านหนึ่งคือ กลุณณา อโศกสิน ได้ให้ภาพเสริมเกี่ยวกับจินตภาพของการเป็นเมีย เนื่องมาจากการที่ผู้หญิงกล้าตัดสินใจที่จะยุติชีวิตคู่เมื่อพบว่าชีวิตนั้นไม่เป็นตามที่หวัง ซึ่งแต่เดิมนั้นผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องอดทนกล้ำกลืนกับชีวิตครอบครัวที่ทำร้ายเธอ และให้ข้อสรุปพัฒนาการของการสร้างจินตภาพของสตรีไทยในวรรณกรรมเอาไว้ว่าจินตภาพของผู้หญิงในครอบครัวเริ่มแปรเปลี่ยนจากลักษณะพาฝันหรืออุดมคติคือการคิดถึงแต่การเสียสละเพื่อผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา ผู้หญิงเริ่มก้าวเข้ามาสู่โลกแห่งความเป็นจริงด้วยการเริ่มที่จะคิดถึงตัวเอง คิดถึงความสุขของตนเอง คิดถึงฐานะที่ไม่เท่าเทียมของตนเองและเริ่มปลดปล่อยพันธนาการเดิมออกจากตัวเอง นอกจากนั้น ผู้หญิงยังก้าวออกจากโลกแคบ ๆ ภายในบ้านออกมาสู่โลกกว้างเริ่มมองสังคมรอบตัวกว้างออกไปจากครอบครัว ก้าวเข้าสู่มิติเศรษฐกิจและการเมือง

จินตภาพของสตรีในเรื่องสตรีระและเพศสัมพันธ์นั้น วรรณกรรมเยอรมันจะพูดถึงอย่างเปิดเผยและไม่ตำหนิผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ในขณะที่วรรณกรรมไทยจะไม่กล้าพูดถึงเรื่องสตรีระและเพศสัมพันธ์ในลักษณะของความใคร่ แต่จะเลี่ยงไปพูดถึงแง่ของความรักและเรื่องเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอย่างปราศจากเงื่อนไขนั้นวรรณกรรมไทยยังไม่มีทำที่ยอมรับ

บัวแพน นันทวิสัย (อ้างใน ศิริรัตน์, 2538 : 25) กับบทความในคอลัมน์คนเขียนหนังสือ

¹¹ กาญจนา แก้วเทพ, เพิ่งอ้าง.

¹² ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ, เพิ่งอ้าง.

เรื่อง “เนื่องในวันที่ 8 มีนาคม – วันสตรีสากล ภาพสะท้อนของผู้หญิงที่เปลี่ยนไป” ในสยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ได้ให้ภาพสรุปกว้างๆ ของสตรีที่ปรากฏในวรรณกรรมไทย แบ่งเป็นเก้าขั้นตอนสรุปได้ดังนี้ 1. ผู้หญิงเก่ง อดทน อ่อนหวาน มีกิริยามารยาทดี 2. ผู้หญิงที่เป็นตัวของตัวเองและสู่ตลาดมากขึ้น 3. ผู้หญิงไร้เดียงสา ในยุคเผด็จการ 4. ผู้หญิงแกร่ง เข้มแข็งอดทน 5. ผู้หญิงที่มีอารมณ่มากขึ้นมีอิสระมากขึ้น 6. ผู้หญิงเพื่อผู้ชายคนเดียว 7. ผู้หญิงผู้ถือไฟโฉบที่เหนือกว่าเป็นตัวของตัวเอง เชื่อมั่นในความคิดรู้เท่าทันทุกเล่ห์กลมารยาของผู้เป็นสามี 8. ผู้หญิงในการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี 14 ตุลา 9. ผู้หญิงที่สู้ต่อไปก้าวสู่อุดมการณ์จากการหย่าล้างถึงการต่อสู้ การกระทำทุกด้านที่ผู้ชายสามารถทำได้และในนวนิยายหลาย ๆ เรื่องก็ได้แสดงให้เห็นพัฒนาการของชีวิตสตรีที่อาจเริ่มต้นจากการเป็นฝ่ายถูกเลือกแต่หลังจากเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตก็กลับเป็นฝ่ายที่ตัดสินใจเลือกเองบ้าง

นักเขียนอย่างไพลิน รุ่งรัตน์ (อ้างใน เสนาะ, 2548 : 16-17) ได้ก็พูดถึง “ภาพและบทบาทของผู้หญิงในวรรณกรรมไทยภายหลังเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475” โดยภาพและบทบาทของผู้หญิงในวรรณกรรมสามารถแบ่งได้เป็น 5 ช่วง ดังนี้

ยุคแรก – กล้าและทันสมัยแต่ไม่พ้นกรอบ (พ.ศ. 2476-2488) เป็นก้าวแรกของการตื่นตัวเรื่องสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาค เนื่องจากได้อิทธิพลความคิดในเรื่องการเปลี่ยนแปลงการปกครองสมัยใหม่แต่ก็ไม่อาจสลัดคราบความเป็นผู้หญิงที่สะสมมาลงได้ ยุคสอง – ผู้หญิงสองแบบทางไครทางมัน (พ.ศ. 2489-2500) สังคมไทยอยู่ในช่วงขัดแย้งระหว่างแนวความคิดเรื่อง “ศิลปะเพื่อศิลปะ” กับ “ศิลปะเพื่อชีวิต” จึงเกิดงานเขียนที่แสดงถึงภาพของผู้หญิงตามแบบฉบับกับภาพของผู้หญิงก้าวหน้าอยู่คู่กัน

ยุคสาม – ผู้หญิงในโลกเพื่อฝัน (พ.ศ. 2501-2508) ภายใต้ระบบเผด็จการจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ส่งผลให้นักเขียนแนวศิลปะเพื่อชีวิตหมดบทบาทลงไป เหลือแต่ผลงานที่ให้ภาพผู้หญิงอันเกิดจากจินตนาการและความเพ้อฝันของนักเขียนเป็นส่วนใหญ่ ยุคสี่ – ผู้หญิงค้นหาตัวเอง (พ.ศ. 2509-2516) บรรยากาศตึงเครียดทางการเมืองเริ่มคลายลง ภาพของผู้หญิงจึงเป็นภาพของการค้นหาตัวเอง แต่เป็นในลักษณะที่ค้นลึกลงไปอารมณ์มากกว่าภาพหรือบทบาทของผู้หญิงที่เป็นจริง ยุคห้า – ผู้หญิงทวงสิทธิเสรีภาพ (พ.ศ. 2517-ปัจจุบัน) เป็นภาพของผู้หญิงที่เป็นตัวของตัวเองมีส่วนร่วมต่อการสร้างสรรค์สังคมมากขึ้น

หากพิจารณาในช่วงทศวรรษที่ 70 (1970-1980) ที่เกิดขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีในเยอรมันในประเทศไทยเองก็เป็นช่วงเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 และ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพกว้างขวาง ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงการวรรณกรรมอย่างไม่เคยมีมาก่อน จากการถูกปิดกั้นเสรีภาพเป็นการได้แสดงออกอย่างเต็มขั้นนักเขียนกล้าที่จะแสดงออกอย่างเปิดเผย ลักษณะวรรณกรรมไทยได้เปลี่ยนโฉมหน้าจากการผลิตแต่วรรณกรรมเพื่อความบันเทิงมีการ

หยิบยกปัญหาการกดขี่สตรีเพศเป็นหัวข้อสำคัญหัวข้อหนึ่งในการผลิตงานวรรณกรรมเกิดเป็นยุคสมัยของ “วรรณกรรมเพื่อชีวิต”

แนวความคิดของวรรณกรรมเพื่อชีวิต คือการมุ่งเน้นให้สิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคแก่มนุษย์ทุกคนชั้นทุกเพศทุกวัย รูปแบบของวรรณกรรมของคนรุ่นใหม่ในยุคนั้น (หมายถึงนักศึกษาไทยส่วนใหญ่) จะเป็นเรื่องสั้นและบทกวีและเกิดนวนิยายโดยนักเขียนอาชีพที่เป็นสตรีเริ่มหันเหแก่นเรื่องจากนวนิยายเรี่ยมย์เป็นนวนิยายแนวสมจริงสร้างสรรค์ และพูดถึงปัญหาสตรีปัญหาครอบครัวและปัญหาอื่นเพิ่มมากขึ้น แม้จะเป็นปัญหาในโลกแคบ ๆ แต่ก็ยังเป็นปัญหาในสังคมสังคมแรกของมนุษย์คือครอบครัวแม้จะดูเป็นปัญหา “ส่วนตัว” แต่ก็ยังเป็นปัญหา “ส่วนรวม” ของผู้หญิงเป็น “การเมือง” ที่เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานภาพที่ดีกว่าของสตรี ในลักษณะประนีประนอมลุ่มลึกและสุขุมมาก

นักเขียนที่หันมาผลิตวรรณกรรมประเภทนวนิยาย ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาสตรีและปัญหาอื่นเช่นกฤษณา อโศกสิน นักเขียนสตรี ศิลปินของชาติผู้เคยได้รับรางวัล ส.ป.อ. มาแล้วถึง 2 ครั้งได้กล่าวว่า “...ถ้าจะพูดไปดิฉันก็ชอบคุณเหตุการณ์ 14 ตุลาคม เพราะรู้สึกที่เราได้สัมผัสความจริง ...ดิฉันว่ามันหมดยุคสมัยแล้วที่เราจะมานั่งเขียนแต่เรื่องชีวิตรักของคนสองคนดิฉันละเบื่อเบื่อดิฉันเขียนถึงชีวิตครอบครัวของคนก็จริงแต่ก็ต้องแทรกปัญหาสังคมเข้าไปด้วย ตอนนั้นก็คิดว่าเขียนถึงผู้หญิงรุ่นใหม่ที่มีความคิดใหม่” (ศิริรัตน์, 2533 : 80-81)

ดังนั้นผู้หญิงในฐานะเพศที่ถูกกดขี่มาก่อน จึงได้รับการเชิดชูชี้ให้เห็นปัญหาและชี้ให้เห็นสิทธิเสรีภาพอันควรมีควรได้ของผู้หญิง งานวรรณกรรมที่ได้รับการเชิดชูยกย่องของผู้หญิงคือนวนิยายเรื่องความรักของวัลยา และปีศาจ ของเสนีย์ เสาวพงศ์, คำบลด่อมะกอก ของวัฒน์ วรรณยางกูร, แผ่นดินเดียวกันของรพีพรหรือสุวัฒน์ วรดิลก รวมทั้งกลุ่มผู้หญิงได้มีการพิมพ์งานที่เกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีของนักสู้รุ่นเก่าออกสู่สายตาประชาชน และปรากฏมีนักเขียนหนุ่มสาวผลิตงานวรรณกรรมออกมาในรูปแบบของร้อยกรองและเรื่องสั้นเป็นจำนวนมากที่เป็นสตรีมี จิรนันท์ พิตรปรีชา และศรีดาวเรือง เป็นต้น

งานวรรณกรรมสตรีที่เขียนโดยสตรีและเพื่อสตรีเช่นวรรณกรรมของทมยันตี ก็ยังสะท้อนให้เห็นเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของสตรี และเป็นการปลุกฝังจิตสำนึกของสตรีให้ตระหนักถึงความสำคัญของความเป็นเพศหญิง สร้างสำนึกให้สตรีร่วมกันตระหนักในสิทธิและหน้าที่ของตนเองเพื่อยกระดับสถานภาพของตนเองให้ดีขึ้น เพื่อเปลี่ยนค่านิยมซึ่งบุรุษมีอำนาจกดขี่หรือกระทำการรุนแรงต่อสตรีได้ทั้งทางกายและทางใจ

วรรณกรรมสตรีจึงมีแนวเรื่องสะท้อนให้เห็นปัญหาเรื่องส่วนตัวในชีวิตของสตรี ซึ่งสตรีเป็นผู้เปิดเผยให้เห็น เรื่องส่วนตัวในด้านครอบครัวกลายเป็นเรื่องที่จะเป็นต้นกำเนิดของปัญหาทุก

ปัญหาในสังคมซึ่งสตรีทุกคนต้องร่วมมือกันสำนึกและแก้ไขแม้จะเป็นปัญหาในโลกแคบ ๆ แต่ก็ เป็น ปัญหาในสังคมแรกของมนุษย์คือครอบครัว แม้จะดูเป็นปัญหาส่วนตัวแต่ก็เป็นปัญหาส่วนรวมของ ผู้หญิงเป็นการเมืองที่เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานภาพที่ดีกว่าของสตรี

3.2.2 งานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย

ตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทยที่ผู้วิจัยนำมา นั้น เป็นงาน วรรณกรรมสตรีมีชื่อเสียงหรือได้รับรางวัล อยู่ในช่วงปีพ.ศ. 2510 -2530 โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปิด โปงผู้ชาย แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศที่ฝ่ายหญิงเป็นผู้ถูกกระทำ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. เมียหลวง (พ.ศ. 2512/2513)

ผู้เขียน : กฤษณา อโศกสิน

นวนิยายเรื่องยาวขนาด 1,300 หน้าจบของกฤษณา อโศกสิน ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการ ดำเนินชีวิตคู่ของสามีภรรยาและการมีหญิงอื่นมาแทรก การต่อสู้จบลงด้วยการหย่าขาดทั้งทางพฤติ ภายและนิตินัยระหว่างสามีกับภรรยา แต่หญิงอื่นหรือเมียน้อยก็ได้เลื่อนตำแหน่งมาเป็นเมียหลวง และด้วยคุณงามความดีของภรรยาเก่าสามีจึงหวนกลับมาหาและต้องการคืนดีกับภรรยาในตอนจบ

นวนิยายเรื่อง เมียหลวง เริ่มต้นด้วยคำบอกเล่าของดร. วิกันดา ย้อนกลับไปสมัยที่เพิ่ง แต่งงานใหม่ๆ กับดร.อนิรุทธิ์ ภาพทุกภาพผ่านसानตาคร.วิกันดาได้รับการถ่ายทอดออกมาเป็น เรื่องราวให้ผู้อ่านได้พบกับพฤติกรรมของสามีเจ้าชู้ ดร.อนิรุทธิ์ คือผู้ชายที่ใช้ชีวิตสนุกสนานบน ความทุกข์ของผู้หญิง เขาเห็นว่าได้มอบกายใจและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้ภรรยาที่ถูกต้องตาม กฎหมายแล้ว ดังนั้นอะไรก็ตามที่เป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของสามี ภรรยาควรจะยอมทนได้และ ยอมเสียสละบ้าง ภรรยาไม่ควรยึดถือมันเอาสามีเป็นสมบัติของตนแต่เพียงผู้เดียว

แม้ดร.อนิรุทธิ์จะเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยผ่านการศึกษามาจากเมืองนอก แต่ความคิดใน เรื่องการที่สามีจะต้องเป็นผู้นำรวมทั้งเรื่องความสุขทางเพศของผู้ชาย ยังคงล้าหลังติดอยู่ในระบบที่ ผู้ชายได้เปรียบผู้หญิงและผู้ชายสามารถค้ำพิศหญิงได้ด้วยภริยาหลายคน จนกระทั่งดร. วิกันดาตีตัวออกห่างและเริ่มมีผู้ชายอื่นมาสนใจ ทำให้ดร.อนิรุทธิ์แสดงความไม่พอใจในตัวภรรยา

เรื่องบาดหมางใจกันระหว่างดร. วิกันดา กับดร.อนิรุทธิ์ เพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นและ จบลงด้วยการตัดสินใจหย่าขาดจากกัน และดูเหมือนดร.วิกันดาจะมีความรู้สึกโล่งใจและมีความสุข มากขึ้นที่สามารถกระทำทำให้เป็นไปตามที่ตนได้ตัดสินใจ กฤษณาได้สื่อสารถึงผู้อ่านหรือผู้หญิง ทุกคน โดยผ่านทางดร.วิกันดาในเรื่องความเลวร้ายในชีวิตคู่ที่ผู้หญิงต้องเผชิญกับสามีเจ้าชู้และเลว ร้ายผิดมนุษย์อย่างดร.อนิรุทธิ์ ในหลายๆ ตอน ดร.วิกันดาได้แสดงตัวเป็นผู้หญิงรุ่นใหม่ที่เชื่อมั่นใน ตนเองและมีความศรัทธาในความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย (ศิริรัตน์, 2538 : 151-154)

2. ลำ (พ.ศ. 2520)

ผู้เขียน : ทมยันตี

นวนิยายเรื่อง ลำ ของทมยันตีจะแปลกแหวกแนวไปจากนวนิยายของนักเขียนสตรีไทย ทุกๆ คนในสมัยนั้นตรงที่มีแนวเรื่องการค้าแข้ง ฆาตกรรมโหดเหี้ยมทารุณและจบลงด้วยการที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงคือแม่ที่ชื่อมธุรสหรือมาตกรใจเหี้ยมที่ชื่อรุ่งฤดีต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโรคประสาท

เรื่อง ลำ เริ่มต้นด้วยการขอหย่าจากฝ่ายสามีที่กลายเป็นอดีตกับตัวผู้เล่าคือฉันทหรือมธุรส แต่เธอได้ขอนำลูกสาวที่ชื่อ ลูกผึ้งหรือ ด.ญ. มธุกรมมาเลี้ยงดูเอง การเป็นพลเมืองดีของมธุรสและลูกผึ้งเป็นการสร้างความยากลำบาก นำมาซึ่งปัญหาและความหายนะของทั้งสองคน เมื่อสองแม่ลูกนำของกลางคือเฮโรอีนไปแจ้งความกับตำรวจ ทำให้หนังสือพิมพ์และช่างภาพช่วยประโลมข่าวของเธอให้แก๊งโจรรู้จักเธอและลูกได้เป็นอย่างดี จนเธอและลูกสาวต้องถูกคนทำร้าย มธุรสบาดเจ็บสาหัสแต่ลูกสาวของเธอถูกคนร้ายรุมข่มขืนจนมีอาการทางประสาทแต่คนร้ายยังไม่ได้รับการลงโทษมธุรสตัดสินใจวางแผนดำเนินการฆ่าล้างแค้นอย่างโหดเหี้ยมกับผู้ชายทั้ง 7 คนด้วยตัวเอง ด้วยการปลอมตัวเป็นรุ่งฤดีจนในที่สุดความเป็นมาตกรโหดเข้าครอบงำจนเธอต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลประสาทที่เดียวกับลูกของเธอ

ภาพของผู้หญิงที่ทมยันตีเสนอในนวนิยายเรื่องนี้ จึงเป็นภาพของผู้หญิงสองคนที่อ่อนไหวและเต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก ผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทำร้ายได้สำเร็จเพราะความอ่อนแอทางสรีระ ผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทิ้งเพราะผู้ชายเริ่มเห็นความแก่ในตัวภรรยา และผู้หญิงที่ถูกชาวบ้านรุมจิกทิ้งเพราะความเป็นแม่ม่าย ภาพของผู้หญิงอย่างมธุรสจึงเป็นภาพที่แสดงความเป็นแม่ที่หวงแหนของรักของตนคือลูกได้อย่างชัดเจน แม้จะใช้ความรุนแรงเข้าแก้ปัญหาแต่ก็เพราะทั้งเธอและลูกต้องตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในการแก้ปัญหาจากมนุษย์เพศชายมาโดยตลอด (ศิริรัตน์, 2538 : 194-196)

3. หม้อที่ขูดไม่ออก

ผู้เขียน : อัญชัน

หม้อที่ขูดไม่ออกเป็นหนึ่งในผลงานรวมเรื่องสั้นของอัญชันใน “ชุดอัญมณีแห่งชีวิต” ซึ่งได้รับรางวัลซีไรต์ประจำปี พ.ศ. 2533 เล่าถึงปัญหาชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งต้องคอยปรนนิบัติรับใช้สามีและดูแลลูกอีก 2 คน โดยตัวบทผูกเรื่องให้ตัวเอกหญิงต้องตัดสินใจระหว่างการทนยอมแบกรับหน้าที่เมียและแม่ต่อไป หรือเลือกปฏิเสธภาระดังกล่าวแล้วก้าวออกไปสู่เสรีภาพที่รอคอยอยู่นอก

ทั้งนี้การเล่าเรื่องแบ่งออกเป็น 4 ช่วงด้วยกัน ช่วงแรกเล่าถึงสถานการณ์ปัจจุบันที่ตัวเอกหญิงทำหม้อข้าวใหม่ ช่วงที่ 2 ย้อนไปอธิบายถึงภูมิหลังของคู่สามีภรรยาดังกล่าว ช่วง 3 ที่ตัดกลับมาสู่เหตุการณ์ที่สามีจับได้ว่าภรรยาทำหม้อข้าวใหม่และทำร้ายเธอจนเลือดตกยางออก โดยทิ้งท้ายไว้ในทำนองว่าฝ่ายหญิงคิดจะหนีออกจากบ้าน ช่วงสุดท้ายเสนอภาพของเช้าวันใหม่ที่ตัวเอกหญิงยังคงตื่นแต่เช้าเพื่อมาปฏิบัติภารกิจเช่นเดิม

ในช่วงแรกของชีวิตคู่ ตัวเอกหญิงพยายามทำงานหาเงินเพื่อแบ่งเบาภาระทางการเงินของครอบครัวโดยสามีซึ่งเป็นรองผู้จัดการสาขาของธนาคารแห่งหนึ่งได้ฝากให้เธอทำงานขายสินค้า แต่เนื่องจากยอดขายตกต่ำทำให้เธอถูกไล่ออกเธอจึงต้องรับภาระงานในบ้านทุกอย่าง การปรนนิบัติรับใช้สามีและลูกก็มีได้มีคุณค่าอันใดในสายตาของสามี ซ้ำร้ายเธอยังถูกมองว่าเป็นกาฝากที่คอยกัดกินไม้ใหญ่อย่างเขาเพราะเขาคาดหวังให้เธอร่วมกันรับผิดชอบภาระทางการเงินร่วมกัน

สถานการณ์สำคัญของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อฝ่ายภรรยาทำหม้อข้าวใบใหม่ใหม่ ขัดล้างอย่างไรครบเขม่าก็ไม่หลุดเธอจึงนำไปซ่อนไว้ สามีจับได้และด่าว่าทุบตีเธอจนเลือดออกแต่เธอก็ทนยอม โดยยังคงตื่นแต่เช้ามาทำภารกิจเช่นเดิม สาเหตุเพราะติดใจในบ่วงแห่งเพชรสนั่นเอง ด้วยเหตุนี้หม้อที่ขูดไม่ออกจึงสื่อความหมายถึงตัวเอกหญิงที่ปล่อยให้รสชาติของการเสพสังวาสเกาะกิน เช่นเดียวกับหม้อที่ถูกคราบโคลของเขม่าจับจนยากจะทำความสะอาดนั่นเอง (เสนาะ, 2548 : 42)

4. ความเจ็บ

ผู้เขียน : ประภัสสร เสวิกุล

“เรือกระดาศ” ของประภัสสร เสวิกุล คือหนึ่งในผลงานรวมเรื่องสั้นที่เข้ารอบสุดท้ายรางวัลซีไรต์ประจำปี 2530 ในบรรดาเรื่องสั้นทั้งหมด 11 เรื่องของหนังสือเล่มนี้นับได้ว่า “ความเจ็บ” เป็นชิ้นที่โดดเด่นที่สุดเนื่องจากอัดแน่นไปด้วยนัยยะทางสังคมมากมายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์หญิงชาย ชนชั้นและความปกติ – ผิดปกติทางจิต

“ความเจ็บ” เล่าถึงเรื่องราวของหนุ่มพนักงานออฟฟิศที่ชื่อ ชัยรัตน์ ซึ่งทุ่มเททำงานในบริษัทแห่งหนึ่งมากกว่า 10 ปี แต่ตำแหน่งงานกลับไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควรสาเหตุเพราะเขาเป็นคนขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อนักการภารโรงประจำบริษัทได้มาชี้ให้เห็นถึงปัญหาสาเหตุและทางแก้ ชัยรัตน์ยอมรับฟังและปฏิบัติตามคำชี้แนะดังกล่าว ส่งผลให้ตัวเองของเรื่องมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นหน้าที่การงานก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ จนในท้ายที่สุดเขาได้รับการพิจารณาให้ไปดำรงตำแหน่งผู้จัดการสาขาประจำจังหวัดเชียงใหม่

สิ่งที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือบ้ำบัดเยียวยาอาการขาดความมั่นใจในตนเองของตัวละครเอก คือผู้หญิงและวิธีการบ้ำบัดก็มีลักษณะเข้าขั้นวิปริตพิสดาร แต่กรณีที่ถูกคล้ายคนโรคจิตดังกล่าวก็ทำหน้าที่ดี

แผ่ธาตุแท้ของความเป็นชาย โดยแนะนำให้ผู้่านคิดต่อได้เองว่าการได้มาซึ่งภาวะปกติของผู้ชายต่างๆ ไปก็อิงอยู่กับการใช้อำนาจจากผู้หญิงเช่นเดียวกับตัวละครเอก เพียงแต่ไม่เข้มข้นรุนแรงเหมือนในเรื่องสั้นนี้เท่านั้น (เสนาะ, 2548 : 48)

5. อหังการของดอกไม้ (2513-2529)

ผู้เขียน : จิระนันท์ พิตรปรีชา

ในทำเนียบวรรณกรรมสร้างสรรค์ที่ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน “ใบไม้ที่หายไป” (2532) ของ จิระนันท์ พิตรปรีชา นับเป็นผลงานที่มีชื่อเสียงและมียอดจำหน่ายสูงสุดเล่มหนึ่ง มีการนำเสนอร่างกายของผู้หญิงในบทกวีชิ้นสำคัญที่ชื่อ “อหังการของดอกไม้” แม้ว่าบทกวีแต่ละชิ้นในใบไม้ที่หายไปจะเคยตีพิมพ์มาแล้วตามหน้านิตยสารต่างๆ ในช่วง พ.ศ. 2513 – 2529 แต่กระแสตอบรับยังไม่มากมายล้นหลามเท่ากับในปี พ.ศ. 2532 ซึ่งเป็นปีที่ได้รับรางวัลซีไรท์

ในผลงานรวมกวีนิพนธ์นี้บทกวีชิ้นที่กล่าวขวัญถึงกันมากที่สุดได้แก่ อหังการของดอกไม้ ซึ่งเป็นผลงานที่นำเสนอร่างกายของผู้หญิงแตกต่างไปจากขนบชมโฉมสตรีในอดีต เป็นการปฏิเสธค่านิยมแบบเก่าที่นำเสนอร่างกายผู้หญิงในฐานะวัตถุทางเพศโดย ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช ได้เคยชี้เอาไว้ว่าบทกวีนี้มีเนื้อหาก้าวหน้าเพราะปฏิเสธค่านิยมที่กดขี่สตรีเพศอย่างถึงรากถึงโคน โดยดอกย้าให้เห็นว่าความงามของผู้หญิงมิได้อยู่ที่เรือนร่างอันอรชรอ่อนแอ้น มิได้อยู่ที่มืออันอ่อนนุ่มชวนสัมผัส ฯลฯ

บทกวีนี้สื่อถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของร่างกายผ่านเนื้อหา ที่ตรงไปตรงมาแล้ว ยังพบส่วนต่างๆ ของสตรีระที่ถูกนำเสนอร่างกายผู้หญิงออกจากภาพแบบฉบับเดิมๆ ในวรรณคดีไทย แล้วหันมาสร้างแบบฉบับใหม่ให้แก่ร่างกาย โดยการนำเสนอร่างกายผู้หญิงอย่างชัดเจนไว้ในช่วงแรก ช่วงต่อมาพูดถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมนั่นคือดวงใจและชีวิต และในช่วงสุดท้ายกล่าวเปรียบเทียบผู้หญิงกับดอกไม้ นั่นคือการปฏิเสธว่าผู้หญิงมิใช่วัตถุทางเพศ

ใน 3 บทแรกร่างกายถูกเชื่อมโยงเข้ากับคุณค่าของผู้หญิงทั้งที่ควรยึดถือ (การประกอบกิจการงาน มีความใฝ่ฝันและมีโลกทัศน์กว้างไกล) และที่ควรปฏิเสธ (ร้านหลงแพพรณ กินแรงและคอยชม้อย) การเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของร่างกายจากร่างกายที่มีไว้รองรับอารมณ์ความต้องการของผู้ชายมาสู่ร่างกายที่ก่อประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม เช่น การละจากดวงตาที่มีไว้คอยชม้อยชวนมาสู่ดวงตาในฐานะบ่อเกิดของวิสัยทัศน์อันก้าวหน้า (เสนาะ, 2548 : 191-193)

6. เซรเนดแห่งยุคสมัยและความเชื่อของหญิงสาว (พ.ศ. 2539)

ผู้เขียน : ชมพุกนิศ ปัทมดิลก

เรื่องสั้นชิ้นนี้เป็นหนึ่งในงานเขียนจาก “เรื่องรักนักเขียนหญิง” เปิดฉากด้วยการบรรยายถึง ตัวเอกหญิงชื่อว่า ระบาย กำลังบำบัดความใคร่ด้วยตนเอง เมื่อเสร็จสิ้นในกามกิจหญิงสาวจึงสูบบุหรี่ แล้วปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปถึงเรื่องราวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการนึกตำหนิผู้หญิงที่ยอมทนอยู่ใน กรอบของความเป็นแม่และเมีย คิดไปถึงความเจ้าชู้ของพ่อและความขอมจำนงของแม่ เธอคิดว่าจะไม่ แต่งงานกับผู้ชายคนไหนทั้งสิ้น และยังก่นคำผู้ชายที่กดขี่ผู้หญิง ระบายได้นึกถึงหนังฝรั่งเรื่องหนึ่ง ที่ สอนให้ผู้หญิงตัดสินใจด้วยสติปัญญา เธอเรียนรู้ที่จะควบคุมอารมณ์ทางเพศของตนเองไม่ให้ตกเป็น เหยื่อของผู้ชายและเธอก็ระบายความก้ำก๋ายด้วยการช่วยตัวเองอีกครั้งในตอนจบของเรื่อง

เรื่องสั้นชิ้นนี้เป็นงานเขียนในแนวสตรีนิยม เพราะแข็งแซ่ไปด้วยน้ำเสียงที่วิพากษ์คิดความ เชื่อแบบปิตาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบทบาทความเป็นเมียและแม่ การกดขี่ทางเพศหรือพฤติ กรรมทางเพศของผู้ชาย (เสนาะ, 2548 : 237-238)

จากตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีในประเทศไทยทั้ง 6 เรื่องได้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่า เทียมทางเพศที่เกิดขึ้น หรือบทบาทของเพศหญิงกับการเป็นแม่และเมียในสังคมยุคนั้นที่เพศหญิงเป็น ผู้ถูกกระทำ และในหัวข้อต่อไปเป็นตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีร่วมสมัยเกี่ยวกับการแฉผู้ชายใน ประเทศไทย

3.2.3 งานวรรณกรรมสตรีร่วมสมัยเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย

ยังมีตัวอย่างงานวรรณกรรมร่วมสมัยประเภทฟ็อกเก็ตบุคล์ ซึ่งออกมาให้เห็นอย่างต่อเนื่อง ในปัจจุบัน ช่วงปี พ.ศ. 2547 เป็นต้น ไปด้วยลีลาการเขียนที่ร่วมสมัยมากกว่างานวรรณกรรมที่กล่าว ไปทั้งหมด 6 เรื่องแรกที่เป็นเพียงนวนิยายในช่วงปี พ.ศ. 2500 - พ.ศ. 2530 ยังแสดงให้เห็นถึงระบบ ปิตาธิปไตยยังคงมีอยู่ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน งานวรรณกรรมร่วมสมัยเป็นงานเขียนที่สตรีได้ ออกมาเปิดโปงถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีต่างๆ ของผู้ชายจากประสบการณ์จริงของผู้เขียนเอง ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

1. บ้านทีกสิ่ม่วง

ผู้เขียน : อัง อัง

บ้านทีกสิ่ม่วงเล่มแรกและบ้านทีกสิ่ม่วงเล่ม 2 นั้นเป็นการกล่าวถึงโศกนาฏกรรมความเลว ร้ายและความเจ็บปวดที่ผู้หญิงคนหนึ่งได้รับถึงขั้นจะฆ่าตัวตาย จากการกระทำของชายอันเป็นที่รักใน อดีตที่คบกันมา 7 ปีจนใกล้แต่งงานถึงได้รู้ว่าเขาเป็นเกย์

ความตั้งใจของการเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็เพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เจ็บแค้นจากประสบ การณ์ตรงของนักเขียนเองเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้หญิงหลาย ๆ คนให้ระวังคนใกล้ตัวให้รู้จักคบผู้ชาย สักคนให้ดีก่อนตัดสินใจร่วมชีวิตคู่และต้องการเขียนออกมาเพื่อตีแผ่ปัญหาสังคม แบ่งปันประสบ

การณ์ที่เธอได้รับมาจากการเป็นฝ่ายถูกกระทำ อีกทั้งยังสอดแทรกความรู้ในเรื่องวิธีการสังเกตผู้ชายที่เป็นเกย์ ให้คัมภีร์สอนใจผู้หญิงให้อ่านเพื่อเป็นข้อคิดในการดำรงชีวิตต่อไปได้เป็นอย่างดีที่คนอื่นเตือนแล้วไม่เชื่อ (ความรักทำให้คนตาบอด) สุดท้ายต้องมานั่งดูถูกต่อว่าตนเองและมีอีกเรื่องที่น่ามาจนถึงพฤติกรรมของอาจารย์เฒ่าในมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งที่เธอกำลังเรียนปริญญาโทอยู่ขณะนั้นซึ่งเธอได้ถูกอาจารย์เฒ่าลวนลามมาแล้ว

2. ถ้าผู้หญิงจะเป็นใหญ่มีไรปะ ?

ผู้เขียน : ลีน่า คิม

งานเขียนของผู้หญิงยุคใหม่ที่คิดใหม่ทำใหม่ เพื่อทวงสิทธิความเป็นใหญ่คืนจากเพศชาย ด้วยวิธีการแค้นแค้นหรือเอาคืน แนะนำวิธีการปฏิบัติหลายวิธีด้วยกันไม่ว่าจะเป็นปฏิบัติบทบาททางเพศหรือสลับบทบาททางเพศคู่บ้าง เป็นการปฏิบัติในสิ่งที่ผู้ชายได้เคยทำกับผู้หญิงเอาไว้ โดยนำรูปแบบวิธีของผู้ชายมาใช้ เช่น ตอนผู้หญิงเลิกเข้าครัว, ผู้ชายต้องรักษานวลสงวนตัว, ผู้ชายเป็นดอกไม้ริมทางหรือแนะนำวิธีการปฏิบัติด้วยการอวยยอมให้ผิวเถียง, จงทำลายความหวังและความฝันของผู้ชาย, อย่าพูดกับผู้ชายเดี๋ยวมันจะได้ใจ, รวมคำพูดทำลายน้ำใจ, ยุให้ผู้ชายเปลี่ยนงาน, อย่าเห็นความหวังดีและความสามารถของผู้ชาย, ไม่หล่อขอให้รวยเป็นใช้ได้ หรือเลือกหาผิวเอาที่ตัวเล็ก ๆ

อีกทั้งยังเขียนก่นคำพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้ชายต่างๆ นานา เช่น ในตอนที่ว่าผู้ชายเห็นแก่ตัวเรื่องเช็ทซ์, ผู้ชายสกปรก, คุณหัวเจ้าชู้, ฝาละมีขี้เมาและยังคงกล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้หญิงไว้ด้วยเหมือนกันแต่เธอก็มีข้ออ้างในพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่ดีนั้น เช่นในตอนผู้หญิงซักผ้า, ใครว่าผู้หญิงเห็นแก่ตัว, ผู้หญิงชอบเซ้าเซี้, ผู้หญิงก้าวก่าย, ผู้หญิงชอบจับผิด, ผู้หญิงชอบส่องกระจก, ผู้หญิงร้องไห้ง่ายแล้วสรุปว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ทำถูก และเมื่อผู้หญิงเป็นใหญ่ผู้ชายต้องเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดีทั้งหมด

3. ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร

ผู้เขียน : กาละแมร์ – พัชรศรี เบญจมาศ

เป็นงานเขียนที่นำเอาเรื่องราวของผู้ชายมา เพียงเพื่อบอกเล่าเรื่องราวของผู้ชายที่โกลดแล่นอยู่ในชีวิตจริงของผู้หญิงหลาย ๆ คน โดยเธอเขียนขึ้นมาจากประสบการณ์ตรงของตนเองและคนรอบข้างด้วยสไตล์การเขียนที่ดูต้นประชดประชันปนเสียดสีแค้นคนผู้ชาย เนื้อหาเล่าถึงพฤติกรรมของผู้ชายในแต่ละประเภทไม่ว่าจะเล่าถึงพฤติกรรมของผู้ชายที่บ้านบอล บ้าผู้หญิง หรือบ้าแต่งรถ , ผู้ชายติดเพื่อน , ผู้ชายเจ้าชู้ , ผู้ชายพลังจกवालที่คิดว่าตนเองเป็นเป็นศูนย์กลางของโลก , ผู้ชายบ้างาน, และช่วงท้ายของหนังสือได้เขียนถึงพฤติกรรมผู้หญิงคู่บ้างเพื่อเป็นการเอาใจเพศชาย เช่นตอนผลาญที่

กล่าวว่าผู้หญิงเป็นเพศแห่งการทำลายร้าง หมายถึงการซบเซาของผู้หญิง พูดถึงผู้หญิงผมเหมือนไม้เสียบผีสาเหตุก็เพราะมาจากผู้ชาย สุดท้ายยังเปรียบผู้ชายเหมือนกับของประดับข้างกายที่ไม่ว่ายังไงผู้หญิงก็ต้องมี ไม่ว่าจะป็นเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า

4. คำสารภาพของสาวเวอร์จิน

ผู้เขียน : มนทิรา จุฑะพุทธิ (บรรณาธิการ)

คำสารภาพของสาวเวอร์จินเป็นหนังสือเล่มแรกของโครงการ “Project L” (Love & Learn Project) หรือรักเพื่อจะเรียนรู้และเรียนรู้เพื่อจะรัก โครงการผลิตสื่อเพื่อการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาและทักษะชีวิตสำหรับเยาวชน หนึ่งในหนังสือของชุดประสบการณ์จากชีวิตจริง (True Story) เป็นปรากฏการณ์หน้าใหม่ของสื่อการเรียนการสอนเรื่องเพศให้กับวัยรุ่นไทย ที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เนื้อหาในเล่มเป็นการรวบรวมประสบการณ์จริงของวัยรุ่นหญิงทั้ง 9 คนที่เกือบจะเสียความบริสุทธิ์โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สามารถใช้ปฏิภาณไหวพริบเอาตัวรอดจากสถานการณ์เฉียดเสียความบริสุทธิ์มาได้เพราะคำว่า “เวอร์จิน” ยังมีค่าและมีความหมายในความรู้สึกรักของพวกเธอให้ผู้อ่านได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงของบุคคลอื่น เพื่อเป็นอุทาหรณ์และนำมาพัฒนาทักษะในการดำเนินชีวิตตน ยังมีการนำเรื่องเด่นในเล่มจัดทำเป็นวีซีดีหนังสือประกอบหนังสือสร้างความแปลกใหม่ในการเรียนรู้

5. เลวอย่างนี้ก็คืออยู่แล้ว

ผู้เขียน : กมลชนก ปานใจ

หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมมาจากคอลัมภ์ MenGoZ ในนิตยสาร Front และคอลัมภ์ Girl Talk ในนิตยสาร At office ประเด็นสำคัญในคอลัมภ์ที่ต้องเขียนจึงเป็นการบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ชายให้ผู้หญิงได้ติดตาม หลังจากนั้นเขียนรับรู้พฤติกรรมทั้งดีและเลวของผู้ชายรอบ ๆ ตัวจากประสบการณ์ตรงและคนรอบๆ ตัวจึงนำมาเขียนแฉพฤติกรรมต่างๆ ที่ไม่ดีของพวกเขานำมาบอกผู้หญิงทั้งหลายด้วยภาษาที่เป็นกันเองว่า ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องดิ้นรนไปหรือบอกให้ผู้ชายทำตัวเลว ๆ บ้างก็ได้จึงจะเหมาะสมกับในสิ่งที่ผู้ชายควรได้รับ และเพื่อให้ผู้หญิงรู้จักและเข้าใจผู้ชายมากขึ้นให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น หรือระวังคนเลว ๆ ที่แอบแฝงมาในคราวคนที่น่าไว้วางใจและสอนให้ผู้หญิงรู้จักและเห็นคุณค่าของตนเองนับถือตนเองหรือเปลี่ยนทัศนคติจากลบให้เป็นบวกกล้าคิดกล้าทำอย่างยึดติดกับอะไรมากเกินไปไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีเก่า ๆ หรือคำสอนเก่าแก่ เพราะชีวิตจะต้องเดินหน้าต่อไปเรื่อย ๆ เนื้อหาภายในยังกล่าวถึงความสัมพันธ์ทางเพศของผู้เขียนกับผู้ชายไว้อย่างชัดเจนอีกด้วย

6. ข้ออ้างควายๆ ที่ผู้ชายชอบแก้ตัว

ผู้เขียน : แพร่ไหม

เรื่องราวที่ถ่ายทอดออกมาจากประสบการณ์ตรงและจากคนรอบ ๆ ข้างของนักเขียนด้วยความโกรธแค้นในพฤติกรรมของคนรักผู้เขียนจึงได้รวบรวมวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้หญิงได้รู้เท่าทันกลเม็ดผู้ชายที่สร้างขึ้นมา โดยบอกเล่าถึงรูปแบบพฤติกรรมต่างๆ ของเพศชายทั้งเรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ที่ผู้ชายชอบโกหก หรือใช้เป็นข้ออ้างในการแก้ตัวให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อคำโกหกของพวกเขา มีข้ออ้างเดิมๆ ต่าง ๆ นานามาแก้ตัวปกปิดความผิดเหล่านั้นได้ทุกครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ผู้ชายอกใจไปหาผู้หญิงคนอื่นทั้งสิ้น

เช่น ข้ออ้างตั้งแต่ผิมนัดกับผู้หญิงแล้วอ้างว่านอนต้นสาย, อ้างว่าติดงาน งานยุ่งแล้วไปอยู่กับผู้หญิงอีกคน, อ้างว่าไปเยี่ยมแม่หรือกลับบ้านแต่ไปกับผู้หญิงคนอื่น, อ้างว่ามีมือถือแบดหมัดมือถือไม่มีสัญญาณ, อ้างว่าเมาค้างนอนไม่สบายอยู่ที่บ้านเพื่อน, ผู้ชายอกใจแล้วโทษว่าฝ่ายหญิงมายุ่งเอง, อ้างว่านอนกับแม่ถ้าโทรศัพท์ดังแม่จะตื่นจึงปิดเครื่อง , อ้างกับผู้หญิงว่าที่ลงมือซ้อมทำร้ายร่างกายเพราะรัก, หรือแม้กระทั่งบีบน้ำตาให้ผู้หญิงใจอ่อนเวลาที่ผู้ชายทำผิด ฯลฯ ซึ่งข้ออ้างต่าง ๆ เวลาที่ผู้ชายโกหกนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายรู้ทันและผู้เขียนอยากให้ผู้หญิงทุกคนได้รู้เท่าทันถึงพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ชาย

เมื่อศึกษาถึงลักษณะงานวรรณกรรมสตรี ความเป็นมาและงานเขียนสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายทั้งต่างประเทศและในประเทศไทยที่ได้กล่าวมาทั้งหมดแล้วนั้น ในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะศึกษาถึงรูปแบบการใช้ภาษาเพื่อให้เห็นถึงภาพโดยรวมในงานของนักเขียนหญิง ดังนี้

3.3 รูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาถึงรูปแบบการใช้ภาษาในงานเขียนของนักเขียนหญิงประเภทฟ็อกเก็ตบุคส์ เกี่ยวกับการแฉผู้ชายในสังคมร่วมสมัยด้านความรักความสัมพันธ์ ดังนั้นการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนฟ็อกเก็ตบุคส์ จำเป็นต้องวิเคราะห์ถึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ในตัวบทหรือสัญลักษณ์ (sign) ซึ่งซ่อนอยู่ในภาษา โดยนำเอาแนวคิดเรื่องสัญวิทยาวิเคราะห์และในการนำเอาแนวคิดดังกล่าวเข้ามาช่วยในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาของตัวเองว่ามีการใช้สื่อสัญลักษณ์ในการให้ความหมายได้อย่างไร เนื่องจากเป็นการวิเคราะห์ที่แสดงให้เห็นการทำงานของ ‘ความหมาย’ และ ‘คุณค่า’ ในตัวบทวรรณกรรมได้เป็นอย่างดี โดยเรื่องที่ศึกษามีดังต่อไปนี้

3.3.1 ผู้หญิงโศกเศร้ากับผู้ชายสารเลว

3.3.2 ผู้ชายไม่ใช่เทวดา

3.3.3 ทิ้งมันซะผู้ชายพอร์คนี่

3.3.4 เจตปลอดผู้ชายเต่าลุย

3.3.5 แก่เฝ้าผู้ชาย

ซึ่งในบทนี้ผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์รูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนพ็อกเก็ตบุคส์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ลักษณะและรูปแบบการเล่าเรื่อง
2. รูปแบบการใช้ภาษา
 - 2.1 ลักษณะการใช้คำ
 - 2.2 ลักษณะการใช้ภาษา

3. 3.1 ผู้หญิงโศกเศร้ากับผู้ชายสารเลว

ผู้เขียน : ไบบัว

1. ลักษณะ รูปแบบการเล่าเรื่อง

สาวหน้าใหม่ที่ไม่ได้เป็นคนในแวดวงบันเทิง ได้ถ่ายทอดอีกมุมมองหนึ่งของความรักที่เกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบันผ่านตัวหนังสือ เปิดเรื่องโดยนำชีวิตของตัวเองเปรียบเทียบว่าเป็นละครหรือนิยายอีกบทหนึ่ง ลักษณะของการเล่าเรื่องคือการเล่าย้อนระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและผ่านไปแล้วของนักเขียนเป็นเรื่องราวของวัยรุ่นยุคใหม่ที่ไปตั้งอยู่ในหมู่คนที่เล่นอินเทอร์เน็ต เพราะเธอเขียนลงในอินเทอร์เน็ตก่อนที่จะมารวมเล่มเขียนถึงชีวิตของสาวยุคใหม่ที่เวลา 7 ปีเธอผ่านเรื่องราวๆ มามากมายแต่เธอเลือกที่จะไม่ยอมแพ้ เธอมีผู้ชายเข้ามาในชีวิตถึง 3 คน คนแรกอยู่กันจนเธอท้องแล้วบังคับให้ไปทำแท้ง เมื่อเธอไม่ยอมไปทำแท้งเขาก็ขับรถชนจนเธอแท้งลูก คนที่สองอยู่กันกินกันเป็นปีถึงได้มารู้ว่าเธอต้องเป็นเมียของเขาคอนคนที่สามเป็นแฟนคนแรกก่อนคนที่ 1 และคนที่ 2 ด้วยซ้ำ แต่มาเป็นสามีคนที่ 3 คิดว่าคงจะเลือกไม่ผิดแล้ว สุดท้ายแฟนคนแรกหรือตัวคนที่ 3 ก็กลายเป็นพวกเสือไปและท้องกับเขาในที่สุด

และเรื่องในบทส่งท้ายเป็นจินตนาการของผู้เขียน ที่ทางสำนักพิมพ์ได้ขอร้องให้แต่งขึ้นมาเนื่องจากความอยากรู้อยากเห็นส่วนตัวว่าสาวน้อยคนหนึ่งที่ผ่านมาเรื่องราวร้ายแรงและมรสุมชีวิตขนาดนี้เธอจะมองภาพในอนาคตที่เธอตัดสินใจในวันนี้ไว้ว่าจะคิดจะร้ายอย่างไร ในอนาคตอีกเกือบยี่สิบปีข้างหน้า...อนาคตที่เธอเลือกเอง (น.154)

2. รูปแบบการใช้ภาษา

2.1 ลักษณะการใช้คำ

2.1.1 คำสแลง

ลักษณะการใช้คำของผู้เขียนใช้เป็นคำสแลง ได้แก่ คำซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราวซึ่งชั่วคราวเป็นการพูดที่นิยมกันในบางหมู่คณะ โดยเฉพาะในภาษาพูดของวัยรุ่น บางกรณีต้องการพูดเพื่อให้ออกกรสจึงพยายามสร้างรูปภาษาให้แปลกออกไป หลาย ๆ คำเป็นคำสแลงที่สร้างขึ้นใหม่ปรากฏในงานเขียน มีคำต่างๆ ดังนี้

- อึ้ง, อึ้งกิมกิ

ง่า...ไม่ต้องบรรยายคำพูดหรือก่ละ ดิฉันอึ้ง ยิ่งกว่าอึ้งกิมกิเสียอีก (น.24)

- ก๊ก

ถ้าเป็นสมัยนี้ คงเรียกว่ามี “ก๊ก” นั่นเอง (น.27)

- เต็ดชามอเร็

เราเลยตัดสินใจไปหาหมอดึกว่า เตี้ยวเกิดเต็ดชามอเร็มาจะยุ่ง (น.44)

- เนียน

แต่มันนิ่งมากไม่มีพิรุณเลยจากการพูด ถือเสียว่าถ้าโกหกกันล่ะก็เนียนมากๆ (น.61)

- สะตอ

“ส่งแบบนี้อะนะทุกวัน เจนว่ามันสมควรมะคะ” เราถามนำ เพื่อที่จะดูว่ามันสะตอแค่ไหน (น.100)

2.1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย

คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง คำที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร หากแต่ชวนให้คิดไปถึงอย่างอื่นแฝงมาในรูปคำนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ญาติ (รองเท้า)

“อู๋ย ขอโทษค่ะพี่ไม่ได้ตั้งใจจะยื่นอวดอะไรหรอก บังเอิญใส่ญาติพี่ไม่เข้า โธ่ๆ” (น.11)

- หน้าตาย

ยัง...ยังหน้าตายไม่เลิก...มันหน้าจะตายไปเลยด้วยซ้ำ (น.18)

- ตามเกมส์

กลัวตามเกมส์ไม่ทันเหมือนกัน (น.35)

- ก้นหลุม

สายตาส่อแววชะตาขาดมากๆ อีกไม่กี่นาทีมันคงได้ไปนอนอยู่ก้นหลุมแน่นอน (น.93)

- รอยแผลที่เขากรีด

จะห่วงจริงหรือเล่น ๆ ก็ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเรารอยแผลที่เขากรีดมันยังไม่เลื่อนไปง่าย ๆ
หอรกนะ (น.143)

2.1.3 คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศ

ผู้เขียนใช้คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศเขียนทับศัพท์ปะปนอยู่ในงานเขียน เช่น

โรแมนซ์ (น.12)

อัลตราซาวด์ (น.45)

eat mania (น.83)

ลือคอิน (น.90)

แอนตี้ (น.90)

ซาติสซ์ (น.111)

2.1.4 คำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชาย

พบคำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชายปรากฏในงานเขียน มีดังนี้

ชั้นน้อย (น.112) (ชั้นเป็นชื่อของผู้ชาย)

กูเจ้า (น.118)

x x x (น.120)

2.1.5 คำที่เปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์

ลักษณะการใช้คำโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะสระและวรรณยุกต์ พบว่ามีการ
เปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะสระและวรรณยุกต์ อันเนื่องมาจากภาษาที่ใช้ของผู้เขียนมีลักษณะเหมือน
ภาษาพูดที่เขียนเป็นภาษาวัยรุ่นที่คลั่งไคล้อินเตอร์เน็ตอยู่เป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้

- มะเช้า(เมื่อเช้า), กวนทีน(กวนดิน)

“เฮ้ย มะเช้า ชั้นเจอไอ้หล่อคนนึงมันกวนทีนวะ” (น.13)

- ม่อจ้าว (หม้อสาว)

อย่าให้จับได้นะมริ่งว่าม่อจ้าวหรือว่าสมัครสมาชิกเวปไป (น.84)

- เอรี่ย...มะชายย (เอ้ย...ไม่ใช่) ,กะ (กับ)

หลังจากเราถามพี่ชั้นไปเกี่ยวกับปี เอรี่ย...มะชายย เกี่ยวกะเรื่องนามปากกาใหม่ของเราที่
จะเขียนหนังสือส่ง (น.83)

- เปียนไป (เปลี่ยนไป), มะก่อน (เมื่อก่อน)

บอกแล้วเพราะพี่ชั้นอะทำเราเปียนไป มะก่อนคู้ยังกะหมา (น.109)

และเนื่องจากบางคำที่ใช้เป็นคำหยาบและค่อนข้างรุนแรง ผู้เขียนจึงใช้คำโดยการเปลี่ยนแปลง
เสียงพยัญชนะสระและวรรณยุกต์เพื่อลดระดับของความรุนแรงของคำไว้ ดังต่อไปนี้

- คำว่า ทรู มาจากคำว่า ฏ ในที่นี้จะหมายถึงตัวผู้เขียนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้
 มามูชนีคิดว่าทรูไม่รู้หรือไงพะ (น.40)
 คนอย่างเรา...ยิ่งห้ามทรูก็จะยิ่งทำ (น.71)
- คำว่า มริง มาจากคำว่า มิ่ง ดังนี้
 เอาละมริงสี่ข้างถลอกแล้ว แถไปเรื่อยๆ (น.101)
 อีเจนจัดตอบมริง อ้าว ก็สวยเซ่มริง นังเจนหน้าศพ (น.101)
- คำว่า ทิน มาจากคำว่า ติน ดังตัวอย่างต่อไปนี้
 ชั้นเจอไอ้หล่อคนนึงมันกวนทินวะ (น.13)
 “อ้าวแฟนเหรอกะ อีอ๊อ ‘ไม่รู้’” น่องห่านมันพุดพลาฟองเราตั้งแต่หัวจรดตีนเลยกะ
 (น.93)
- คำว่า แม่่ม มาจากคำว่า แม่่ง ดังตัวอย่างดังนี้
 “ทำอะไรได้นอกจากฆ่าแม่่ม พร้อมพี่เลย” (น.110)
 สับสนอยู่ทุกวันๆ แบบนี้ไม่หนุกเลย ชีวิตแม่่มแม่่ (น.125)
- คำว่า เซี่ย มาจากคำว่า เฮี้ย ดังตัวอย่างดังนี้
 อ้าวววววว...เป็นเซี่ยไรนี่ เดี่ยวดูเดี่ยวดิ (น.108)
 ถ้าเด็กสักคนจะเกิดมาแบบที่มีพ่อเซี่ยๆ มัน ไม่ต้องรับรู้เลยดีกว่าว่ามีพ่อ (น.145)

2.1.6 คำเปรียบเทียบ

ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อให้กระทบอารมณ์ของผู้อ่าน ช่วยให้เกิดมโนทัศน์หรือจินตภาพได้เข้มข้นชัดเจนกว่าการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมาจากการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในงานเขียนสตรีเรื่องผู้หญิงร้ายกับผู้ชายสารเลว มีการใช้คำที่มีลักษณะบอกการเปรียบเทียบ 2 ประเภท คือ

2.1.6.1 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา

มีลักษณะของการใช้โวหารอุปมา เป็นการใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมาย การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมาเป็นโวหารที่นำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกันให้เห็นว่าเหมือนกันโดยมีคำต่างๆ ที่นิยมใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น เสมือน เหมือน เปรียบ คู่จ ดัง ปาน ราวกับ อย่างกับ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เราจำได้ว่าเราเดินออกมาจากห้องตรวจด้วยสภาพเหมือนตุ๊กตาที่ไร้วิญญาณมาก... ングไปหมดเบลอมาก (น.45)
- ตอนที่กลับมาอยู่ที่ไทยนี้ละกะ ที่อะไรต่อมิอะไรที่เกิดขึ้นที่นี่ได้เป็นเหมือนกับเป็นสปอร์ตไลท์ดวงย่อยๆ ส่องตาเราให้เราตาสว่างมากขึ้น (น.38)

- และก็มีเรื่องราวหลายเรื่องมีมากมาย มากกกกกกกก เข้ามาในชีวิตคู่ของเราสองคน... บางทีก็คิดจุกดังกลิบกุหลาบหอมสววยบางละมุน บางทีก็แย้ชะจนเหมือนโดนปาหน้าด้วยจี้ (น.79)

- ไม่ว่าจะป็นอารมณ์ที่ชั้นที่รุนแรงจนน่ากลัว ผิดกับตอนสภาพธรรมคาปกติเรียบร้อย ... คือมันต่างกันราวฟ้ากับเหวเลยจริงๆ (น.111)

- ตูตที่ชั้นเค็งมากกกก ขาวเนียน ชมพูคูมิสุขภาพดีราวกับแก้วมรกต (น.114)

- เคยโดนตบหน้าแรงๆ ไหมคะ ความรู้สึกที่ว่าเข้าไปหมดเหมือนโดนตบจนหน้าหงายนะ มันเป็นอย่างไง (น.138)

2.6.1.2 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์ เป็นโวหารที่เปรียบเทียบของสองสิ่งโดยใช้คำว่า เท่า เป็น คือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- สงสัยใ้ออาการหงอยเป็นหมาของเรานั้นมันจะมากจริงๆ นะละ (น.20)

- เพื่อนซี้เราคนนึง ที่มันมีสายตาเป็นเรดาห์จับจ้องหนุ่มหล่อได้ในระยะกว่าร้อยเมตร...ก็ตั้งขึ้น (น. 15)

- กลัวเหมือนกันเพราะเขาไม่ใช่คนดี เขือกเย็นเป็นน้ำแข็งแบบที่ชั้นที่เราเคยคบ (นี่มันไฟ (นรก)เลย) (น.35)

- คำเตือนหรืออะไรก็ตามไม่มีผลกระทบต่อความเป็นควายโง่ทั้งสิ้น (น.38)

- นางมารร้ายแบบเราตอบเขาด้วยเสียงอ่อนละทวยเป็นขี้ผึ้งสนไฟก็คราวนี้ละวะ (น.72-73)

2.1.7 คำมีเสียงที่ชักนำให้เกิดความรู้สึก

คำมีเสียงที่ชักนำให้เกิดความรู้สึกมีทั้งคำเป็นเสียงที่เกิดจากอารมณ์ กริยาอาการเคลื่อนไหวของบุคคล สิ่งของ บางคำเลียนเสียงธรรมชาติ คำมีเสียงที่ชักนำให้เกิดความรู้สึกปรากฏในงานเขียนเขียนจึงไม่ให้ความหมายเท่านั้น แต่ยังช่วยความรู้สึกนึกคิดให้ผู้อ่านคล้อยตามด้วย พบอยู่เป็นจำนวนมาก ดังต่อไปนี้

โธ่ๆ ,อือ ,เอิกๆ, ครี ครี, หุๆ , ฮ่าๆ, ฮี้ๆ ,ฮุๆ, กร๊ากๆ ฯลฯ ความหมายที่สื่อในงานเขียนเสียงหัวเราะ พอใจ ตลกขบขัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- “อ้าว...เขาไม่ให้เข้าหรือ ว่าเห็นแต่หน้าร้านมันแปะว่าห้ามหมาเข้านะพี่...หุๆ หรือว่าพี่..พี่เป็น..” ะฮ่าๆ ไม่กั๊ดไม่ใช่เราแน่นอน (น.23)

- “ไหนคูสิคะ ต้ายยยย ที่ทำงานกระจอกนะคะยังกล้าแลกนามบัตรกะแฟนชั้นด้วยหรือ โธ่ๆ ะๆ” (น.93)

- คนไรเงินไวมัก หน้าด้านนะเองกู เลี้ยๆ (น.116)

นอกจากนี้ยังพบกริยาอาการเคลื่อนไหวของบุคคล สิ่งของหรือคำเลียนเสียงธรรมชาติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เราหันไปดูเขายังยืนอยู่ที่ท้ายรถยังขำเรายู่เลยส่วนเราหัวใจเต้นตุบตุบไม่ยอมหาย (น.13)

- ไหนๆ อ้อยจะเข้าปากข้างแล้ว ขอไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น ชรัวบๆ (แอบเลียมุมปากเล็กน้อย พองาม) (น.35)

2.1.8 การใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย

บางครั้งมีการใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพยที่แปลงมาจากสำนวนเดิม เป็นการแปลงสำนวนเดิมที่ปรากฏในงานเขียนเล่มนี้พบว่าการแปลงสำนวนโดยใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย ดังต่อไปนี้

- ลูบเหลี่ยม

วันนั้นทั้งวัน เรากระวนกระวายเพราะรู้สึกไปเองว่าโดนลูบเหลี่ยมมา (น.13)

- อ้อยเข้าปากข้าง

ไหนๆ อ้อยจะเข้าปากข้างแล้วขอไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น (น.35)

- ดีโพลิตพาย

และเมื่อเราถาม...ก็แนวเขานะคะ คือ โวยวาย ใช้อารมณ์ดีโพลิตพาย หาวไม่เชื่อใจ (น.40)

- ตบหัวแล้วลูบหลัง

วันที่เรากลับบ้านนั่นเองที่พี่โจย้อนมาหาเรา (เขาจะมาเพื่อขอโทษแบบเคตบหัวแล้วลูบหลังเราเช่นนี้ตลอด) (น.52)

- หอกข้างแคร่

ไม่มีอะไรสมบูรณไปหมดหรือกกก อีพวกหอกข้างแคร่ พวกที่หวังเคลมแฟนชาวบ้านมันก็เยอะนัก (น.90)

2.2. ลักษณะการใช้ภาษา

1. นักเขียนนำชีวิตตัวเองเปรียบเทียบกับเป็นละครหรือเป็นนิยายในอีกบทหนึ่งที่เราต้องพบเจอ ดังนั้นรูปแบบการใช้ภาษาในบางตอนพบว่าการใช้สำนวนภาษาของนวนิยาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- แต่ถ้าเลือกได้ ..เราจะขอให้มันเป็นแบบนี้ “ความรักของเรา” ละครบทนี้ที่มีผู้นำแสดงคือ ผู้หญิงที่นิสัยไม่ดีแต่น่ารักคนหนึ่งเป็นนางเอกและมี “เขา” ผู้แสนดีและเรียบร้อยเป็นพระเอก (น.9)

- เราเป็นแค่ตัวละครตัวหนึ่งเท่านั้น...เล่นไปตามบทแสดงให้ดีที่สุดเท่านั้นก็พอ บทละครของเราต่อไปจะเป็นอย่างไรก็คงต้องปล่อยให้สุดแท้แต่ดวงชะตา...ที่เป็นผู้จัดทุกอย่างไว้แล้ว (น.79)

- ก่อนนั้นฉันคิดว่าคนสองคน เมื่อได้มารักกัน จะพบแต่สิ่งดีดี มันจะเป็นอย่างความฝันมันจะเป็นอย่างในนิทานที่จะจบตอนท้ายลงไปซาบซึ้งกินใจรู้สึกดี แต่ใครจะรู้ว่าเขียนนิทานตอนใหม่ทีคนทั้งสองต้องคู่กันผ่านเรื่องจริงเผชิญปัญหาฝ่าฟันต้องพบอะไรมากมายร้อยพัน คู่ใครไปได้ดีคู่ใครแตกสลายเลิกรา เมื่อฉันได้เห็นนิทานเรื่องจริงทั้งเจ้าหญิงเจ้าชาย สุดท้ายก็ต่างเป็นคนบางเวลาก็เลวร้าย บางเวลาก็ดีแสนดีต่างคนท่องไว้ในใจ ต้องให้อภัย (น.149)

2. พบว่านักเขียนมีการพูดกับผู้อ่านไว้บางตอน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ฮั่นแน่...รู้นะ คุณๆ ที่อ่านอยู่เนี่ย อยากจะถามรานะสิ ว่าทำไมเราไม่ขึ้นแท็กซี่ไปเลยล่ะ.. เรารอเขาเน้อ...จริงๆ ก็แอบชอบละซี...หยุดเลยๆ ไม่ใช่ซะ!!!!!! (น.20)

- คุณที่อ่านเรื่องนี้มาถึงบรรทัดนี้คงเดาคำตอบของเขาได้ไม่ยากใช่ไหมล่ะ...เขาต้องตกลงแน่นอน (น.70)

- ไม่จ่ายเงินด้วย โห้ๆ ทรามมาก ห้ามเลียนแบบนะคะ (น.71)

หรือบางที่ผู้เขียนได้สอดแทรกข้อคิดเตือนใจในเรื่องของความรักฝากไว้กับผู้อ่าน ดังนี้

- คนเรามักจะลืมตัวที่จะทำดีกับคนที่เรารักไป เพราะเข้าใจว่ายังไงเสียเขาก็ไม่เปลี่ยนไปไหน...เรามักจะดูถูกความรักของคนที่รักเรากันเสมอๆ (น.69)

- แต่ในเรื่องความรัก... ขอให้คิดว่าอะไรก็ตามถ้าเป็นของเรา มันก็ย่อมกลับมาเป็นของเราวันยังค่ำ แต่ถ้าไม่ใช่สักวันเขาก็ต้องไป...อย่าไปยึดติดเลย (น.78)

- เพื่อนๆ ผู้หญิงทุกคน เราจะบอกไว้วันนี้ว่า ถ้าจะเลือกใครสักคน อย่าเลือกที่เขาเป็นคนดีหรืออะไรก็ตามที่แสนดีมากมาย เพราะคนเรามักจะมีส่วนที่แหย่อยู่เสมอ ถ้ามีโอกาสเลือก จงเลือกคนที่ออกแหวเวลาให้เราเห็นแต่แรกเสียจะดีกว่า วันหนึ่งที่คุณรู้ว่าเขาเลวร้ายได้ถึงที่สุด คุณจะได้รับกับมันได้ทันและไม่ตกใจมากนัก และที่สำคัญ อย่าไว้ใจผู้ชายเป็นอันขาด (น.152-153)

3. พบว่านักเขียนใช้ภาษาที่รุนแรงและไม่สุภาพปรากฏในงานเขียน ดังต่อไปนี้

- พี่โจไม่ใช่คนอารมณ์ร้อน แต่เป็นคนอารมณ์ร้อนมากโคตรมาก มากลึบหาย (น.36)

- เพื่อนๆ พี่โจ ที่ล้วนแต่ร่วมอุดมการณ์เหี้ย ก็แวะเวียนกันมาชวนให้พี่โจไปปฏิบัติภารกิจชั่วคราวอยู่บ่อยๆ (น.38)

- คนเราสามารถมีรักได้มากกว่ารักเดียวใจ... โคตรพอมึงสิ!! ความคิดสั้วหมา ใครจะยอมวะ (น.63)

- ดูจากหน้าตาที่สวยนะถ้าไม่นับนมเล็กกับแรด ดูไม่ค่อยออกหรือกว่าในสมองจะมีแต่เรื่องเร่ร้างจวนจ้องจะยุ่งกะแฟนชาวบ้าน (น.92)

- "ก็แหงสิคะน้องคงไม่รู้หรือ เพราะถ้ารู้คงไม่มาทำดอก...ทอง อยู่ตรงนี้ (น.93)

4. บางตอนมีการกล่าวถึงในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของตัวผู้เขียนไว้อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติทางเพศของผู้หญิงยุคใหม่ที่กล้าออกมาพูดถึงเรื่องทางเพศได้อย่างโจ่งแจ้ง ดังนี้

- อาการของชั้นน้อยที่เหมือนนินจา ประเดี้ยวผลุบเดียวโผล่ประมาณนั้นเลย จนเราอดคิดไม่ได้ว่า... (โทษนะคะ) เป็นเซี่ยไรของมันๆๆ เดี่ยวแม่ก็ดึงให้ขาดคามือชะเลียขย...หงุดหงิดนะกะพอเข้าใจไหมะ และที่ทนไม่ได้จนถึงขั้นทำเอาเราหมดอารมณ์ไปเลย ก็คือพี่ชั้นไม่รู้ไปติดอกติดใจมาจากไหนขอรุกแต่ทางด้านหลังตลอด!! ไม่ได้หมายความว่า doggy นะคะ แต่หมายถึงทางวิบากหรือก้นอะคะ เซดคคคคคค กรืดคคคคคค อุแม่เจ้า กรุณะผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์นะยะ ของที่เขาจะมาให้ตีๆ ไม่ชอบใช้หรือไง ดันจะใช้ทางอื่น อีนี่ อะอะอ้างงงงง เซ็ง (น.112)

- “ว่านคะ หันหลังนะคะ นะ นะ ขอเข้าข้างหลังนะ แป๊ปปเดียวเอง” ห่าจิกเป็นไรเนี่ยๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“บ้าหรือไม่เอา จันหยุด...” เราตอบแบบหน้าเซ็งมาก ตอนนี่ถึงขั้นหมดอารมณ์ไปแล้วกะเจอแบบนี้เข้าเราว่าไม่ใครก็ใครก็คงจะคิดเหมือนกันนะละ เล่นเอาแห้งไปเลย เซ็งมีากกกกกกกกก (น.112)

3.3.2 ผู้ชายไม่ใช่เทวดา

ผู้เขียน : กาละแมร์ – พัชรศรี เบญจมาศ

1. ลักษณะ รูปแบบการเล่าเรื่อง

เป็นงานเขียนเล่มหนึ่งของสาวปากกล้า “ กาละแมร์ พัชรศรี เบญจมาศ” ที่ออกมาบอกเล่าเรื่องราวของผู้ชายในแง่ต่าง ๆ ให้เราได้รับรู้กัน โดยเนื้อหาที่กล่าวถึงจะเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในบ้านและรูปแบบความสัมพันธ์ต่างๆ ที่พบได้ทั่วไป ส่วนใหญ่ผู้เขียนจะบรรยายเหมือนลักษณะการพูดกับผู้อ่านที่เป็นเพศชายด้วยแนวการเขียนที่กั๊ดประชดประชัน แดกดันกระทบกระทั่งเทียบผู้ชาย ขณะเดียวกันผู้เขียนยังได้สอดแทรกความตลกที่แฝงการเสียดสีเสบ ๆ คั่นๆ ด้วยสำนวนภาษาเขียนร่วมสมัยที่สะท้อนถึงความเป็นตัวตน “ผู้หญิง กล้าพูด กล้าคิด” ของผู้หญิงในยุคสมัยใหม่ได้ชัดเจน

ในหน้าสารบัญจะแบ่งเนื้อหาตามพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย ดังนี้ สึกหน้าจอทีวีครั้งนีใหญ่หลวงนัก, ผู้หญิงขี้ไหล ผู้ชายขี้เหนียว, สะบัดอวัยวะ, ลงมติไม่ไว้วางใจ, ว่าแล้ว..ผู้หญิงขับ, แม่ผีเรือน, ซ้ำ, ทำไมผู้หญิงต้องร้องไห้, ผมว่าไปป์ไปนะ, ผู้หญิงเมาท์แตก, กินเข้าไปป้ายอ้วน, จะนอนไปถึงไหน, เมื่อไหร่จะไปชะทียัยเห็บ, ไฟแดงแดงฤทธิ์, ออกหักเรื่องเล็ก ออกเล็กเรื่องใหญ่, ผัว ฉันทัน รัก เขา , เจ้เมื่อไหร่จะเลือกได้สักที, จำวันอะไรไม่ได้เลยนะยะ, อยากมีแฟนสวยใช้ไหมคะ, เสียวสันหลัง, เรื่องบนเตียงขอเถียงสุดใจ, คุณแม่ - แม่คุณ, ปากจะฉีกอยู่แล้ว

2. รูปแบบการใช้ภาษา

2.1 ลักษณะการใช้คำ

2.1.1 คำสแลง

ลักษณะการใช้คำของผู้เขียนใช้เป็นคำสแลง ได้แก่ คำซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราว เป็นการพูดที่นิยมกันในบางหมู่คณะ โดยเฉพาะในภาษาพูดของวัยรุ่น บางกรณีต้องการพูดเพื่อให้ออกเสียงพยายามสร้างรูปภาพให้แปลกออกไป หลาย ๆ คำเป็นคำสแลงที่สร้างขึ้นใหม่ปรากฏในงานเขียนมีคำต่างๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- กู้กิ๊ก กระจุงกระจิง, ดิงนัง

คิดภาพสิว่ามันจะน่ารัก กู้กิ๊ก กระจุงกระจิงชวนดิงนังขนาดไหน (น.7)

- วาบหิวสยิวกิวสะ

ผู้ชายก็อย่างนี้แหละ ชอบมองผู้หญิงแต่งตัววาบหิวสยิวกิวสะติดต่อมเสียว (น.56)

- อล่างฉ่าง

กระดุมปลดได้ 1 เม็ดจากคอลลงมาห้ามลามมาเม็ดต่าง ไม่งั้นจะอล่างฉ่างกับการโห้วสะคือได้ (น.57)

- เต็งคั้งคั้ง, โฉไล

หรือช่วงนี้เครื่องสำอางอะไรใช้แล้วหน้าเต็งคั้งคั้งกลับมาเป็นสาวสิบเจ็ด หรือใครไปเซทผมมาใหม่แล้วโฉไลโลกว่าเก๋ก็ต้องเม้าท์กันให้ละเอียด (น.62)

2.1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย

คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง คำที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร หากแต่ชวนให้คิดไปถึงอย่างอื่นแฝงมาในรูปคำนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เลื่อยขา

หน้าที่การงานก็ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เพราะลูกน้องผู้ชายมันจ้องจะเลื่อยขาอยู่ทุก 3 เวลา หลังอาหาร (น.9)

- แย่งเก้าอี้

พีคแหละกับหัวหน้าบ้าร่ำหรือตีรันฟันแทงกับเพื่อนร่วมงาน ที่คอยมาแย่งเก้าอี้ก็แทบจะชื้ออยู่แล้ว (น.26)

- ปล่อยผี

แต่ถ้าพูดคุยทำความเข้าใจเอาใจ ชุกใช้สารพัดยังไม่สามารถปิดเป่าเอาผีออกจากร่างได้ ก็คงต้องทำการปล่อยผีไปซะปล่อยไปก่อนให้ผีมันอาละวาดพาดหัวพาดหาง หน้าจ้ำหน้าองจอนหน้าใจพอมดฤทธิ์ผีมันก็อาจจะออกจากร่าง หายสร้างไปเอง (น.76)

- ผีมักเห็นผีด้วยกัน (น.99)

2.1.3 คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศ

ผู้เขียนใช้คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศที่เขียนทับศัพท์ปะปนอยู่ในงานเขียน เช่น

Working woman (น.9)

โลว์เลเวล (low level) (น.14)

คอร์ปชั่น (น.26)

เซ็นส์ (น.26)

Welcome drink (น.38)

แจ็กพ็อด (น.32)

2.1.4 คำที่ใช้สื่อความหมายในเรื่องเพศ

2.1.4.1 คำที่ใช้สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์

ผู้เขียนใช้คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบภาษาพูดเป็นคำที่มีความหมายโดยนัย ดังต่อไปนี้

จิ้มกันไปจิ้มกันมา (น.32)

แลกเปลี่ยนของเหลวกัน (น.110)

2.1.4.2 คำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชาย

คำเรียกที่ใช้แทนอวัยวะเพศชายเป็นคำที่อ่านแล้วเข้าใจหรือเป็นที่รู้กันว่าหมายถึงอวัยวะเพศชาย ดังต่อไปนี้

ไอติมแท่งใหญ่ (น.21)

พ่อใส่กรอกค็อกเทลเหี่ยวๆ (น.58)

2.1.4.3 คำที่เรียกแทนอวัยวะเพศหญิง

คำที่เรียกแทนอวัยวะเพศหญิง เป็นคำที่มีความหมายโดยนัย มีดังต่อไปนี้

ภูเขาเนินสูงปกคลุมด้วยป่ารกชัฏ (น.22)

สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า (น.58)

2.1.5 คำเปรียบเทียบ

ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อให้กระทบบารมณณ์ของผู้อ่าน ช่วยให้เกิดมโนทัศน์หรือจินตภาพได้เข้มข้นชัดเจนกว่าการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมา จากการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในงานเขียนสตรีเรื่องผู้ชายไม่ใช่เทวดา มีการใช้คำที่มีลักษณะบอกการเปรียบเทียบ 2 ประเภท คือ

2.1.5.1 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา

มีลักษณะของการใช้โวหารอุปมา เป็นการใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมาย การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมาเป็นโวหารที่นำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกันให้เห็นว่าเหมือนกันโดยมีคำต่างๆ ที่นิยมใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น เสมือน เหมือน เปรียบ คู่จ ดั่ง ปาน ราวกับ อย่างกับ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- รั้งหนีเหมือนเห็นผีแม่นาคอุ้มลูกมาตามพี่มากกลับบ้าน (น.51)
- อยู่ดีๆมอเตอร์ไซด์มาลี้มใส่อยู่หน้ารถแล้วลงไปนอนร้องโอดโอยเหมือนโดนขโมยกล่องดวงใจหรือขับรถเฉียดเท้าไปหน่อยก็สาออยเป็นบ้าเหมือนโดนเหยียบหน้าก็ไม่ปาน (น.34)
- นมเล็กอย่างกับเตี๊ยกประถม (น.57)
- พอโถมเข้ากอดทีไรหรือทำท่าจะนั่งตักเมื่อไหร่ เป็นต้องร้องไวยวายเหมือนโดนหนีควายทับ (น.68)
- ไล่กันมาตั้งแต่ต้น ผู้ชายจะมีสภาพเหมือนผีเพ็งผืนจากหลุม ลูกขึ้นมานั่งกุมหัวเพราะเกิดอาการแสงก้จากเมื่อคืนที่คืมจนเหมือนอาบ (น.132-134)

2.1.5.2 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์ เป็นโวหารที่เปรียบเทียบของสองสิ่งโดยใช้คำว่า เท่า เป็น คือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้หญิงใช้เงินเป็นจี้ไหล (น.15)
- ผู้หญิงที่พบเจอผู้ชายหนีบเหนียวชีวิตมักห่อเหี่ยวเป็นเกี่ยวแห้ง (น.15)
- แนบสนิทติดกันเป็นแฝดอินจัน (น.57)
- ผู้หญิงแอบอิงทำตัวเป็นหมอนจืด อยู่ใกล้ชิดติดตัวไม่ยอมห่าง (น.79)

2.1.6 การใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย

บางครั้งมีการใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพยที่แปลงมาจากสำนวนเดิม เป็นการแปลงสำนวนเดิมที่ปรากฏในงานเขียนเล่มนี้พบว่าการแปลงสำนวนโดยใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย ดังต่อไปนี้

- ไม่มีมูลหมาไม่จี้
ของอย่างนี้ ไม่มีมูลหมาไม่จี้ (น.25)
- คาหนังกาเขา
คอยดูแลจะจับให้ได้คาหนังกาเขา (น.62)
- มือไม่พายเอาเท้าราน้ำ
ยิ่งถ้าไปเจอผู้ชายที่มีมือไม่พายเอาเท้าราน้ำ ...มันน่าบ่นไหมแล้ว (น.64)
- แผ่นดินไม่ไร้เท้าใบพุทรา

แต่ไม่แนถ้าแผ่นดินไม่ไร้เท่าใบพุทรา อาจเจอเธอคงมากับผัวฝรั่งก็เป็นได้ (น.98)

- ตัดไฟตั้งแต่ต้นลม

แหม...ก็ใครจะไปทนได้ละผู้หญิงมารุมตอมไม่ว่างเว้น ผู้หญิงอย่างเราจึงต้องตัดไฟตั้งแต่ต้นลม (น.124)

2.1.7 คำเกินจริง

ลักษณะการใช้คำเกินจริงที่ปรากฏในงานเขียน นิยมใช้เพื่อประสงค์ที่จะปลุกเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้รู้สึกคล้อยตามตัวหนังสือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เวลาเมื่อไรมากระทบใจให้สุข เสรา เหา รัก ก็ชะชักแม่น้ำทั้งห้ารวมมาเป็นน้ำตาให้หลังไหลออกมาเป็นสายน้ำเจ้าพระยาได้ (น.49)

- ทำไมคะ แต่งเปิดนิคเปิดหน้ายคิดว่าจะอ่อยใครหรือคะ ก็คุณพี่เล่นมากุมเข็มคุ้มกันขนาดนี้ แมลงหวี่ยังบินผ่านไม่ได้เลยคะ (น.56)

- แล้วเสื้อเนี่ยขอร้องเลยนะ ใส่ให้มันตัวใหญ่พอหายใจได้หน่อยไม่ได้หรือ รัศชะดับไต่จะปลิ้น ถ้าใส่ใหญ่จะออกมาคืนได้อยู่แล้ว (น.57)

- ถ้านิ่งเงียบเฉยปล่อยเลยตามเลย อาจทำให้มรสุมก่อตัวแล้วเลยเปิดเบิ่งเป็นได้ฝุ่น และอาจยุ่งถึงขั้นทอร์นาโด คงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว (น.74)

2.2 ลักษณะการใช้ภาษา

1. ภาษาของผู้เขียนใช้การเล่นคำคล้องจองเป็นช่วงๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะเด่นชัดในงานเขียนเรื่องผู้ชายไม่ใช่เทวดา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้ชายมักก่อนขอค ดอดนิตดอดน้อย และค่อยๆ อบรมเรื่องการใช้เงินสุรุษสุร่าย จ่ายเบี้ยไ้รายทางของผู้หญิงว่าใช้แบบไม่ได้หยุดมิได้หย่อน จับจ่ายได้ทั้งก่อนและหลังเวลาอาหาร ซื่อตั้งแต่จานชาม เสื้อผ้า กระเป่ารองเท้า เครื่องประดับ มิแล้วมีอีกนับไม่ถ้วนชวนให้คุณผู้ชายรายได้ปานกลางปวดหัวยิ่งนัก (น.13)

- ไรค์ะผู้หญิงอย่างเรามันจับรดห่วย นวยขนาดซี้ขลาดซี้กลัวหัวหด กฎจราจรก็ไม่เคยจำ แต่คันทำสวอยอยู่ในรถ นีก็จะจอดก็จอด อยากจะแซงก็แซง ไฟแดงก็ขับฝ่า ประตูปิดอ้าไม่เคยปิด จอดซิดๆ ก็ทำไม่เป็น เห็นว่าคันหน้าเบรกก็เข้าไปจ่อ ขับยึกยักซึกซ้า หมาข้ามถนนก็หยุดให้ มีน้ำใจกับเพื่อนมนุษย์บนท้องถนน ไม่บ่นไม่คำพ้อล้อแม่ และเที่ยวแจกกกล้วยแบบฟุ่มเฟือย ถึงแม้เราจะขับเรื่อย ๆ เอื่อยๆ แต่ก็ไม่เคยเหนื่อยที่ตามไปปาดตามไปแซง เพื่อขอคู่น้ำมัน (น.33)

- ฉันรู้ค่ะว่าพวกคุณผู้ชายก็คงอยากระบายระเบิด เพราะระบบระทมทุกข์จนขนลุกแล้วลูก
อีกจากบรรดาแฟนสาวที่ชอบทำตัวเป็นพวกกอดขีล้าลุ่มเมือง อย่าให้เธอได้เคืองเซียว เพราะเดี่ยวไป
บรรลัยกัลป์มันจะเผลออดวายชิบหา-กันไปหมด (น.121)

2. ภาษาที่ผู้เขียนใช้เป็นคำเสียดสี ประชดประชัน แดกดันเพศชาย ไว้มากมาย เช่น

- อาหารสูงอาหารห่อก็บอกว่าไม่ห่อเจี๊ยะ อยากเจี๊ยะอาหารฝรั่ง อาหารญี่ปุ่น อาหารจีน อ้อ!
ลืมนำไปทำเป็นอยู่เมนูหนึ่ง จีนเจี๊ยะ ไม่ทราบจะรับไหมคะ (น.40)

- แต่ยังไงผู้หญิงเราก็เข้าใจค่ะว่าผู้ชายต้องการการปรนนิบัติพิศวีเอาอกเอาใจ อยากได้อะไร
ก็ต้องได้ พอกลับเข้าบ้านปั๊บหัวสมองจะหลุด มือเท้าจะกุดทันที หยิบนู่นจับนี่ก็ไม่ได้ เร็วแรงหายไป
ในบัดดลคล้ายคนเป็นง่อยยังงัยงั้น (น.38)

บางตอนถึงแม้ผู้เขียนจะใช้ถ้อยคำเสียดสี ประชดประชัน แต่ก็แฝงไว้ด้วยความตลกขบขัน
ดังต่อไปนี้

- แต่สำหรับคนที่เอาชนะ อยากหาทางแก้กับสิ่งที่ธรรมชาติของผู้หญิงสร้างมาให้ ถามว่าทำ
ได้ไหม ทำได้ค่ะแถมทำได้ด้วยตัวเองเลยละ มันจะไม่มาแก้เดือนเลยละคะ ไม่นั่นะหลังจากนั้น
ชีวิตคุณอาจดีขึ้นก็ได้ (น.89)

- แล้วที่เอาของความมาปนของหวานรวมผลไม้และเค้ก โอ๊ย! กินราแทนถေးคุณยังดูดีกว่า
(น.136)

3. ภาษาที่ผู้เขียนใช้มีลักษณะเป็นภาษาพูด เหมือนผู้เขียนกำลังพูดกับผู้อ่านที่เป็นเพศชายเอาไว้หลาย
ตอนหรือตั้งคำถาม โดยผู้เขียนได้อธิบายให้ผู้ชายฟังถึงเหตุผลต่าง ๆ ที่ผู้เขียนอยากให้ผู้ชายเข้าใจใน
สิ่งที่ผู้หญิงเป็นหรือกระทำใดๆ ล้วนมีเหตุผลทั้งสิ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- คุณผู้ชายรู้ไหมว่าหลังร้องไห้แบบเอาเป็นเอาตายของผู้หญิงผ่านไป ความโล่งใจสบายแ
และความปลอดภัยโปร่งจะเข้ามาแทนที่ความเครียดจะค่อยๆ สลายมลายหายไปเพราะในระหว่างร้องไห้
กลไลทางความคิดจะกำลังทำงาน (น.50-51)

- อาการวันนั้นของเดือน วันมามาก วันไฟแดง วันสตอเบอรี่ มันเป็นวันที่ผู้หญิงเลือกได้ชะที่
ไหน ใครก็ไม่อยากเป็นเพราะมันแสนทุกข์เจ็บสุดทรมาน แบบที่ผู้ชายที่อยู่กับร่างกายแบบสุขสำราญ
ไม่มีวันได้รู้และเข้าใจเพราะถ้าคุณเข้าใจแล้ว คุณก็จะให้อภัยกับกิริยาท่าทางและอาการกวนบาทาของ
พวกผู้หญิงได้เป็นอย่างดี (น.86)

- จงเข้าใจและเห็นใจในความเสียดสีอันนี้ของผู้หญิงเถอะค่ะ ฉันถือว่ามันเป็นความเสียดสีละ
ต้องใช้ความอดทนและตั้งใจสูงทีเดียว ผู้ชายเหี้ยวๆ จะเข้าใจได้อย่างไรในเมื่อพวกเขาไม่เคยทำอะไร
อย่างผู้หญิงทำเลยแถมอยู่เฉยๆ ทำตัวโสมมชกมกจกเปรต ผู้หญิงก็ค้นหลงรักหัวปักหัวปำแล้ว (น. 116)

4. ผู้เขียนกล่าวโทษผู้ชายว่าที่ผู้หญิงเป็นแบบนี้ มีสาเหตุเพราะผู้ชายด้วยเหมือนกัน เช่น

- ก็นิ่งกั้นไม่ใช่กะละมังมันจะใหญ่บ้างบานบ้างตามวันเวลาและการใช้งาน มันผิตรงไหน ก็คุณผู้ชายไม่ใช่หรือที่มีส่วนทำให้มันเป็น (น.23)

- ว่ากันว่าผู้หญิงเป็นเพศที่เซ้นส์แรงและบ่อยครั้งที่มันจะถูกตองและแม่นยำ แล้วทำไมผู้หญิงถึงมีพฤติกรรมอย่างนั้น มันจะไม่เกิดขึ้นหรือคะถ้าคุณผู้ชายไม่เป็นคนจุดชนวน

- บอกมาคร่าวๆ แค่นี้ คุณผู้ชายอาจจะบอกว่า แม่- ช่างยากชิบหา- ไข่คะ บางครั้งผู้หญิงก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน แต่เพราะใครละคะที่ทำให้มันต้องทำอะไรกันมากมายขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่คุณ (โปรดซี่ นิ้วเข้าหาตัว) (น.45)

5. บางตอนผู้เขียนเล่นคำโดยใช้ภาษาที่สองแ่งสองง่ามค่อนข้างไปทางลามกอยู่บ้าง ดังเช่น

- ก็ปากนี้ไม่ใช่หรือที่เผยแพร่รอยจูบจากคุณ ปากนี้ไม่ใช่หรือที่หอมอมแล้วคุดคุดแล้วอมจนปากขาไปหมด (ก็คุณกินไอติมแท่งไม่หมด ชันไงที่กินต่อให้ คิดมากไปหรือเปล่า) แต่มันเมื่อยจริงๆ นะ คุณผู้ชายไม่รู้หรือเวลาเจอไอติมแท่งใหญ่ๆ!! (น.21)

- ไต่ลงมาอีกนิดแนบชิดกับบริเวณลำตัว ท้อง พุง...แต่มันยังเป็นจุดสำคัญที่ไว้ให้คุณผู้ชายผู้รักความท้าทายได้ฝึกปีนเขาลูกเตี้ยๆ ก่อนจะไปเจอเจอบอกกับภูเขามันสูงปกคลุมด้วยปรางค์! (น.22)

- คุณผู้ชายอย่าคิดว่าคุณทำอะไรเร็วไปหมดทุกอย่างนะ อ้าว! ก็ที่ผู้หญิงท้องกันอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะคุณชักช้าไปหมดละ! (น.47)

3.3.3 ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้

ผู้เขียน : ปู-กมลชนก ปานใจ

1. ลักษณะ รูปแบบการเล่าเรื่อง

จากปลายปากกาของ ปู-กมลชนก ปานใจ อดีตนักแสดง นางแบบหันมาจับปากกาเอาดี อาชีพนักเขียน เธอเคยมีงานเขียนคอลัมน์ประเภท Girl Talk ตามนิตยสารชื่อดังหลายเล่มก่อนจะรวบรวมมาเป็นเล่มในฟ็อกเก็ตบุ๊คส์ชื่อ “ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้” กับ “เลวอย่างนี้ก็คืออยู่แล้ว” (เนื่องจากการเป็นผู้เขียนคนเดียวกันทัศนคติ ความคิด ค่านิยมจึงไม่ต่างกันมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาแค่หนึ่งเรื่องคือทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้) นำเสนอมุมมองเกี่ยวกับผู้หญิงยุคใหม่ที่กล้าเป็นฝ่ายเริ่มแสดงออกในเรื่องความรัก กล้าเป็นฝ่ายเลือกและกล้าที่จะปฏิเสธคำเสนอของฝ่ายชาย พร้อมเปิดเผยให้เห็นถึงความคิดความเป็นตัวตนของเธอเองที่แสดงออกได้อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ในเรื่องของการนับถือตนเองเคารพสิทธิ์ในตัวเองของผู้หญิงหรือกับการเปิดเผยแม้กระทั่งเรื่องบนเตียง อันสะท้อนถึงการเป็นตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ออกมาได้ชัดเจน ด้วยสไตล์การเขียนที่ตรงไปตรงมาตามสไตล์ผู้หญิงสมัยใหม่บวกกับประสบการณ์แนวคิดเฉพาะตัว

เนื้อหาข้างแฝงด้วยแนวคิดปรัชญามมองความรักชีวิตคู่ เพื่อเตือนสติให้ความคิดกับผู้หญิงทันสมัยในการเข้าใจและตามผู้ชายได้ทัน (ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเตือนสติว่าชีวิตหนึ่งของผู้หญิงเราอาจเคยมีคนที่เราไม่ควรจะเสียเวลาด้วยอีกต่อไป และบางครั้งคนนั้นก็อาจจะยังเวียนว่ายตายเกิดข้างกายคุณ เหมือนวิญญาณร้ายที่รอคอยเวลาที่ คุณจะแข็งแกร่งและสะบัดหลุดเขาไปจากใจในชีวิต... น.7) ทางด้านเนื้อหาเล่าเรื่องเล่าๆ ของผู้ชายบางประเภทที่เจอมากับตัวเองแล้วนำมาบอกต่อ แบ่งประเภทของผู้ชาย (ที่สมควรทิ้ง) ไว้ในหนังสือพร้อมกับอธิบายพฤติกรรมต่างๆ ถ่ายทอดให้ได้รู้กันไว้ดังนี้ เลิกซะเถอะผู้ชายเลวๆ , มีหรือ! ผู้ชายกับความรัก, เซอะ!!! ผู้ชายหล่อ, ผู้ชายร้ายลึก, เกย์หรือไบเซ็กชวล, ลูกแหง , ผอ. ฝรั่งเศส..เซอะ, แก่นแท้, ผู้ชายในคราบสัตว์, ผู้ชายเห็นแก่ตัว, Fucking Guy, คนสองหน้า

2. รูปแบบการใช้ภาษา

2.1 ลักษณะการใช้คำ

2.1.1 คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศ

ผู้เขียนใช้คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศที่เขียนทับศัพท์ปะปนอยู่ในงานเขียน เช่น

คอนด้อม (น. 22)

Get Lost (น.23)

ออร์ลเซ็กซ์ (น.23)

Feminist (น.75)

Fucking Guy (น.81)

Go Fuck (น.84)

2.1.2 คำที่ใช้สื่อความหมายในเรื่องเพศ

2.1.2.1 คำที่ใช้สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์

ผู้เขียนใช้คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบเป็นภาษาพูด ตรงไปตรงมาในการแทนความหมาย ดังต่อไปนี้

มีอะไรกัน (น.22)

ทำอย่างว่า (น.22)

เอา (น.22)

นอน (น.23)

มีเซ็กซ์ (น.23)

2.1.2.2 คำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชาย

ผู้เขียนใช้คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย เป็นคำที่อ่านแล้วเข้าใจ หรือเป็นที่รู้จักกันว่า หมายถึง อวัยวะเพศชาย ดังต่อไปนี้

จู้ (น.29)

เจ้าโลก (น.29)

ส่วนนั้น (น.29)

ไอนั้น (น.65)

2.1.3 คำเปรียบเทียบ

ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อให้กระทบอารมณ์ของผู้อ่าน ช่วยให้เกิดมโนทัศน์หรือจินตภาพได้เข้มข้นชัดเจนกว่าการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมาจากการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในงานเขียนสตรีเรื่องทั้งมันชะผู้ชายพรรคนี้ มีการใช้คำที่มีลักษณะบอกการเปรียบเทียบ ดังนี้ คือ

การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา

มีลักษณะของการใช้โวหารอุปมา เป็นการใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมายการเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา เป็นโวหารที่นำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกันให้เห็นว่าเหมือนกันโดยมีคำต่างๆ ที่นิยมใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น เสมือน เหมือน เปรียบ คู่จดัง ปาน ราวกับ อย่างกับ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- สวยมากเหมือนนางในฝัน (น.66)

- แอบส่งสายตาทะโลม เหมือนเวลางูหลามเห็นลูกไก่ตอนอดโซมา 4-5 วัน (น.82)

2.1.4 การใช้จำนวนสุภาพิต คำพังเพย

บางครั้งมีการใช้จำนวนสุภาพิต คำพังเพยที่แปลงมาจากจำนวนเดิม เป็นการแปลงจำนวนเดิมที่ปรากฏในงานเขียนเล่มนี้ พบว่ามีการแปลงจำนวนโดยใช้จำนวนสุภาพิต คำพังเพย ไว้บ้างเล็กน้อย ดังต่อไปนี้

- เมหาหัวราน้ำ

ทำดีอยู่ได้ไม่กี่วัน ก่อนจะกลับไปตลุมราตรี เมหาหัวราน้ำเหมือนเดิม (น.22)

- กินน้ำได้ศอก

ใครๆ ก็ว่าฉันโง่ ฉันไม่แคะ แต่ขอบอกว่าไม่ชอบกินน้ำได้ศอกใคร (น.28)

- ทอดสะพาน

ฉันกะว่าจะชวนคุยเรื่องอื่นต่อ แต่หนุ่มหน้าหมาคนนั้นก็เดินผ่านมาอีกรอบ ชวนเสีขสมาอีกแล้ว คราวนี้นั้นขอถือว่าการทอดสะพาน (น.33)

- สังเกตคุณะกว่าคำโบราณที่เคยสอนเราตอนเยาว์วัย มักจะทำให้เราต้องคอยระวังจิตใจของใครบางคนเสมอ (ให้ระวังการคบผู้ชาย)

บ้างก็บอกว่า อย่าเชื่อน้ำนิ่งเพราะด้านล่างมักจะเขี้ยวกราก

บ้างก็บอกว่า รู้หน้าไม่รู้ใจ

บ้างก็บอกว่า หน้าเนื้อใจเสือ

บ้างก็ว่า ปากไม่ตรงกับใจ... (น.40)

2.2 ลักษณะการใช้ภาษา

1. การใช้ภาษาของผู้เขียนที่เป็นกันเอง ตรงไปตรงมา สลับกับการใช้คำพูดที่เสียดสีรุนแรง เช่น

- คุณขา มีผู้ชายหลายคนในโลกที่ไม่เคยนอกใจแฟนก็มี แล้วทำไมไม่เลือกเอาอย่างกันบ้าง (น.77)

- คุณอดคิดไม่ได้ว่ามีคนลูกให้หนึ่งคงจะดี เพราะหันซ้ายหันขวาก็มีแต่คนมาดแมนตูดหนักที่แกล้งทำท่าสัปหงก เพื่อหลีกหนีการเสียดสีที่สอนไว้ตั้งแต่โคตรที่แล้ว (น.76)

- แต่ฝรั่งสมัยนี้โลว์ Quality แถมเลือกมองผู้หญิงไทยหรือเอเชียเหมือนผักปลา และเด็กไทยสมัยนี้ก็กรี๊ดเป็นปลากระหรีได้น้ำ (เอ๋ยปลากระหรีได้น้ำซะ) (น.58)

2. บางตอนผู้เขียนให้คำแนะนำในการคบผู้ชาย พร้อมข้อคิดเตือนใจแฝงความรู้ในเรื่องเพศไว้ให้แก่อ่าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ครั้นจะจูงมือเขาไปตรวจโรคก่อนทำอย่างว่า ก็กลัวว่าเขาจะโกรธจนเสียเขาไป อย่างกลัวเลยคะที่จะรักษาผลประโยชน์ของตัวเอง เพราะไหนจะเรื่องท้องโดยไม่มีใครรับผิดชอบ หรือท้องทิ้งที่ไม่พร้อมหรือแม้กระทั่งเป็นโรคร้ายที่ยังไม่สามารถรักษาหาย สนุกครั้งเดียวอาจจะกลายเป็นความโศกเศร้าตลอดไป (น.22)

- อีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่งก็คือ การ ‘ออร์ลเซ็กซ์’ โดยปราศจากคอนด้อม เพราะขนาดทำเรื่องอย่างว่าโดยมีถุงยางเรายังมีโอกาสมีโรคร้าย ออร์ลเซ็กซ์ก็น่าจะอันตรายกว่า (น.23)

- นื่องจำ...เตือนตัวเองด้วยนะจ๊ะว่าเรามีค่ากว่านั้น ถ้ามันคิดจะนอนกับเราวันนี้ แล้วก่อนหน้านี้มันนอนกับใครมาบ้าง แถมหลังจากนี้มันจะเอากับใครก็ช่าง ที่แน่ๆ อย่าเป็นเพียงแค่ไม้ประดับให้มันจะดีกว่ามีค่ากว่าเยอะ (น.59)

3. คำที่แสดงการคำว่า ให้ร้าย นิินทาประจานหรือแสดงให้เห็นถึงการมีอคติกับผู้ชายในงานเขียนเรื่องทั้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ ปราบกฏดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้ชายบางคนในหัวมีอยู่เรื่องเดียวคือ เซ็กซ์กับเซ็กซ์ แกรมยัง 'เอา' ไม่เลือกส่วนเราก็นอนรออยู่บ้าน ถ้าโชคไม่เข้าข้างอาจได้โรคร้ายมาเป็นของแถม เพราะผู้ชายส่วนใหญ่จะมักง่ายกันทุกคนแหละ (น.22)

- ถ้ามีผู้ชายหลายๆ (ไม่ว่าจะเลวแบบไหน) ผู้หญิงเราก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะทำร้ายตัวเองด้วยการยอมรับความระยำของเขา ขอบอกเลยว่าอยู่คนเดียวยังดีกว่าอยู่กับผู้ชายเห็นแก่ตัวและไม่รับผิดชอบ (น. 24)

- ผู้ชายสมัยนี้ ไม่ว่าจะหน้าไหนชาติไหน นับวันก็จะเห็นแก่ตัวมากขึ้นทุกที (น.28)

- สันดานเลี้ยวๆ ของคนแบบนี้มีให้เห็นได้ทั่วไป (โดยเฉพาะผู้ชาย) มากเสียจนนี่กิจจจำ(น.76)

3.3.4 เขตปลอดผู้ชายเต่าถุย

ผู้เขียน : นังอาย

1. ลักษณะ รูปแบบการเล่าเรื่อง

งานเขียนชิ้นนี้เป็นงานเขียนในแนวสตรีนิยม ที่ลุกขึ้นมาท้าทายต่อระบอบที่เอาเปรียบกดขี่ผู้หญิงเพราะแข็งแซ่ไปด้วยน้ำเสียงที่วิพากษ์คิดความเชื่อแบบปิตาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นการกดขี่ทางเพศหรือประนามพฤติกรรมทางเพศของผู้ชาย โดยผู้หญิงหลายคนประสบปัญหาเจอผู้ชายเลวร้ายผู้ชายห่วยตลอดจนผู้ชายไม่ได้เรื่องจนนำมาซึ่งชีวิตที่สูญเสียของลูกผู้หญิง เหมือนกับเธอคนนี้ผู้เรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตจากผู้ชายหลายประเภท และเรียนรู้จากชีวิตเพื่อนผู้หญิงด้วยกันจนเป็นสาเหตุให้เธอต้องสาปส่งผู้ชายให้นิยามไว้กลายๆว่า ผู้ชายเต่าถุย อันเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้ เขตปลอดผู้ชายเต่าถุย

หนังสือที่ถ่ายทอดเรื่องราวจากชีวิตจริงของผู้เขียนและผู้หญิงอีกหลายคนที่ถูกทำร้าย ได้ส่งเรื่องราวของตัวเองมาแบ่งปันประสบการณ์ผ่านบันทึกออนไลน์ (www.taotui.diaryhub.com) เป็นอีกสังคมหนึ่งที่นักเล่นอินเทอร์เน็ตบางกลุ่มนิยมชมชอบ ที่จะมีพื้นที่บรรยายความรู้สึกส่วนตัวหรือเก็บตกประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิตหลายคนมีประสบการณ์เลวร้ายเกี่ยวกับผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นการถูกระทำทางร่างกายทางจิตใจหรือทางสายตา เป็นการเขียนระบายความรู้สึกที่ถูกทำร้ายจนเกินจะทน เขียนออกมาตีแผ่กันค่าประจานพฤติกรรมเต่าถุยให้อ่านกันว่าเลวยังไงเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้หญิงทั่วไประมัดระวังไอ้ผู้ชายพวกนี้ (น.12) มิติทางด้านเพศสภาพของผู้ชายที่ปรากฏในงานเขียนเรื่องนี้จึงมีพฤติกรรมที่ชอบใช้ความรุนแรง

ในหน้าสารบัญเต่าถุยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็นเรื่อง ๆ จากผู้เขียนและผู้หญิงที่เขียนมาเล่าเรื่องราวผ่านทางไดอารี่ออนไลน์พร้อมตอบจดหมายอีเมลจากนักเล่นอินเทอร์เน็ตที่เป็นเหยื่อของผู้ชายเต่าถุยบอกวิธีการสังเกตผู้ชายเต่าถุย มูลนิธิช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกทำร้าย ดังนี้ ผู้ชายเต่าถุยคืออะไร ? , จับ

ผิดผิวชั่วคราวสแป, ฟอขา..หนูท้อง, รุนพี..ที่แสนเลว, ไอ้ผัวนักตบ, จดหมายจากเหยื่อ, ไอ้โรคจิต, ไอ้น้ำ ลามก..นรกกินหัว, เกมส่นรอกแลกชีวิต, ไอ้หน้านอนหลอนไซเบอร์, ชีวิตที่อยู่ข้างหลัง..คนตาย, ทำ ใจดี ผัวฉันเป็นเกย์, เพื่อนกู..ชายชู้, ผู้หญิงเป็นควาย ?, คำสารภาพของ (อดีต) ผู้ชายเต่าถุย, 8 วิธีสังเอด ผู้ชายเต่าถุย, 6 วิธีหลุดพ้นจากผู้ชายเต่าถุย, นังอายตอบจดหมาย, มุลนิธิต่างๆ ที่ช่วยเหลือและดูแล ผู้หญิงที่ถูกทำร้าย ตอนท้ายเล่มมีประวัติผู้เขียนคร่าว ๆ พร้อมภาพถ่ายให้ได้ทราบบางมุมมองเกี่ยวกับ ตัวผู้เขียนเอง

2. รูปแบบการใช้ภาษา

2.1 ลักษณะการใช้คำ

2.1.1 คำสแลง

ลักษณะการใช้คำของผู้เขียนใช้เป็นคำสแลง ได้แก่ คำซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราวซึ่งการพูด ที่นิยมกันในบางหมู่คณะ โดยเฉพาะในภาษาพูดของวัยรุ่นบางกรณีต้องการพูดเพื่อให้ออกรสจึงพยายามสร้างรูปภาษาให้แปลกออกไป หลายๆ คำเป็นคำสแลงที่สร้างขึ้นใหม่ปรากฏในเขตปลอดภัยผู้ชาย เต่าถุยมีคำต่างๆ ดังต่อไปนี้

- มินคืบ

ไอ้วว กุงง แอนค้มินคืบ (น.18)

- ตอแหล

คูมันๆ ขนาดนี้แล้วมันยังตอแหลอีกนะ (น.20)

- เต๊ะจ๊วย

นั่งเต๊ะจ๊วยกินข้าวหรุๆ (น.22)

- เต๊ะอั้ง

พี่บอยสุภาพกับมันมาก ไม่เคยเต๊ะอั้งมันเลยนอกจากจับมือ (น.45)

- ชิว

ไม่ถึง 10 นาทีตำรวจก็มาเดินเข้าไปชิวมัน (น.71)

2.1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย

คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง คำที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร หากแต่ชวนให้คิด ไปถึงอย่างอื่นแฝงมาในรูปคำนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ไฟสุดท้าย

นี่คือไฟสุดท้ายที่ฉันจะพิสูจน์ความจริง (น.19)

- ตัดเนื้อร้าย

ร้านล้นขาดทุน ไม่คุ้มค่าใช้จ่าย จึงตัดสินใจตัดเนื้อร้าย ยุบร้านไป (น.26)

- ขุนนรค

ถูกขโมยไปจากขุนนรคของมิ่งแล้ว (น.30)

- เต่าอุย

ทำไมชีวิตฉันและคนรอบตัว ถึงมีแต่ผู้ชายเต่าอุยล้อมหน้าล้อมหลัง (น.61)

2.1.3 คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศ

ผู้เขียนใช้คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศเขียนทับศัพท์ปะปนอยู่ในงานเขียน เช่น

ซีเรียส (น.107)

เวอร์จิ้น (น.144)

ไคลแมกซ์ (น.17)

2.1.4 คำที่ใช้สื่อความหมายในเรื่องเพศ

2.4.1.1 คำที่ใช้สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์

ผู้เขียนใช้คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบเป็นภาษาพูดตรงไปตรงมาเป็นคำที่อ่านแล้วเข้าใจ หรือเป็นที่รู้กันว่าหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

นอน (น.35)

มีเซ็ก (น.45)

ร่วมเพศ (น.46)

ได้เสียวกัน (น.50)

เอากัน (น.107)

มีอะไรกัน (น.145)

อึบ (น.146)

กระทำชำเรา (น.78)

บางครั้งใช้คำที่มีความหมายโดยนัย เรียกแทนการมีเพศสัมพันธ์

ระเบิดน้ำกาม (น.18)

ปลดปล่อยน้ำแดงกวา (น.69)

บุกลุยสมรภูมิกาม (น.123)

ฟัน (น.177)

2.4.1.2 คำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชาย

คำเรียกที่ใช้นแทนอวัยวะเพศชายเป็นคำที่อ่านแล้วเข้าใจหรือเป็นที่รู้กันว่าหมายถึงอวัยวะเพศชาย ดังนี้

กาจู้ (น.69)

ไอนั้น (น.70)

เจี้ยว (น.70)

บางครั้งใช้คำที่มีความหมายโดยนัยเรียกแทนอวัยวะเพศชายไว้ดังนี้

กล้วยน้ำ (น.23)

เชื้อ (น.22)

ท่อนอเวจี (น.77)

กล้วยไข่เบอร์ 5 (น. 32)

2.4.1.3 คำที่เรียกใช้แทนผู้ชาย

คำที่ใช้เรียกแทนผู้ชายทั้งหมดนี้นับว่าเป็นคำที่มีความหมายในแง่ลบทั้งสิ้น ที่แสดงให้เห็นถึงความมีอคติเนื่องจากอารมณ์โกรธแค้นของผู้เขียนที่มีต่อเพศชาย

ไอ้ฟัวตัวแสบ (น.19)

ไอ้ฟัวเฮงชวย (น.27)

ไอ้ปลิงคูดเลือด (น.28)

ไอ้ฟัวเลวทราม (น.29)

ไอ้ชาตาน (น. 45)

ไอ้สั้ววันรก (น.78)

ปลิงไซเบอร์(น.99)

ไอ้ตัวผู้ (น.107)

2.1.5 คำเปรียบเทียบ

ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อให้กระทบอารมณ์ของผู้อ่าน ช่วยให้เกิดมโนทัศน์หรือจินตภาพได้เข้มข้นชัดเจนกว่าการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมา จากการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในงานเขียนสตรีเรื่องเขตปลอดผู้ชายแต่ละเรื่อง มีการใช้คำที่มีลักษณะบอกการเปรียบเทียบ 2 ประเภท คือ

2.1.5.1 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา

มีลักษณะของการใช้โวหารอุปมา เป็นการใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมาย การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมาเป็นโวหารที่นำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกันให้เห็นว่าเหมือนกันโดยมีคำต่างๆ ที่นิยมใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น เสมือน เหมือน เปรียบ ดุจ ดัง ปาน ราวกับ อย่างกับ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- นาทินัน ฉันยั้งคั้งนั้งเหมือนหุ่นปั้นควายเผือก (น.20)

- พอรู้ว่ามันสองคนนอนกันโดยไม่ใส่ถุงยาง ใจมันหายเหมือนถูกถีบตจากยอคดูเขา (น.23)
- ความทุกข์ที่ฉันมีที่ฉันโทษตัวเองมาตลอด ก็เหมือนถูกปลดปล่อยออกจากโซ่ตรวน หัวใจและร่างกายฉันเหมือนนกที่โบยบินอย่างอิสระ (น.29)
- สภาพจิตใจหนูตอนนั้นก็ไม่ได้ต่างอะไรกับคนบ้าหรือคนที่ตายแล้ว (น.39)
- ตึกดินพ่่านเหมือนวัวถูกเชือดไปตามแรงเตะ (น.52)
- เขาคิดว่าเขาตีตราหนูแล้วหนูไปไหนไม่ได้ หนูรู้สึกเหมือนวันเหมือนควายที่โดนเจ้าของเอาเหล็กประทับตราอื่นๆ เพื่อบอกว่าวัวควายตัวนี้เป็นของใคร (น.64)

2.1.5.2 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์ เป็นโวหารที่เปรียบเทียบของสองสิ่งโดยใช้คำว่า เท่า เป็น คือ ที่ผู้เขียนคำว่าถึงความโง่หรือดูถูกตนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ฉันไม่อยากเป็นอีควายโง่ ที่ถูกหลอกอีก (น.25)
- ฉันเป็นลูกครึ่งคะ.. ครึ่งเต่าครึ่งควาย โง่ซ่าโง่ซ้อ โง่ซ่อนเงื่อนอยู่มาเป็นเวลาอันยาวนานพอคุณ (น.144)
- ทุกวันนี้..ฉันยังคงเป็น “กะหรีบรรดาศักดิ์” เรียกได้ตลอดเวลาโดยไม่เสียค่าชั่วโมงเป็น “อีแจ้ว” ที่คอยดูแลห้องหับ ชักผ้ารีดผ้าให้โดยไม่เคยได้รับเงินเดือน (น.146)
- ฉันคงเป็น “เต่า” ที่โง่ที่สุดในสายพันธุ์นะคะ เพราะแม้แต่สิ่งที่ควรจะ “ลุย” ออกมา ฉันก็ยังกลัวกลิ่นมันลงไปอยู่ทุกที่ทุกวัน เป็น “ความรัก” หรือ “ความหลง” หรือเป็นเวรกรรมของฉันก็ไม่รู้นะคะที่ทำให้ฉันเป็นอย่างทุกวันนี้ (น.146)

2.1.6. การใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย

บางครั้งมีการใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพยที่แปลงมาจากสำนวนเดิม เป็นการแปลงสำนวนเดิมที่ปรากฏในงานเขียนเล่มนี้พบว่ามีการแปลงสำนวนโดยใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย ดังต่อไปนี้

- ชิงสุกก่อนห้าม

อย่าเพิ่งชิงสุกก่อนห้ามเลยน้อง เพราะอะไรที่ได้มาง่ายๆ มันไม่มีคุณค่าหรอก (น.43)

- เจ้าชู้ไก่แจ้

ไอ้ได้งมันยังเจ้าชู้ไก่แจ้ ไปติดผู้หญิงอื่นอีกหลายคน (น.53)

- งงเป็นไก่ตาแตก

แต่งงาน! ตึกได้แต่เอ็ง งงเป็นไก่ตาแตกเมื่อ ได้ยินคำนี้ (น.54)

- คาหนังคาเขา

เราต้องใจเย็นๆ จับให้ได้คาหนังคาเขาก่อน (น.122)

- น้ำพริกถ้วยเก่า

ความรักจี๊ดจาง มันก็เริ่มเมื่อน้ำพริกถ้วยเก่า (น.169)

2.1.7 คำเกินจริง

ลักษณะการใช้คำเกินจริงที่ปรากฏในงานเขียน นิยมใช้เพื่อประสงค์ที่จะปลุกเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้รู้สึกคล้อยตามตัวหนังสือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ออกแทบจะระเบิด (น.18)
- หัวใจลั่นรื้อนรุ่มยิ่งกว่าภูเขาไฟที่กำลังจะระเบิดออกมา (น.23)
- ในใจมันเต้นรัวยิ่งกว่ากลองที่ถูกระหน่ำตี (น.23)
- ทุกครั้งของเสียงหัวเราะเหมือนมีใครเอามีดมากรีดลงหัวใจ (น.50)

2.2. ลักษณะการใช้ภาษา

1. ผู้เขียนใช้ภาษาอันดุเดือดและก้าวร้าวรุนแรง นอกจากนี้ยังตำหนิพฤติกรรมของเพศชายที่เห็นผู้หญิงเป็นเพียงที่ระบายอารมณ์ทางเพศเท่านั้น อันเนื่องมาจากความแค้นที่เคยถูกเพศชายทำร้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ (จะเขียนคำคนเลวทั้งที ให้มาบรรจงเขียนตัวอักษรสวยหยดหรือไง น.15) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ไอ้พวกชอบข่มขืนผู้หญิงที่ไม่มีทางสู้ อยากแข่งให้เป็นเอดส์ตายให้หมด อยู่ไปก็รักโลก! (น.

61)

- จริงๆ ถ้าอึดอันมากก็เอากำไปถูข้างฝาปูนเคะ หรือไปถูกับต้นกระบองเพชรก็ได้ มาทำความเดือดร้อนให้ชาวบ้านชาวช่องทำไม (น.69)

- ไอ้คิดข่มขืนต่างๆ ก็มาจากพวกที่ระงับอารมณ์ไม่อยู่ น่าตัดใจไปให้ระเซ่กินชะให้หมด ไอ้เลวเอ๊ยย (น.71)

- หรือว่าชาติที่แล้วพวกมันเกิดเป็นหมาข้างถนน มันถึงอยากไม่เลือกที่!!! (น.71)

ในหลายตอน ผู้เขียนล้วนแต่วิพากษ์เพศชายที่ใช้ความได้เปรียบทางกายภาพรังแกเพศหญิงผู้ซึ่งเป็นเพศที่มีกำลังน้อยกว่าทั้งการข่มขู่ใช้กำลังบังคับหรือขืนใจ พร้อมทั้งประนามพฤติกรรมของเพศชายที่ไม่รับผิดชอบในสิ่งที่กระทำลงไปและพูดขอร้องกล่าวเตือนให้แง่คิด หรือสั่งสอนผู้ชายด้วยคำพูดที่คำว่าประชดประชันพวกผู้ชายเต่ายเอาไว้ ด้วยว่า

- ฉันทขออนผู้ชายเต่ายที่กำลังทำร้ายผู้หญิงที่รักคุณ ขอร้องละ ได้โปรดอย่ามองผู้หญิงเป็นสิ่งที่คุณต้องการขำยั้งใจก็ได้เลย คุณทำลายชีวิตของคนอีกหลายคน ด้วยเพราะแค่ต้องการหลังไอน้ำ อสุจิของคุณเท่านั้นเองหรือ (น.47)

- หุคชะเถอะ พวกผู้ชายเต่าย ถ้าพวกคุณยังอยู่วัยเจริญพันธุ์อย่าบ้ากามขนาดยับยั้งสติถึงขั้นทำเรื่องอุบาทว์แบบนี้เลย วันใดที่คุณมีลูกสาวและลูกคุณ โคนทำแบบนี้บ้างคุณถึงเข้าใจ แต่ตอนนี้ฉัน

สงสัยจริงๆ ว่า ถ้าคุณมาอ่านเรื่องนี้แล้วยังไม่แคร์แล้วต้องรอให้ลูกมึงโดน แล้วค่อยเข้าใจหรือไงวะ!!

(น.79)

2. ผู้เขียนแสดงถึงความหวังดี มีทั้งแนะนำปณสั่งสอนให้สติและข้อคิดเตือนใจแก่ผู้อ่านที่เป็นเพศหญิงไว้หลายตอน ดังนี้

- พวกเราต้องรวมตัวกันฉลาดได้แล้ว อย่าไปหลงกลไอ้ผู้ชายเลวๆ อย่าให้ความอ่อนไหวทำร้ายตัวเอง.. ถ้าเหงาแล้วต้องหน้ามิดคว่ำใครก็ได้มาจับโดยที่ไม่เรียนรู้นิสัยผู้ชายคนนี้ให้ดี ๆ ก่อนรับรองเสียตัวให้มันฟรี! (น.16)

- สาวๆ ฟังไว้ให้ดี ฉันมีเรื่องมาเตือนสาว ๆ โดยเฉพาะน้องๆ ที่เพิ่งเรียนอยู่มหาวิทยาลัย หรือสถาบันที่ต้องมีระบบรุ่นพี่-รุ่นน้องให้ระวังไอ้รุ่นพี่ผู้ชายหน้าหม้อทั้งหลาย ที่ทำฟอร์มเข้ามาดูแลห่วงใย (น.43)

บางตอนผู้เขียนได้ให้กำลังใจแก่ผู้หญิงที่เขียนจดหมายมาแล้วเรื่องราวต่าง ๆ ที่ถูกทำร้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังนี้

- จงลุกสู้กับปัญหานั้นปัญหาที่เราคิดว่าหนัก แต่พอถึงเวลาจริงๆ พี่เชื่อว่าต้องมีทางออกเสมอหรือบางทีก็ไม่ได้หนักอย่างที่เรากังวล ขอแค่ให้ใจสู้ น้องต้องผ่านมันไปได้ เอาใจช่วยจ๊ะ (น.179)

- ฉันขอแสดงความเสียใจต่อคุณด้วยกับแผลใจที่คุณเป็นอยู่ และขอเอาใจช่วยให้คุณกล้าที่จะก้าวเท้าออกมาจากนรกขุมนี้สำเร็จ ไม่มีใครจะสามารถช่วยคุณพ้นทุกข์ได้ นอกจากตัวคุณเองค่ะ (น.147)

3. ผู้เขียนและคนทางบ้าน ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการประจานพฤติกรรมที่เลวร้ายของเพศชายไว้ เพื่อให้ผู้หญิงคนอื่นได้รับรู้ระมัดระวังและเป็นอุทาหรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- พอจะนอนมันเสือกมีอารมณ์ตอนนั้น ตอนตีห้า! (ฉันหลับสนิทอย่างนั้น จะมีอารมณ์ได้ไง) มันก็ไม่สนใจ มันอยากจะทำมันก็ทำ ฉันตื่นปัดแต่มันจับมือฉันกด แล้วมันก็ทำในสิ่งที่มันอยากทำงานเสร็จ (น.26)

- จะไม่ให้ขาดทุนได้ไง ไอ้ตัวเฮงชวยเล่นเปิดแอร์เล่นเกมสัจจนได้รุ่ง วันเสาร์-อาทิตย์ก็ชวนเพื่อนๆ มาเล่นฟรีในร้านยันเช้า เล่นฟรียังไม่เท่าไรพรอคพวกของมันยังหยิบน้ำอัดลม ขนบกินฟรีอย่างหน้าด้านๆ (น.27)

- มันเอาหัวเอโงกกับตู้ไอศกรีม เอลิ้มคว่ำลงไปบนพื้น ท้องเอกระแทกถูกกระแทกลงไปอย่างแรงด้วย เอตัวกดตัวออกกะพื้น เจ็บจะขาดใจ เอไหว้ออร้องมัน เอห่วงลูก เจ็บท้อง ร้องไห้ขอให้มันพาไปหาหมอ มันบอกว่า “อยู่นี่จนกว่ามึงจะคิดออกว่ามึงทำอะไรลงไป” (น.90)

3.3.5 แก่เผ็ดผู้ชาย

ผู้เขียน : นุ่มนุ่ม

1. ลักษณะ รูปแบบการเล่าเรื่อง

เรื่องราวของนักเขียนหญิงโดยเล่าผ่านมุมมองของเธอเองที่ถูกความรักทำร้าย โดยเธอเคยตกเป็นฝ่ายให้ผู้ชายหลอกทำให้เธอชินและชากับคำว่าคนนอกหักและเจ็บซ้ำ จนลุกขึ้นมาแก้เผ็ดผู้ชาย เหล่านี้อันเป็นผลพวงที่เกิดขึ้นเพื่อตอกกลับความรักที่ไม่สวยงามอย่างที่คิด ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมั่นและให้ความสำคัญ ความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่ากลายเป็นประสบการณ์ที่บอกกับตัวเองให้เข้าใจและเลือกที่จะใช้ผู้ชายให้เป็นประโยชน์ ตัวผู้เขียนสะท้อนถึงการเป็นตัวแทนของผู้หญิงยุคใหม่ที่พยายามต่อต้านอำนาจของเพศชายเพื่อเสรีภาพทางเพศของตนออกมาได้อย่างชัดเจน

งานเขียนต้องการจัดวางให้ผู้เขียนลุกขึ้นมาวิพากษ์หรือแก้เผ็ดผู้ชาย อันเป็นส่วนหนึ่งของกระแสเรียกร้องความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย แต่เมื่อพิจารณาตัวบทจะพบว่ามีการเล่นยยะเชิงลปไว้ในน้ำเสียงของผู้เขียนตลอด ก่นคำผู้ชายที่กดขี่ผู้หญิงแต่สิ่งที่สนใจได้แก่ภาพเสนอเกี่ยวกับผู้หญิงประเด็นแรกก็คือผู้หญิงไม่เคยคำนึงถึงคุณค่าของพรหมจรรย์และยังแสดงออกทางเพศอย่างเสรี อันแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่มีความรู้เท่าทันกลวิธีของผู้ชายมากขึ้นและไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างทางเพศอีกถ้าที่จะเป็นฝ่ายรุกหรือเป็นผู้กระทำ มีแนะนำกลยุทธ์การแก้เผ็ดผู้ชายกลยุทธ์การหลอกผู้ชายดังนี้ กฎข้อที่หนึ่งทำให้ผู้ชายเท่าเทียมกัน กฎข้อที่สองทำให้ผู้ชายไม่ใช่อะไรนอกเหนือ เพราะฉะนั้นทุกอย่างที่กินที่ใช้นั้นต้องเป็นแบบแชร์ กฎข้อที่สาม ทำให้ผู้ชายเปรียบเสมือนของเล่นของเราที่เราจะเล่นเมื่อไหร่ก็ได้ กฎข้อที่สาม อย่าให้ผู้ชายได้มีโอกาสฉวยฉาบเราต้องชิงแตะอั้งหรือฉวยฉาบก่อน กฎข้อที่สี่คือต้องทำใจให้เข้มแข็งต่อการถูกคิดจินนินทา มีแนะนำกฎของการกินเหล้าฟรี กลยุทธ์การหลอกเด็กหรือกลยุทธ์การหลอกป้า

2. รูปแบบการใช้ภาษา

2.1. ลักษณะการใช้คำ

2.1.1 คำสแลง

ลักษณะการใช้คำของผู้เขียนใช้เป็นคำสแลง ได้แก่คำซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราวซึ่งการพูดที่นิยมกันในบางหมู่คณะ โดยเฉพาะในภาษาพูดของวัยรุ่นบางกรณีต้องการพูดเพื่อให้ออกรสจึงพยายามสร้างรูปภาษาให้แปลกออกไป หลายๆ คำเป็นคำสแลงที่สร้างขึ้นใหม่ปรากฏในงานเขียน มีคำต่างๆ ดังนี้

- เตียม

“แล้วนี่เพื่อนยังไม่มาหรือ” ดูมัน...ทำเป็นมาถาม ก็แกเตียมกันไว้ว่ายังงี้ละ (น.18)

- เต๊ะอั้ง

กฎข้อที่สาม อย่าให้ผู้ชายได้มีโอกาสฉวนลาม เราต้องชิงเต๊ะอั้งก่อน (น.28)

- ป้อสาว

“ไม่แน่นะแก ตอนนี้หนุ่มเอ๋มของแกอาจคิดหุระป้อสาวอยู่ก็ได้ใครจะไปรู้” (น.35)

- เกลม

ผู้ชายยังงี้ก็ผู้ชาย ไม่ว่าจะลงมาจากสวรรค์ชั้นไหน ไม่ว่าจะสูงเพียงใดจะต่ำขนาดไหนก็หวังได้เกลมผู้หญิงทั้งนั้น (น.93)

- ถ้วนัว

เชื่อมัยว่าชายคนที่ยื่นถ้วนัวหวังมีอะไรกับเราก็คือต้องแสดงความเป็นสุภาพบุรุษออกตัวให้ (น.103)

2.1.2 คำที่มีความหมายโดยนัย

คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง คำที่มีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร หากแต่ชวนให้คิดไปถึงอย่างอื่นแฝงมาในรูปคำนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เครื่องดนตรีฉิ่งฉาบ

เกิดเป็นหญิงทำไมถึงได้ลำบากแบบนี้ คิดจะไปรักไปชอบเครื่องดนตรีฉิ่งฉาบก็ไม่ใช่นิสัย (น.14)

- เขียบอล

บอกแล้วว่าจะไม่รักใครอีกแล้วเชื่อดิ แลมพวกเพื่อนสาวตัวดีก็เขียบอลซะเหลือเกินเห็น निकเดินมาเป็น ไม่ได้มีหุระกันขึ้นมาทันที (น.20)

- ถวายของควา

เราคุยกับเอ๋มต่ออีกนิดหลังจากที่สรุปได้ว่าเดี๋ยวเค้าจะมารับพวกเรา ก็เพราะหลงคิดไปว่าเรากับเพื่อนๆ จะไปถวายของควาถึงที่ แต่ขอโทษที่เราแค่จะหารถไปส่งบ้านแค่นั้น (น.37)

- ผู้ชายตกถึงห้อง

กระทั่งถึงเวลาอันควร วันที่เราต้องจัดการกับเอ๋มเพื่อยุติความสัมพันธ์ของสองเรา วันที่เราหัวเหลือเกิน ก็ไม่มีผู้ชายตกถึงห้องหลายวันแล้วหนินะ บวกกับเบื้อแล้วเหมือนกัน (น.48)

- ประเพณีเวียนเทียน

ทันทีที่แก้วเปล่ามาถึงถ้าเราไม่มีโอกาสได้รินตัวเอง เพราะสุภาพบุรุษแย่งไปจัดการก็ควรที่จะจับตาดูให้ดูว่าเขาใส่อะไรลงไปด้วยรีเปล่า เพื่อเป็นการป้องกันประเพณีเวียนเทียนหลังดับปิด (น.99)

2.1.3 คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศ

ผู้เขียนใช้คำศัพท์ที่มาจากต่างประเทศเขียนทับศัพท์ปะปนอยู่ในงานเขียนเป็นจำนวนมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Make Sure (น.17)

ชายนี (Sign) (น.23)

โซว์พาวด์ (น.41)

Prejudice (น.58)

พารานอยด์ (น.69)

Sideline, Pretty Gals (น.110)

Metro Sexual (น.167)

2.1.4 คำที่ใช้สื่อความหมายในเรื่องเพศ

2.1.4.1 คำที่ใช้สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์

ผู้เขียนใช้คำแบบเป็นภาษาพูดตรงไปตรงมาเป็นที่เข้าใจกันได้ทั่วไปว่าหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ในการแทนความหมาย ดังต่อไปนี้

เอา (น.10)

ประกอบกิจกรรม (น.73)

บางครั้งใช้คำที่มีความหมายโดยนัยเรียกแทนแต่ยังคงเป็นที่เข้าใจได้ง่าย ดังต่อไปนี้

ฟิน (น.12)

ผ่านการรวมร่าง (น.13)

สมรภูมิมิตร (น.50)

แลกเปลี่ยน (น.13)

จี (น.123)

2.1.4.2 คำที่ใช้เรียกแทนเพศชาย

คำที่ใช้เรียกแทนเพศชาย ทั้งหมดนี้นับว่าเป็นคำที่มีความหมายในแง่ลบทั้งสิ้นที่แสดงให้เห็นถึงความมีอคติเนื่องจากอารมณ์โกรธแค้นของผู้เขียนที่มีต่อเพศชาย ดังต่อไปนี้

สัตว์เพศผู้ (น.26)

ไอ้จ้าว (น.60)

ไอ้โง่ (น.76)

หน้าหม้อ (น. 85)

ไอ้พวกเสงชวย (น.118)

2.1.4.3 คำที่เรียกใช้แทนอวัยวะเพศชาย

คำเรียกที่ใช้แทนอวัยวะเพศชาย เป็นคำที่อ่านแล้วเข้าใจหรือเป็นที่รู้กันว่า หมายถึงอวัยวะเพศชาย ดังต่อไปนี้

ไข่ (น.22)

เข้าโลก (น.47)

กระดอ (น.170)

2.1.4.4 คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนอวัยวะเพศชาย

พบคำสรรพนามที่ใช้เรียกแทนอวัยวะเพศชายเพียงหนึ่งคำ ดังนี้

แท่ง (น.112)

2.1.6 คำเปรียบเทียบ

ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ ถือว่าเป็นการใช้ภาษาเพื่อให้กระทบอารมณ์ของผู้อ่าน ช่วยให้เกิดมโนทัศน์หรือจินตภาพได้เข้มข้นชัดเจนกว่าการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมา จากการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในงานเขียนสตรีเรื่องแก้เผ็ดผู้ชาย มีการใช้คำที่มีลักษณะบอกการเปรียบเทียบ 2 ประเภท คือ

2.1.6.1 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมา

มีลักษณะของการใช้โวหารอุปมา เป็นการใช้ภาษาสัญลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมาย การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปมาเป็นโวหารที่นำสองสิ่งมาเปรียบเทียบกันให้เห็นว่าเหมือนกัน โดยมีคำต่างๆ ที่นิยมใช้ในการเปรียบเทียบ เช่น เสมือน เหมือน เปรียบ ดุจ ดัง ปาน ราวกับ อย่างกับ ฯลฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- บางทีถึงกับคุยเรื่องอนาคตกันเลยทีเดียวทีเดียวเรียกว่าเป็นคู่คุยคู่คิดซี้กันเหมือนก๊วยเจ๋งกับอึ้งย้งก็ไม่น่าปอน (น.23)

- มันเล่นคุยเสียงอ่อนหวานเหมือนรักกันมานาน จะครบรอบแต่งงานอยู่วันสองวันนี้แล้ว (น.40)

- วันที่เราเองก็ไม่คิดว่าโชคจะเข้าข้างก็มาถึงเหมือนสวรรค์มีตาฟ้ารู้ฟ้าเห็นและเข้าใจในความต้องการของเรา (น.120)

- การจับเด็กเหมือนการจับไก่ เราต้องไม่ทำให้ไก่ตื่น (น.124)

- ชีวิตวันนี้ของนึมสบายกว่าแต่ก่อนราวฟ้ากับเหว (น.166)

2.1.6.2 การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบในลักษณะของโวหารอุปลักษณ์ เป็นโวหารที่เปรียบเทียบของสองสิ่งโดยใช้คำว่า เท่า เป็น คือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- นั่งเป็นบ็อบเป็นใบ้ (น.71)
- เหล้าเข้าปากไม่ได้เป็นต้องหวานน้ำตาลกระจุ๊ด (น.75)
- ก็เป็นชะอย่างนี้แหละผู้ชาย มักเห็นผู้หญิงเป็นอาหารให้ทาน ต้องเจือจางกันอย่างทั่วถึง (น.

79)

- ทีนี้อะไรให้ได้ มันหามาให้หมดเป็นแก้วสารพัดนึกในร่างมนุษย์ (น.117)
- เดินทางหน้าเป็นมันฟันเป็นยาง (น.153)

2.1.7 การใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย

บางครั้งมีการใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพยที่แปลงมาจากสำนวนเดิม เป็นการแปลงสำนวนเดิมที่ปรากฏในงานเขียนเล่มนี้พบว่ามีการแปลงสำนวนโดยใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย ดังต่อไปนี้

- สิ้นไร่ไม่ตอก

ถึงพลเมืองผู้หญิงจะมีมากกว่าผู้ชายแต่ก็ไม่รู้ว่าจะหาไม้ได้สิ้นไร่ไม่ตอกซะทีเดียว (น. 26)

- เหล็กต้องตีตอนร้อน

คิดจะหลอกแก่เผด็จชายต้องไม่ปล่อยให้อะไรเนิ่นนาน เหล็กต้องตีตอนร้อน (น.33)

- ลูกไก่ในกำมือ

เอ็มเธอก็เหมือนลูกไก่ในกำมือ จะบีบก็ตายจะคลายก็รอดว่างั้น (น.41)

- ได้คืบจะเอาศอก

“อยู่ต่ออีกแป๊บไม่ได้หรือ” ผู้ชายนะผู้ชายได้คืบจะเอาศอก พอได้ศอกก็จะเอาเราเลย (น.

45)

- เชื้อขนมกิน

ฟังดูเหมือนว่าจะยากก็จริงนะคะ แต่เชื้อขนมกินได้เลยคะว่าเป็นไปได้ขึ้นอยู่กับลูกฮีดของสาว ๆ ว่ามีมากแค่ไหน (น.57)

2.1.8 คำเกินจริง

ลักษณะการใช้คำเกินจริงที่ปรากฏในงานเขียน นิยมใช้เพื่อประสงค์ที่จะปลุกเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้รู้สึกคล้อยตามตัวหนังสือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ถอดหัวใจผู้ชายออกมาเหยียบ (น.26)
- ก่อนลมหายใจจะหลุดลอยออกจากร่าง (น.59)

2.2. ลักษณะการใช้ภาษา

1. คำพูดที่แสดงให้เห็นถึงความแค้น และความเจ็บช้ำน้ำใจของผู้เขียนที่เป็นฝ่ายถูกกระทำจากการผิดหวังเรื่องความรักช้ำแล้วช้ำเล่าและเป็นฝ่ายถูกผู้ชายทิ้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ความรักเป็นสิ่งที่ทำให้เราเสียเปรียบผู้ชาย เมื่อใดที่เรารักใคร่มันจะใช้ความรักของเราเป็นอำนาจต่อรอง ดังนั้นถ้าไม่ยอมเสียเปรียบผู้ชาย คาง่ายๆ คือ อย่าตกหลุมรัก... เอาวะเป็นคนดีแล้วไม่ได้อะไรดี ๆ ชาตินี้ก็อย่าเป็นมันเลยแล้วกันคนดี เก่งกันนักไข่ม้อยผู้ชายหลอกกันเก่งนักไข่ม้อยผู้ชายวันนี้ขอชั้นออกไปแก้เผ็ดคืนบ้างแล้วกันนะคอยดู (น.25)

- นับจากนี้ไปเราจะเห็นผู้ชายเป็นแค่ตัวปลดรากะ แก้กำหนดปลดความว้าเหว่ทางกายเท่านั้น เราจะไม่มีวันให้ใจใครอีกและถ้าเป็นไปได้..เรานี้แหละจะเป็นฝ่ายถอดหัวใจผู้ชายออกมาเหยียบ (น. 26)

- ขอให้หันกลับไปดูพฤติกรรมของผู้ชายบ้างว่าเป็นยังไง ก่อนที่จะมาตัดสินผู้หญิงแบบเรา เพราะถ้าหากเราไม่ดี เราบ้า เราเป็นโรคขาดผู้ชายไม่ได้ ผู้ชายทุกคนแม่งก็บ้า เขี้ย เลวและเป็นโรคขาดผู้หญิงไม่ได้เหมือนกันละสิ จริงปะ (น.52-53)

2. บางครั้งผู้เขียนแนะนำกลยุทธ์แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ที่ชำนาญไว้หลายตอนด้วยกัน บ่งบอกถึงการรู้เท่าทันเพศชายไว้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 กลยุทธ์ในการแก้เผ็ดผู้ชาย (น. 27)

- กฎข้อที่หนึ่ง การแก้เผ็ดผู้ชายไม่ใช่การหลอกกิน เพราะฉะนั้นทุกอย่างที่กินที่ใช้ต้องเป็นแบบแซร์..

- กฎข้อที่สอง ทำให้ผู้ชายเปรียบเสมือนของเล่นของเราที่เราจะเล่นเมื่อไหร่ก็ได้..

2.2 กลยุทธ์ของการไปเที่ยวกลางคืน การหลอกกินเหล้าฟรีจากผู้ชาย

- เสื้อผ้าขอให้หน่อยจิ้นเข้าไว้ไม่ว่าจะหนาวแค่ไหนเราก็ต้องเปิดไหล่โชว์สะดือ ยิ่งโชว์มากเท่าไรห่อหุ้มก็จะมีกระพ้อมากเท่านั้น แต่ไม่ต้องเอาให้ถึงกับตกลงพื้นนะรักษาหน้าเขานิดนึง (น. 67)

- ทันทีกี่แก้วเปล่านั้นถ้าเราไม่มีโอกาสได้รินเหล้าเอง เพราะสุภาพบุรุษแย่งไปจัดการก็ควรที่จะจับตาดูให้ดูว่าเขาใส่อะไรลงไปด้วยรีเปลา เพื่อเป็นการป้องกันประเพณีเวียนเทียนหลังพับปิดเสียเชิงหญิงไทยยุคนี้ พ.ศ. นี้หมด (น. 99)

2.3 กลยุทธ์ในการหลอกเด็ก ดังนี้

- กฎกติกา มารยาทที่ไม่มีอะไรมา ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็อย่าไปข้องแวะทำความรู้จักเลยละ เพราะพวกนี้ไม่มีอะไรให้หลอก นอกจากตัวดีไม่ดีจะมาหลอกเอาเราฟรีๆ คิ้วซ้ำ (น.111)

2.4 กลยุทธ์การหลอกแดกป้า ดังนี้

- ถ้าจะรักป้าละก็...อนุญาตให้รักได้แต่เงินเค้าเท่านั้นอย่าลืมนะคะ..ว่านี่คือการค้าไม่ใช่การหาคู่แล้วไม่ต้องเกรงอกเกรงใจป้าด้วยนะคะ อยากได้อะไรให้บอกไปเลยป้ารู้.. เพราะไม่ได้มีหนูคนแรก (น.148-149)

- การที่จะเอาชนะใจป่าไม่มีอะไรมาก ถ้าแก่นคก็ไปตามที่แถบออก เชื่อได้ว่าเราไปถึงแกต้องมานั่งรออยู่แล้ว เพราะว่าคนแก่ต้องรีบทำเวลาผิดไปนิดไปหน่อยกลัวเมียจะด่า เราควรไปให้ตรงเวลาไม่ควรสาย เพราะแกเมื่อที่จะต้องรอ (น.153)

3. บางตอนมีการบรรยายในเรื่องเพศสัมพันธ์ของผู้เขียนเองไว้อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติทางเพศของผู้หญิงยุคใหม่ที่กล้าออกมาพูดถึงเรื่องทางเพศได้อย่างโจ่งแจ้ง ดังนี้

- แหม...ไอเราก็ไม่ใช่สาวซิงๆ แล้วอีกอย่างเราก็รักเค้าด้วยแหละ สารภาพเลยก็ได้ว่าอันที่จริงเราเป็นฝ่ายเริ่มเองแหละ (น. 22)

- เราก็เริ่มสร้างความประหลาดใจให้กับเอ็มด้วยการเดินเกมสักรุกเข้าไปใส่ทันที ไม่ใช่อะไรนะ เพราะว่าถ้าเราซ่าเดี่ยว ไอ้ฟ้ากลับมาแล้วทุกอย่างจะไม่สะดวกทำเอาเอ็มถึงกับตะลึง แต่ก็ไม่วายที่จะตอบรับเกมสักรุกของเรา เอ็มจัดได้ว่าเป็นผู้ชายที่ใช้ได้คนหนึ่งแต่เสียอย่างเดียวเสร็จไวเกินกว่าที่เราคาดเอาไว้เรายังควบคุมได้ไม่เท่าไรห่อเอ็มก็แผ่เป็นม้าหมดแรงไปง่าย ๆ (น.50)

- แหม...ถึงจะแระแต่ก็รักคินะคะ ช่วงสอบนี่จะเป็นอันรู้กันเลยว่าต่อให้เอากระดอมมาล่อนี้มก็ไม่มียอมออกจากบ้าน ใครชวนไปไหนไม่ไปทั้งนั้น แต่พอคืนนั้นเนี่ย มันมีมาประเคนให้ถึงปากเลยล่ะ (น.170)

- พอเข้าห้องได้นี้มก็ไม่ทำอะไรหรอกนะคะ รีบเข้าห้องน้ำทำความสะอาดอีกรอบแบบให้ Clean จริงก่อนที่จะออกมาพัดกับซู้ ก็บอกแล้วไงว่าเครียด จะให้ตั้งท่าทำลีลาอะไรไม่ใช่สไตล์นี้มคะ แบบนี้มต้องทันทีทันใด แล้วจะได้หลายที ลูกลีลาอย่าหวังว่าจะได้จากนี้มนะคะ (น.173)

จากการศึกษารูปแบบการใช้ภาษาของงานเขียนสตรี ด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์เกี่ยวกับการแฉผู้ชาย พบว่ามีการแฝงนัยยะเชิงลบไว้ในน้ำเสียงของผู้เขียนโดยตลอด สรุปได้ดังนี้

ในงานเขียนเรื่องผู้หญิงโศกเศร้ากับผู้ชายสารเลว พบว่าลักษณะการใช้ภาษาในบางตอนมีการใช้สำนวนภาษาของนวนิยาย และใช้ภาษาเหมือนภาษาพูดที่ใช้อยู่บนอินเทอร์เน็ตค่อนข้างมาก และมีบางคำที่เป็นคำหยาบและค่อนข้างรุนแรง ผู้เขียนจึงใช้คำโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะสระและวรรณยุกต์เพื่อลดระดับของความรุนแรงของคำไว้ อีกทั้งมีการกล่าวถึงในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของผู้เขียนไว้อย่างชัดเจน และผู้เขียนยังได้สอดแทรกข้อคิดเตือนใจในเรื่องของความรักฝากไว้กับผู้อ่านอีกด้วย

ลักษณะเด่นของงานเขียนเรื่องผู้ชายไม่ใช่เทวดา อยู่ที่ภาษาของผู้เขียนใช้การเล่นคำคล้องจองเป็นช่วง ๆ มีลักษณะเป็นภาษาพูด เหมือนผู้เขียนกำลังพูดกับผู้อ่านเพศชายไว้หลายตอนด้วยคำเสียดสี ประชดประชันแดกดันเพศชายแต่แฝงไว้ด้วยความตลกขบขัน อีกทั้งมีภาษาสองแง่สองง่ามส่อไปทางลามกปนอยู่บ้าง ในเรื่องทิ้งมันซะผู้ชายพรรค์นี้ ที่นำเอาเรื่องเลว ๆ ของผู้ชายบางประเภทที่

เจอมากับตัวเองถ่ายทอดให้ได้รู้กันด้วยภาษาที่เป็นกันเองและตรงไปตรงมา ให้ข้อคิดเตือนใจแฝงความรู้ในเรื่องเพศไว้และแฝงด้วยแนวคิดปรัชชาวมองความรักชีวิตคู่ เพื่อเตือนสติให้ความคิดกับผู้หญิงทันสมัยในการเข้าใจและตามผู้ชายได้ทัน

การเขียนระบายความรู้สึกที่ถูกทำร้ายจนเกินจะทนในเรื่องเซตปลอดผู้ชายเต่าอุย ที่ผู้เขียนออกมาตีแผ่กันค่าประจักษ์พยานพฤติกรรมเต่าอุยให้อ่านกันว่าเลยยังงิ ภาษาที่ใช้จึงดูเด็ดและก้าวร้าวรุนแรงน้ำเสียงจึงปนเปื้อนไปด้วยอารมณ์ชิงชังผู้ชายคนค่าผู้ชายที่กดขี่ผู้หญิง บางตอนพูดขอร้องกล่าวเตือนให้แ้งคิดหรือสั่งสอนผู้ชายด้วยคำพูดที่ค่าว่าประชดประชันพวกผู้ชายเต่าอุยเอาไว้ อีกทั้งสอดแทรกความหวังดีแนะนำป็นสั่งสอนให้สติและข้อคิดเตือนใจแก่ผู้อ่านที่เป็นเพศหญิงไว้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้หญิงทั่วไประมัดระวังไอ้ผู้ชายพวกนี้

ส่วนงานเขียนเรื่องแ้งเผ็ดผู้ชายนั้น ความแค้นและความเจ็บช้ำน้ำใจของผู้เขียนที่เป็นฝ่ายถูกกระทำจากการผิดหวังเรื่องความรักช้ำแล้วช้ำเล่า จึงได้แนะนำกลยุทธ์ต่างๆ ให้แก่ผู้หญิงที่ต้องการแ้งเผ็ดผู้ชายคืน บ่งบอกถึงการรู้เท่าทันเพศชายไว้ในเรื่องเพศสัมพันธ์ของตัวเองไว้อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติทางเพศของผู้หญิงยุคใหม่ที่กล้าออกมาพูดถึงเรื่องทางเพศได้อย่างโจ่งแจ้ง

3.4 สรุปตารางการใช้สัญลักษณ์ในการผลิตความหมายในตัวบท

ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงรูปแบบการใช้ภาษาในงานของนักเขียนหญิง โดยนำเอาแนวคิดเรื่องสัญวิทยามาช่วยในการวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาของตัวบทว่ามีการใช้สัญลักษณ์ในการให้ความหมายได้อย่างไร โดยใช้แนวคิดของ Roland Barthes ขยายความและชี้ให้เห็นว่ากระบวนการสร้างความหมายนั้นสามารถตีความได้ใน 2 ขั้นตอน คือ การสื่อความหมายตรง (Denotation) และการสื่อความหมายแฝง (Connotation) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเป็นตารางการใช้สัญลักษณ์ในการผลิตความหมายในตัวบท เพื่อให้ผู้อ่านสะดวกต่อการเข้าใจการทำงานของสัญลักษณ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ผู้หญิงโง่ร้ายกับผู้ชายสารเลว

ลักษณะการใช้คำ	คำ / ประโยค (Denotation)	ความหมาย (Connotation)
คำที่มีความหมายโดยนัย	- จะห่วงจริงหรือเล่นๆ ก็ไม่เห็น จะเกี่ยวกับเราเลยแผลที่เขากรีด มันยังไม่เลื่อนไปง่าย ๆ หรอกนะ	- ความเสียใจที่เขาเป็นคนทำ มันยังไม่ลืม
คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ - คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ - คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย - คำเรียกแทนอวัยวะเพศหญิง	- - ชันน้อย (ชื่อของผู้ชาย) -	- - อวัยวะเพศของชัน -
คำเปรียบเทียบ - โวหารอุปมา - โวหารอุปลักษณ์	-ตอนที่กลับมาอยู่ที่ไทยนี่ละคะที่ อะไรต่อมิอะไรที่เกิดขึ้นที่นี่ได้ เป็นเหมือนกับเป็นสปอร์ตไลท์ ดวงย่อมๆ ส่องตาเราให้เราตา สว่างมากขึ้น - เคยโดนตบหน้าแรงๆ ไหมคะ ความรู้สึกที่ว่าขาไปหมดเหมือน โดนตบจนหน้าหงายนะมันเป็น ยังไง -เพื่อนซี้เราคนหนึ่งที่มันมีสายตา เป็นเรดาห์จับจ้องหนุ่มหล่อได้ ในระยะกว่าร้อยเมตร...ก็ตั้งขึ้น - กลัวเหมือนกันเพราะเขาไม่ใช่ คนดี เขือกเย็นเป็นน้ำแข็งแบบ พีชันที่เราเคยคบ (นี่มันไฟ (นรก) เลย)	- ได้รับความเป็นจริงมาก ขึ้น - การถูกตบหน้าที่แรงมากๆ - การมีสายตาที่ว่องไวและ แม่นยำกับเป้าหมาย - คนที่มีความสุขุมหรือใจ เย็นมาก

2. ผู้ชายไม่ใช่เทวดา

ลักษณะการใช้คำ	คำ / ประโยค (Denotation)	ความหมาย (Connotation)
คำที่มีความหมายโดยนัย	-หน้าที่การงานก็ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เพราะลูกน้องผู้ชายมันจ้องจะเลื้อยขาอยู่ทุก 3 เวลาหลังอาหาร - ผีมักเห็นผีด้วยกัน	- การแย่งชิงตำแหน่งหน้าที่การงาน - คนประเภทเดียวกันย่อมมองเห็นออก
คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ - คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ - คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย - คำเรียกแทนอวัยวะเพศหญิง	- จิ้มกันไปจิ้มกันมา, แลกเปลี่ยนของเหลวกัน - ไอติมแท่งใหญ่ - พ่อใส่กรอกคืออกเทลเหี้ยๆ - ภูเขาเนินสูงปกคลุมด้วยป่ารกชัฏ - สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า	- การมีเพศสัมพันธ์กัน - อวัยวะเพศชายที่มีขนาดใหญ่ - อวัยวะเพศชายที่ไม่มีสมรรถภาพทางเพศ - อวัยวะเพศหญิงที่มีเส้นขนมาก - อวัยวะเพศหญิง
คำเปรียบเทียบ - โวหารอุปมา - โวหารอุปลักษณ์	- วิ่งหนีเหมือนเห็นผีแม่นาคอุ้มลูกมาตามพี่มากกลับบ้าน - นมเล็กอย่างกับเด็กประถม - ผู้หญิงใช้เงินเป็นจี่ไหล - แนบสนิทติดกันเป็นแผ่นดินจีน	- วิ่งหนีด้วยอาการตกใจสุดขีด - ขนาดของหน้าอกที่มีขนาดเล็กมาก - การใช้เงินที่สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือยโดยไม่จำเป็น - การอยู่ด้วยกันตลอดเวลา

3. ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้

ลักษณะการใช้คำ	คำ/ ประโยค (Denotation)	ความหมาย (Connotation)
คำที่มีความหมายโดยนัย	-	-
คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ - คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ - คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย - คำเรียกแทนอวัยวะเพศหญิง	- นอน - เจ้าโลก -	- การมีเพศสัมพันธ์กัน - อวัยวะเพศชาย -
คำเปรียบเทียบ - โวหารอุปมา - โวหารอุปลักษณ์	- แอบส่งสายตาทะลุโลม เหมือนเวลางูหลามเห็นลูกไก่ ตอนอดโซมา 4-5 วัน -	- การใช้สายตามองอย่างมี อารมณ์หื่น -

4. เขตปลอดผู้ชายเต่าลุย

ลักษณะการใช้คำ	คำ / ประโยค (Denotation)	ความหมาย (Connotation)
คำที่มีความหมายโดยนัย	- ทำให้ชีวิตฉันและคนรอบตัว ถึงมีแต่ผู้ชายเต่าลุยล้อมหน้า ล้อมหลัง - กุญแจไขไปจากขุมทรัพย์ของมึง แล้ว	- บัวที่มีรากเน่าและ แม้แต่เต่า ยังกระเดือกกินไม่ลง ต้องจาก กุกๆ น้ำลายออกมา - การอยู่อย่างทุกข์ทรมาน
คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ - คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ - คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย - คำเรียกแทนเพศชาย - คำเรียกแทนอวัยวะเพศหญิง	- ระเบิดน้ำกาม, ปลดปล่อยน้ำ แดงกาว - บุกลุยสมรภูมิ - ท่อนอเวจี (น.77) - กล้วยไข่เบอร์ 5 - ไอ้ตัวผู้ - ไอ้ชานาน -	- อาการของผู้ชายเวลาสำเร็จ ความใคร่ - การมีเพศสัมพันธ์กัน - อวัยวะเพศชาย บ่งบอกนัยยะ ด้านลบ - อวัยวะเพศชายที่มีขนาดใหญ่ - คำสรรพนามที่ใช้เรียกแทน สัตว์ - ผู้ชายที่ชั่วหรือเลวมาก -
คำเปรียบเทียบ - โวหารอุปมา - โวหารอุปลักษณ์	- นาที่นั่นฉันยังคงนั่งนิ่ง เหมือนหุ่นปั้นควายเผือก - ตุ๊กคินพ่่านเหมือนวัวถูก เชือดไปตามแรงเตะ - ฉันไม่ต้องการเป็นอีกควายโง่ที่ ถูกหลอกอีก (น.25)	- การนั่งอยู่แบบคนโง่ที่ไร้ วิญญาณ - อาการของคนที่ถูกทำร้าย อย่างรุนแรง - ไม่ต้องการเป็นคนโง่อีก ต่อไป

5. แก่เผ็ดผู้ชาย

ลักษณะการใช้คำ	คำ/ ประโยค (Denotation)	ความหมาย (Connotation)	
คำที่มีความหมายโดยนัย	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดเป็นหญิงทำไมถึงได้ลำบากแบบนี้ คิดจะไปรักไปชอบเครื่องดนตรีสิ่งฉาบก็ไม่ใช่นิสัย - ทันที้ที่แก้วเปล่ามาถึงถ้าเราไม่มีโอกาสได้รินเหล้าเอง เพราะสุภาพบุรุษแย่งไปจัดการก็ควรที่จะจับตาดูให้ดูว่าเขาใส่อะไรลงไปด้วยรีเปล่า เพื่อเป็นการป้องกันประเพณีเวียนเทียนหลังศักราช 	<ul style="list-style-type: none"> - คนที่มีรสนิยมทางเพศแบบหญิงรักหญิง - การที่ผู้ชายผลัดกันข่มขืนผู้หญิง 	
คำที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ	<ul style="list-style-type: none"> - คำที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ - คำเรียกแทนอวัยวะเพศชาย - คำเรียกแทนอวัยวะเพศหญิง 	<ul style="list-style-type: none"> - ผ่านการรวมร่าง, สมรภูมิมิรัก แลกของเหลว - เจ้าโลก - 	<ul style="list-style-type: none"> - การมีเพศสัมพันธ์กัน - อวัยวะเพศชาย -
คำเปรียบเทียบ	<ul style="list-style-type: none"> - โวหารอุปมา - โวหารอุปลักษณ์ 	<ul style="list-style-type: none"> - การจับเด็กเหมือนการจับไก่ เราต้องไม่ทำให้ไก่อตื่น - ชีวิตวันนี้ของนั้มสบายกว่าแต่ก่อนราวฟ้ากับเหว - ที่นี้อะไรให้ได้มันหามาให้หมด เป็นแก้วสารพัดนึก 	<ul style="list-style-type: none"> - วางแผนการอย่างระมัดระวังไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว - การมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก - อยากได้อะไรก็สามารถหามาให้ได้ทุกอย่าง

สรุป

ในส่วนของบทที่ 3 ที่กล่าวถึงมาทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยเริ่มจากการทบทวนความเป็นมาของงานวรรณกรรมสตรี ตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายต่างประเทศ ตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย และตัวอย่างงานวรรณกรรมสตรีร่วมสมัยเกี่ยวกับการแฉผู้ชายในประเทศไทย ตัวอย่างละ 6 เรื่องเพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพลของงานเขียนแนวสตรีนิยมที่มีต่อนักเขียนสตรีในประเทศไทย

หลังจากนั้น ผู้วิจัยศึกษาถึงรูปแบบการใช้ภาษาในงานของนักเขียนหญิง โดยนำเอาแนวคิดเรื่องสัญวิทยามาช่วยในการวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาของตัวบทว่ามีการใช้สื่อสัญลักษณ์ในการให้ความหมายได้อย่างไร

และในบทต่อไป ผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์งานเขียนของนักเขียนสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชายที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกลึกซึ้งที่อยู่เบื้องลึกของผู้เขียน และภาพสะท้อนทางด้านต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในงานของนักเขียนหญิงโดยใช้แนวคิดสตรีนิยมเป็นสำคัญเพื่อทราบถึงอิทธิพลต่อความคิดและการสร้างงานของนักเขียนสตรีรุ่นใหม่ได้อย่างไร